

מועצה אזורית אשכול

פרוטוקול ישיבת המליאה מן המניין

מיום שני, כ"ז בחשוון תשפ"ג, 21.11.2022

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -

מועצה אזורית אשכול

ישיבת מועצה מן המניין מס' 17
מיום שני, כ"ז בחשוון תשפ"ג, 21.11.2022

משתתפים:

ירקוני גדי	-	ראש המועצה
אלון דודי	-	סגן ראש המועצה, יתד
אהרון איתן	-	חבר מועצה, עמיעוז
בר יובל	-	חבר מועצה, בארי
אוזן אליהו	-	חבר מועצה, בני נצרים
שמואל ספקטור	-	חבר מועצה, חולית
בן ארי רבקה	-	חברת מועצה, כיסופים
מימון יהודית	-	חברת מועצה, יבול
השי רובין	-	חבר מועצה, ניר עוז
בוקובזה תמיר	-	חבר מועצה, תלמי יוסף
ערוסי מזל	-	חברת מועצה, עין הבשור
קוברסקי אדוארד	-	חבר מועצה, אבשלום
גרין סילביה	-	חברת מועצה, אורים
דג'אווי רוויטל	-	חברת מועצה, ישע
רביבו קובי	-	חבר מועצה, שלומית
ברזילי דני	-	חבר מועצה, מגן
בורנשטיין טל	-	חבר מועצה, נירים
אווקרט חנניה	-	חבר מועצה, מבטחים
צמח דורון	-	חבר מועצה, בארי
פלג אמיר	-	חבר מועצה, עין הבשור
כהן מירב	-	חברת מועצה, עין השלושה
בר מאיר תמי	-	חברת מועצה, צאלים
סלע נעמי	-	חברת מועצה, צוחר

- דניאל אריק - חבר מועצה, רעים
אדמון דנה - חברת מועצה, שדי אברהם

מוזמנים:

- ניר ים - מנכ"ל המועצה
עידו ליבנה - גזבר המועצה
יפה בוקובזה - הנהלת חשבונות
אודי דנינו - מבקר המועצה
יפעת ליפנר - דוברת המועצה
מתן שטרית - אגף מנכ"ל
רפי נשיא - תוכנית יועצים
מירב וידל - אסטרטגיה

על סדר היום

1. מידע
- דו"ח המבקר - מועדון אבשלום 2022
2. אישור פרוטוקול מליאה 2022#15
3. אישור פרוטוקול מליאה 2022#16
4. דין ובאפשרויות לחיזוק ישובים קהילתיים (רפי נשיא)
5. תב"רים למליאה
6. מתווה להמשך קדנציה יועמ"ש
7. וועדים מקומיים תקציב והאצלת סמכויות לשנת 2023
8. נושאים נדחים ממליאה 2022#16
- 8.1 אישור להעסקת אליהו אוזן באבשלום

9. השלמת תמיכות מועצה 2022

10. עדכון שכר עוזי משה

11. דו"ח סטאטוס ועדות המועצה

12. סטאטוס חקלאות ספט'-22

13. נושאי תחבורה:

13.1 סקר תחבורה

13.2 טיוב קווים

13.3 תוכנית נוף 232

מר ניר ים: ברוכים הבאים, ערב טוב, ברשותכם אנחנו מתחילים.

1. מידע

מר גדי ירקוני: ערב טוב לכולם, אני רוצה כמה עדכונים, באמת קצרים, אבל שאני חושב שכדאי לערב אתכם, בגדול לידע אתכם. א' – בנושאים הגדולים, כמובן שמה ממשלה, איזו ממשלה, אני לא יותר חכם מכם.

גב' מזל ערוסי: יש לנו שר אוצר עכשיו,

מר גדי ירקוני: כן, שמעתי... אבל את יודעת, אי אפשר לדעת. חבר'ה, בואו, אנחנו באמת לא יודעים, וכל אחד מאיתנו יודע אותו הדבר מהתקשורת, אז בזה אני לא אבזבז את זמני, או אחדש לכם דברים, שאני לא יודע יותר מכם. אני רק יכול להגיד לכם, שאני רק רוצה לעדכן אתכם בזה שאנחנו עכשיו מנסים, כמה שיותר, לסגור עם המשרדים הישנים מה שחייבים, וכל מיני דברים כאלה, שלא יעברו כל מיני זנבות לשרים

החדשים, לא בגלל שהם פחות טובים, אלא פחות הם בעניין, ויש להם בטח עניינים אחרים, ועד שהם יקלטו.

אז בנושא הזה, אנחנו באמת עושים בליץ על הדברים הקיימים, מנסים לסגור אותם. בנוסף לזה, אני יכול להגיד שאנחנו מתכוונים להניע את החלטת הממשלה, מפני שאנחנו חייבים שתעבור בדצמבר, חייבים ממשלה קודם, אבל היועצת המשפטית לא אישרה לממשלה היוצאת, אחרי שהיא הפסידה את הבחירות, בגלל שהיא אמרהש הממשלה ידעה שעד ה-31, אנחנו חייבים החלטת ממשלה.

דרך אגב, אני תיכף אגיד מה זה לא מפריע, אבל לתקציבים שלנו, וחלק מהם זה התקציבים של השוטף, השקעות בוא נגיד זה פחות דחוף, אבל התקציבים בשוטף מאוד מאוד לחוצים, ואני מאוד מקווה שלפני ה-1.1 זה יעבור, בגלל שאחרת אנחנו בבעיה יותר גדולה ממה שיש. דבר שני, אני יכול להרגיע בזה, ששר האוצר הקודם, לפחות העביר לארבע שנים את ההנחות במס, ארנונה ואת ההנחות בקרקע. אני חושב שגם, כן גם בקרקע, אז זה, בעצם, לא יפגע. בגלל שתמיד היה נושא שאם עד ה-31.12 גם לא מאשרים את זה, אז פתאום ההנחות לכולם יורדות, אז הסיפור הזה לא יהיה. לפי כל ההבנות שלנו, לא יודע אם תהיה איזו הפתעה, אבל אני לא חושב שצריכה להיות פה הפתעה.

אז זה בנושא הזה, אנחנו גם כן מתחילים להתארגן למשרדים החדשים, ניתן להם קצת להיקלט, ואחרי זה נתחיל לראות איפה אנחנו יכולים לעבוד. יש לנו הרבה עזרה מאנשים, גם שלנו גם זה. אני תמיד אומר, יש פה מישהו שאני לא יודע, שהוא מקורב למישהו, וחושב שזה יכול לבוא למועצה, אני לא מתבייש לקבל כאן מאף אחד עזרה, אתם מוזמנים לפנות אליי ולהציע את העזרה שלכם, אם למישהו יש. לא בגלל שהוא רוצה לעזור, אלא מי שהוא מקורב, יודע, הצביע בשבילו אלף פעם, או יש לו אלף מצביעים שלו, זה תמיד יכול לעזור. זה בנושא הזה. כן, הוא מאוד...

אני רוצה בנושא התקציב, כללי. אנחנו, כמו שאתם יודעים, עסוקים מאוד עכשיו בתהליכי רוחב של בניית תקציב, באמת תוכניות עבודה שמנסים לערב כמה שיותר אנשים עד שזה מגיע הנה, ש... כשאני אומר לערב, זה גם לערב את מנהלי הביניים במועצה. יום שלם היה איתנו, עם מנהלי האגפים, יום אחר היה עם מנהלי הקהילות והמזכירים, וגם עם היו"רים. עם היו"רים לא כל כך הספקנו לדבר על התקציב, אולי בגדול, ובשנה הבאה ההדגשים האלה.

אני כבר אומר לכם, התקציב השנה, וזה לא רק באשכול, הולך להיות קשה מאוד. הולך להיות, אנחנו עומדים לפני עליות של עלויות שהן לא... אנחנו לא יכולים לצמצם מצד אחד, מצד שני המקורות לא עולים באותה כמות, וזה אומר שדבר ראשון, שמים את הדברים שחייבים. לפני שזה יגיע הנה, כבר צריך לעשות, אני מעריך, קיצוץ משמעותי שאנחנו נהיה צריכים לעשות, ובסוף יגיע הנה תקציב מאוזן לדיון.

כמובן ששם יוכלו לדבר ולהגיד מה שחושבים בנושא הזה, אבל מה שבטח לא יוכל, לא ... תקציב. אנחנו לא נתחיל תקציב גירעוני, או משהו כזה, לא פה. אז אני אומר עוד פעם, זה יגיע הנה, אבל האחריות של כולנו, שגם בדיונים האלה שיגיעו לפה, הוא הרבה יותר מסובך משנה שעברה. מי שיודע מה קרה עם המדד, מי שיודע מה שקורה עם השכר, מי שיודע עם כל הדברים של העלויות האחרות, מבין שתקציב יהיה הרבה יותר, ומאוד מאוד לחוץ.

אני, הייתה לי במקרה שיחת זום, עם די הרבה ראשי רשויות ביום שישי, כולם באותה סירה, בייחוד נושא ההסעות. אני אגיד לכם, באשכול, סתם דוגמא לסעיף 1, אנחנו מממנים אותו ב-9 מיליון ש"ח, גם הסעות חינוך מיוחד, ואנחנו מממנים אותו, הוא עולה הרבה יותר. הוא עולה כ-17/18, אל תתפסו אותי בדיוק במספר, אולי קרוב ל-20, ואנחנו היינו אמורים לקבל 75 עד 80 אחוזים. בפועל, כמו שאמרתי לכם, התשעה מיליון שאנחנו משלמים, אם היינו מדינה נורמאלית, היינו צריכים לשלם רק 2 מיליון, והיו לנו עוד 7 מיליון לבזבזים, כמו שהיום אומרים.

אז זה תקציב אחד, יש הרבה תקציבים כאלה, אנחנו רוצים עוד. מאוד מטריד אותנו. בנוסף לזה יש את הפרויקטים שאנחנו מגלגלים והולכים איתם, וגם שם אנחנו עושים את זה בהרבה זהירות, לא להיכנס... זו לא הולכת להיות שנה קלה. צריך לזכור שגם המדד שעלה פה, משפיע עלינו קשות, אז כל הדברים האלה, מאוד חשוב שנהיה כולנו מרושתים עליהם, גם כשזה יגיע הנה לדיון, וגם ... עכשיו, על המנהלים, באיזה לחץ הם נמצאים, מנהלי האגפים, בגלל שהם צריכים להתחיל לבנות תקציב כזה או אחר, ובהחלט היד לא תהיה קלה. זה בנושא הזה.

אנחנו, בנושאים האחרים ממשיכים, כל הנושאים שגם דובי מטפל בהם, וגם אני, גם בגזם אני חושב, אנחנו מנסים לפרוץ, גם בדיה, מאוד קשה. אבל אנחנו ממשיכים, וכמובן, גם בשנה הבאה, גם עכשיו, נושא התכנונים הוא נושא שיהיה צריך לקחת בחשבון פה, תכנון של פרויקטים, רק לתכנן אותם, שאחרי זה אנחנו מגיעים לשוקת שבורה, שאין לנו בכלל איך לעשות פרויקטים, ברגע שרוצים

להשפיע על... אנחנו עדיין... דיברנו על זה הרבה, הדבר הזה יהיה חייב להילקח בחשבון. זהו, סך הכול זה מה שאנחנו עושים עכשיו, עם כל המגבלות, יש לנו השבוע...

רויטל דג'אווי בן יעקב: גדי, אם אפשר להגביר קצת את הקול?

מר גדי ירקוני: לא שמעתם? סליחה. זהו, יש לנו, אני מקווה שהשבוע נבחר מנהלת או מנהל, זה רק יכול להיות מנהלת, נכון? רק רווחה, יש לנו שלוש הצעות, יש לנו ועדת בחינה, ובשבוע אחר כך יש לנו גם... אם יהיה לנו,

מר תמיר בוקובזה: מתן...

מר מתן שטרית: מה, להוריד?

מר תמיר בוקובזה: כן, כי זה יוצא אקו.

מר גדי ירקוני: חשבתי שאמרתי משהו שאסור להגיד.

מר תמיר בוקובזה: לא לא, חס ושלום לא אתה...

מר גדי ירקוני: כן, אז זה בגדול. אני יכול להגיד שגם בנושא החינוך, אני לא יודע אם נגיע לזה, אני לא יודע אם כולם עברו את תנאי הסף, אבל גם שם אמורה להיות לנו ועדת בחינה. אני לא יודע אם נגיע לזה, יכול להיות שלא יהיה אף אחד.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אין מועמדים, גדי?

מר גדי ירקוני: יש מועמדים, אנחנו צריכים לבדוק שכולם עומדים בתנאי הסף,

ואחרי זה צריך לעשות,

מר תמיר בוקובזה: למנהל אגף חינוך.

מר גדי ירקוני: כן. כולם צריכים לעשות את הבדיקה, איך אתה קורא לה?

מר ניר ים: אבחונים.

מר גדי ירקוני: אבחונים, וגם אחרי האבחונים, צריכים לראות שהמועמדים הם כשירים לתפקיד. זהו, דיברתי יותר מדי.

גב' דנה אדמון: אותי עדכנו אחרת.

מר תמיר בוקובזה: שאלה, גדי? במליאה הקודמת ניר העלה את הנושא של העלאת... אודי, אם אתה רוצה לצאת, זה בנושא שלך.

מר גדי ירקוני: לא רגע, אז בוא, זה היה בהנהלה,

מר תמיר בוקובזה: לא, זה עלה במליאה הקודמת, לא התבלבלתי, אני יודע איפה זה עלה.

מר גדי ירקוני: אוקיי.

מר תמיר בוקובזה: ניר העלה את זה במליאה הקודמת, שנייה ניר,

מר גדי ירקוני: רגע, אבל אודי, אני מציע שתצא, בסדר? תודה.

גב' מזל ערוסי: אני רוצה אבל, לפני כן, בקשר למכרז רווחה. מי בוועדת בחינה?

מר גדי ירקוני: לא יודע, ניר?

מר ניר ים: אין נציגי מליאה, לא צריכים להיות.

גב' מזל ערוסי: לא צריכים להיות?

מר ניר ים: לא.

מר תמיר בוקובזה: ניר העלה פה את הנושא הזה במליאה הקודמת, ואמר שאתם פועלים להגדלת המשרה שלו ל-100% משרה.

מר גדי ירקוני: לבדיקה בטח,

מר תמיר בוקובזה: בסדר, לא החלטה של המליאה, זו רק הצגה למליאה, שאתם פועלים בכיוון הזה. בהנהלה, הבנתי שהנושא הזה ירד, ואפילו לא מובא למליאה הזאת. אתה מציג פה עכשיו את המצב הכלכלי הבעייתי של המועצה, עם המורכבויות שיש, כשהמבקר, בעצם, בדו"חות שלו, חושף מאות אלפי שקלים בכל שנה, אפשר להגיע, בשנה הזאת זה יגיע גם למיליוני שקלים כנראה, נקודות שהמועצה מאבדת שמה כספים. המבקר עושה עבודה, אני כיושב ראש ועדת הביקורת, שעובד איתו באופן צמוד, יחד עם כל הוועדה, עושה עבודה מאוד מאוד טובה, מורכבת, יסודית, שמביאה לחיסכון אדיר בכספים. ובסוף, אם הבנתי נכון מהדיון בהנהלה, אני לא חבר הנהלה ואני לא...

מר גדי ירקוני: אז אני אגיד. אל תנחש, אני אגיד, ניר יגיד או אני אגיד, בסדר? מה היה בהנהלה.

מר תמיר בוקובזה: אין בעיה, שזה נפל בסוף על עניין כלכלי, או חלק מהעניין היה כלכלי,

העלויות, בעצם, של הגדלת המשרה. ואני חושב שזאת טעות.

אנחנו, עם המבקר, עובדים בצורה ממש טובה, מביאים תוצאות, מביאים כספים למועצה, חוסכים...

מר גדי ירקוני: תן לי קודם להכניס את האנשים, אחרי זה אולי תדבר, אני לא יודע

אם זה נושא. ניר, תחליט, זה הזמן?

מר ניר ים: לא, לתת אינפורמציה, אם זה עלה זה בסדר.

מר גדי ירקוני: אתה רוצה לתת? שלא נאמר...

מר ניר ים: אני אתן...

גב' דנה אדמון: אבל בדיוק...

מר אמיר פלג: לא הובא לוועדת ביקורת?

גב' דנה אדמון: אני בדיוק בגלל זה ביקשתי שתבוא המלצה של ועדת ביקורת.

מר גדי ירקוני: אבל שאלו שאלה, תנו רגע, תנו לניר לענות.

גב' דנה אדמון: לא, עוד לא שאלו שאלה.

מר גדי ירקוני: תנו לניר לענות. אני גם הפניתי ואגיד, אני רק מבקש, כשזורקים

מיליוני שקלים, בואו נהיה זהירים. לא אמרתי שהוא לא חוסך בכלל, אבל את הסכום נעשה ב-X,

בסדר?

- מר תמיר בוקובה:** לא, אני אעמוד על הסכום דווקא.
- מר גדי ירקוני:** תעמוד על הסכום, בסדר, אני לא אתווכח.
- גב' נעמי סלע:** לא, אנחנו אישרנו לא מזמן לגזבר, והקמת הנהגה...
- מר גדי ירקוני:** אבל רגע, תיכף תשמעי את הנתונים, רגע. תיכף תשמעי את הטיעונים של ההנהלה,
- גב' נעמי סלע:** בסדר, רק העליתי את זה לאוויר.
- גב' דנה אדמון:** למה רגע? אנחנו, יש לנו מה לומר.
- מר גדי ירקוני:** הנה, ניר יגיד ואחריו תגידי.
- גב' דנה אדמון:** למה אחריו?
- מר גדי ירקוני:** את חברת הנהלה, לא?
- גב' דנה אדמון:** נכון, אני חברת הנהלה, אבל אני רוצה להגיד, שהמידע שהגיע לדיון היה מידע חלקי.
- מר גדי ירקוני:** אבל תני קודם, יש מנכ"ל,

גב' דנה אדמון: שמה?

מר גדי ירקוני: שהוא אמור, רגע,

גב' דנה אדמון: זה לא נושא, זה תמיר העלה, ואני רוצה להגיב.

מר גדי ירקוני: רגע!

גב' דנה אדמון: גדי, הבנתי את הגישה שלך, ואני רוצה להמשיך את דבריו, לפני שאנחנו מקבלים את תשובתו של ניר. ואני אומרת שכחברת מליאה, הדיון הובא, וגם עכשיו יובא להנהלה, גם יובל עכשיו הביע תמיהה, שהנתונים שהגיעו להנהלה, היו חלקיים בשביל לקבל את ההחלטה הזאת.

בעצמו אמר הגזבר, שאם מדובר בחיסכון של כספים למועצה, או בסדר גודל של כמות תושבים גדולה, אז חלק מהרשויות כן הגדילו ל-100%, והם חושבים שזאת החלטה נכונה. אז יכול מאוד להיות שהיו חסרים נתונים לחברי ההנהלה, כדי לקבל את ההחלטה הזאת.

מר גדי ירקוני: רגע, אני רוצה להגיב לפני זה ואני אתן... חברי ההנהלה קיבלו החלטה. חברי ההנהלה הסתפקו בנתונים שהיו להם, רובם. וזה היה מספיק להם כדי לקבל החלטה. תמיד, אני לא נכנס לעניין, תמיד זה לא חייב להיות בפה אחד, מותר שיהיו כמה דעות, בסוף הרוב מחליט, זה מה שהיה בהנהלה,

גב' נעמי סלע: אנחנו לא יודעים מה המידע שהוצג שם.

מר גדי ירקוני: רגע, נו...

מר ניר ים: טוב, חברים תקשיבו, קודם כל, כל נושא...

מר איתן אהרון: אולי הסכומים שקיבלתם שם לא היו... מנופחים.

מר ניר ים: כל נושא הוא נושא שראוי לדון בו, אם יש מישהו שחושב שראוי לדון

בו, אז זה שלב ראשון. אז זאת אומרת, שזה שזה כן עלה, לא עלה עכשיו, זה לא אומר שזה סוף פסוק, ולא אומר שזה נקבר עכשיו לכמה שנים קדימה. אם יהיה רצון, ואם זה ידחק לאיזשהו מקום, אז זה כמובן יעלה לדיון.

ההנהלה תפקידה, בגדול, לקבוע סדר יום, ולעשות איזשהו דיון מקדים, רצוי שתעשה דיון מקדים. במקרה הזה, היא עשתה דיון מקדים, לצורך העניין קבעה שזה לא עולה לסדר היום, וככה זה לא עלה לסדר היום.

ההמלצה של ההנהלה, או הדיון של ההנהלה, למעשה ישב על שלושה בסיסים. בסיס אחד היה באמת העלות הכספית שנגזרת מהגדלת היקף המשרה ל-100%, שזה משהו שעומד בסדר גודל של 230 עד 250 אלף ש"ח נוספים לשנה,

מר איתן אהרון: אלה מספרים קצת מנופחים, ניר.

מר גדי ירקוני: למה אתה אומר את זה?

מר איתן אהרון: כי אני גם בדקתי.

מר גדי ירקוני: אבל יש פה מנכ"ל, שבדק את הנתונים,

מר ניר ים: לא משנה, אני לא...

מר איתן אהרון: מעניין.

מר ניר ים: לא נכנס לויכוח שאני אומר כן, ואיתן אומר לא. זה לא ענייני. אני

אומר את מה שאני אומר, אפשר לקנות את זה, אפשר לא לקנות את זה, זה הכול בסדר.

מר דודי אלון: יש כאן מספר, דרך אגב יותר גבוה, 290 המספר האמיתי.

מר ניר ים: השורה התחתונה, זה צריך להיות סדר גודל של בין, כמו שאמרתי,

230 זה 250, יש מי שיחשוב שזה מוצדק להוציא את זה מהחיסכון שיבוא בעקבותיו, הוא גדול יותר. אז גם כלכלית, אולי זה נכון.

הדבר השני, יחסית ... שזה נשען עליו, זה על זה שאנחנו נכנסים לשנת בחירות, וכשאנחנו קובעים קביעה כזו, מבקר במאה אחוז משרה בהיקפים האלה, אז אנחנו למעשה גם מכתיבים לראש המועצה הבא, שככה זה ימשיך גם בקדנציה שלו, אנחנו לא בטוחים שזה נכון לעת הזו.

הדבר השלישי – זה שאודי נמצא פה שנה. נכון שהוא עד עכשיו עשה עבודה מאוד מאוד טובה, אבל עדיין שנה, היה מי שחשב, יש מי שחושב, שזו תקופת זמן קצרה מדי כדי לבוא ולתת קפיצת מדרגה כל כך גדולה. והקפיצה היא באמת גדולה, משמעותית. בנוסף לזה,

מר תמיר בוקובה: רגע, מאיזו בחינה קפיצה משמעותית?

מר גדי ירקוני: כספית.

מר ניר ים: בנוסף לזה יש,

מר תמיר בוקובה: מאיזו בחינה הקפיצה גדולה?

מר דודי אלון: מראש השכר של מבקר,

מר גדי ירקוני: גם השכר, וגם עוד ארבעים אחוז זה הרבה.

מר תמיר בוקובה: ניר אמר משהו, שנייה, שיענה.

מר ניר ים: כשנכנס מנהל אגף, לצורך העניין, לתפקיד במועצה, אז השכר שלו

נגזר משכר מנכ"ל. לא בהכרח ששכר מנכ"ל מקבל שכר מנכ"ל, אבל זה כבר סיפור אחר.

מר תמיר בוקובה: ממה שרשום.

מר ניר ים: ממה שרשום כשכר מנכ"ל,

מר תמיר בוקובה: 100%.

מר ניר ים: והוא מתחיל ב-60%.

מר תמיר בוקובה: 60?

מר ניר ים: 60.

גב' דנה אדמון: כמנהל אגף.

מר ניר ים: ...60%

גב' נעמי סלע: אבל למנהל יש תוספות, מזכירה...

מר גדי ירקוני: רגע, רגע.

מר ניר ים: בואו, אין הבדל.

גב' נעמי סלע: יש הבדל, ודאי שיש הבדל...

מר ניר ים: המבקר מתחיל מ-90%, אוקיי? זאת אומרת, כבר מראש הוא מתחיל

בשכר, נקרא לזה, גבוה מאוד. רשות בסדר הגודל שלנו, מחויבת בהיקף משרה של 50%, המבקר שלנו עובד 60%.

הדבר הנוסף שהתווסף, כאילו, ברקע של הדברים, הוא שכן עשינו בדיקה עם מועצות אזוריות אחרות. בגדול, מועצות אזוריות נמנעות, ככל שהן יכולות, מלהעסיק מבקר ב-100%, אלא אם כן הן מועצות גדולות במיוחד. אלה שאני, אני דיברתי איתן, לפחות, היו, בדקתי למה הן מעסיקות מבקר ב-100% משרה, מתברר שאלה מועצות שיש להן מעל 30 אלף תושבים. אנחנו 16 ביום טוב.

אז זו סיבה אחת, או באמת כאלה מועצות שאין להן מגבלה תקציבית, או באמת כאלה מועצות, שנפלו מליאה מאוד מאוד עמוקה באיזשהו קטע, ובאמת בא המבקר והצליח להציל שמה כמה מיליונים, כמו למשל מועצה אזורית אחת, שסיפרה לי שבשנה אחת של ביקורת, המבקר הקפיץ את הארנונה ב-6 מיליון ₪, ואם ככה זה ימשך גם לעשרים או שלושים שנה הבאות, אז הוא כמובן עשה את שלו, גם במשרה של 100%.

אלה כל הסיבות של מה שהביא אותנו לחשוב, שזה עדיין מוקדם מדי. ואם הולכים עם ההמלצה של ההנהלה, אז ההנהלה ממליצה להביא את הנושא הזה לדיון מחודש, בעוד שנה. זה הסיפור. כן, יובל?

מר יובל בר: קודם כל, כאחד שהיה בהנהלה, דבר אחד ברור ומובן, שתמיר, אם

הוא יושב ראש ועדת ביקורת, והוא לא חלק מההחלטה, או מהיידוע, או איך שלא זה, אז זה יש לזה טעם לפגם. כל היתר, אני...

מר גדי ירקוני: ידענו את חוות דעתו.

מר יובל בר: מה?

מר גדי ירקוני: אפילו שהוא לא היה בדיון,

מר תמיר בוקובה: לא, לא, לא, לא, אף אחד לא שאל אותי, סליחה.

מר גדי ירקוני: ידענו מה,

מר תמיר בוקובה: גדי, גדי יש גבול לכמה שאפשר לעשות צחוק.

גב' דנה אדמון: גדול. אחד הגדולים.

מר תמיר בוקובה: אם מישהו היה פונה אליי ושואל אותי את השאלה, והיה מקבל איזושהי תשובה, לא משנה מה, הייתי אומר לך – בסדר. מעולם אף אחד לא פנה אליי וביקש לקבל את חוות דעתי, אם אני רואה לנכון שהמבקר צריך להיות מאה אחוז, או שמונים, או אפס.

מר דודי אלון: אני רק רוצה להוסיף עוד,

מר יובל בר: רגע רגע, עוד שני משפטים לסיים.

מר דודי אלון: בבקשה.

מר יובל בר: בטיעונים שניר העלה, אז כמובן שלא אמרנו לא. זאת אומרת, שזה נדחה בשנה, מהטעמים שאמרנו ולא רק התקציב פה הוא... לא רק העלות היא העניין, אלא העניין שראש מועצה לפני בחירות, והעניין, כמובן, שהוא עדיין חדש.

ודרך אגב, יש מי שיכול להגיד שהוא... יש מי שיכול להגיד שאם הוא הצליח כל כך יפה בחצי משרה, ב-60, אז...

מר תמיר בוקובה: לא, הוא עובד היום ברמה של 100%.

מר גדי ירקוני: אבל למה לא ברשות דיבור? חכו, תקבלו.

מר אמיר פלג: ביקשתי, אבל...

מר דודי אלון: אמיר, אני אתן לך. אני רק אתייחס לשני דברים. אחד – זה נכון

שאודי הוא מבקר מצוין, הוא עשה עבודה הרבה יותר גדולה מאחוז המשרה הרלוונטי שהיה לו, זה כולנו מכירים ומוקירים. אפילו הוא סגר דו"ח של שנה קודמת, והכול נכון, וכולם מאוד מרוצים, גם בצוות תיקון ליקויים.

אנחנו מרגישים שבאמת בחרנו מבקר רציני, איכותי, שמקדם אותנו מאוד. על זה כולם מסכימים, אין על זה בכלל עוררין, זו בכלל לא שאלה.

היה דיון מוקדם, בהנהלה המצומצמת של המועצה, שחברים בה חמישה אנשים, וגם שמה היינו תמימי דעים לגבי התזמון. כולנו הסכמנו שזה נכון לעשות את הפעולה, לא עכשיו, ומאחר שהיינו תמימי דעים בהנהלה המצומצמת, הבאנו את זה להנהלת המליאה, וגם שם קיבלנו איזו רוח גבית. אתה צודק, התקלה שלא הבאנו את חוות הדעת של ועדת ביקורת לדיון.

גב' דנה אדמון: זו הייתה בקשה של חברת מליאה, ביקשתי לעצור ולהביא, ואחר כך

לסיים לדון בזה. ולא התייחסו לזה.

מר גדי ירקוני: וחברי המליאה, ההנהלה, לא חשבו שזה נכון לעשות.

מר אמיר פלג: עצוב מאוד.

מר תמיר בוקובה: אני רוצה לבקש,

גב' דנה אדמון: ודרך אגב, זה לא היה נושא לדיון, הקפדתם לומר שזאת התייעצות.

מר דודי אלון: היא לקחה לך את זכות הדיבור, תתפרץ.

גב' דנה אדמון: זאת התייעצות, אמרתם. זה לא היה נושא לדיון, ואכן לא הצבענו על זה.

מר גדי ירקוני: יש פה עוד חברי הנהלה, תני להם לדבר.

מר תמיר בוקובה: אני מבקש! ניר!

מר אדוארד קוברסקי: חבר'ה, סליחה. לא היה פה דיון, אתם כל הזמן מושכים את זה, וזהו. אתה אמרת שאלה, קיבלת תשובה. לא צריך לדסקס יותר מדי.

מר תמיר בוקובה: אז אני מבקש עכשיו מגדי, ומניר,

מר אדוארד קוברסקי: מה? כמה אפשר?

מר תמיר בוקובה: להביא את זה לדיון במליאה, במליאה הבאה. אני מבקש להעלות את הנושא הזה לדיון, ומותר למליאה להחליט שהיא מעלה את זה לדיון, ואני מבקש שתהיה על זה הצבעה אם זה יהיה במליאה הבאה.

מר גדי ירקוני: על אף שההנהלה החליטה שלא.

גב' דנה אדמון: ההנהלה לא החליטה.

- מר תמיר בוקובזה:** על אף ש... בדיוק,
- גב' דנה אדמון:** ההנהלה לא החליטה.
- מר גדי ירקוני:** לא, הכול בסדר,
- מר תמיר בוקובזה:** הסמכות להחליט על סדר היום של המליאה...
- מר אדוארד קוברסקי:** תעצור את זה, אי אפשר.
- מר ניר ים:** אוקיי, נרשם.
- מר אמיר פלג:** אדוארד, מה קרה, אתה ממהר?
- מר אדוארד קוברסקי:** גם זה משהו בסדר היום, לא מספיקים לגמור. וזהו. לא היה שם כלום.
- מר ניר ים:** ברשותכם, נרשם ואנחנו ממשיכים.
- מר תמיר בוקובזה:** לא, אני ביקשתי משהו.
- מר ניר ים:** אמרתי, נרשם,
- מר תמיר בוקובזה:** מה זה נרשם?

מר ניר ים: נרשם שאתה מבקש שזה יבוא לדיון,

מר תמיר בוקובזה: לא, אז נעשה הצבעה עכשיו.

מר ניר ים: לא, אנחנו לא ככה...

מר תמיר בוקובזה: המליאה יכולה להחליט שזה עולה לדיון.

מר דודי אלון: לא, אבל תמיר,

מר ניר ים: המליאה לא יכולה כרגע,

מר דודי אלון: לא, אבל תמיר, אולי תביא את חוות הדעת של ועדת ביקורת, בהנהלה

הבאה נביא את ההשלמה,

מר ניר ים: לא, אנחנו נביא את זה להנהלה, עם דיון חוזר, עם ועדת ביקורת,

מר דודי אלון: בדיוק.

מר תמיר בוקובזה: אבל זה לא מה שביקשתי. למליאה יש סמכות לקבוע סדר יום.

מר ניר ים: לא, למליאה אין סמכות. זה לא עובד ככה.

גב' סילביה גרין: אבל יש לנו סדר יום להיום, אפשר לשבוע הבא.

מר ניר ים: אתה צודק,

מר תמיר בוקובזה: אני מבקש שהמליאה תקבע,

מר ניר ים: רגע, אתה צודק כשאתה בא ואתה אומר שלמליאה יש זכות לבוא

ולהעלות סעיף לסדר היום, אבל לא בצורה כזאת, אוקיי ?

מר תמיר בוקובזה: למה לא? זו בדיוק הצורה, כי אני לא קובע את זה למליאה הזאת.

אם המליאה רוצה לקבוע סעיף לסדר יום,

מר ניר ים: כן?

מר תמיר בוקובזה: היא מחליטה את זה במליאה הזאת, למליאה הבאה. ואז אין שום

בעיה ברוב רגיל, ולא צריך שני שלישי, ולא צריך שום דבר. אני לא מבקש לקבל שום החלטה היום, למעט ההחלטה שהנושא יעלה לדיון.

מר ניר ים: כדי, אוקיי, כדי,

מר תמיר בוקובזה: למה לא?

מר ניר ים: כדי להביא נושא לסדר היום, בעצם המליאה עצמה, צריך לבוא בתור

דבר ראשון, עם פתיחת המליאה, להביא את הסעיף לסדר היום, לזכות ברוב של שני שלישי,

מר תמיר בוקובזה: זה לא סעיף לסדר היום, זה למליאה הבאה.

מר ניר ים: תראה, דקה, מליאה לא יכולה להרים את היד, על משהו שהוא לא

סעיף. המליאה יכולה להרים את היד רק על מה שהוא סעיף לסדר היום.

מר תמיר בוקובזה: זו לא הצעת החלטה.

מר ניר ים: וזכותך, תמיר, וזכותו של כל חבר מליאה, או חברת מליאה, להביא נושא להצבעה לסדר היום. לכן אני אומר, אפשר ככה, שתבוא עכשיו בקשה להביא את הסעיף הזה להצבעה שבמליאה הבאה, לא חשוב עכשיו מה זה... גם ההצבעה יכולה להיות על זה שזה יבוא במליאה בעוד שלוש מליאות, לא משנה. עצם ההחלטה, מחייבת סעיף בסדר היום, עצם העלאת סעיף לסדר היום, מחייב רוב של 2/3 אלא אם כן הוא בא מסודר. אז עזוב את הפורמליסטיקה רגע, שים אותה רגע בצד.

אבל הוא נרשם, אמרנו יטופל, אמרנו יבוא להנהלה הבאה מוכן, יחד עם ועדה לביקורת, הכול נרשם, הכול תקף, הכול בסדר. לא צריך, סליחה על הביטוי, לאנוס כרגע את המליאה, למשהו שהולך להתקיים בכל מקרה. אז זה מה שאמרתי, ובוא נתקדם.

גב' דנה אדמון: אתה לא יכול להצביע.

מר תמיר בוקובזה: לא נכון.

גב' דנה אדמון: אתה לא יכול להצביע על סעיף שהוא לא בסדר היום.

מר תמיר בוקובזה: זה לא סעיף.

גב' דנה אדמון: לא נכון... אתה לא יכול להצביע.

מר ניר ים: לפני שאני נותן, ברשותכם, גם לדודי להמשיך את המידע, גם לי להוסיף כמה דברים, גם לאשר את הפרוטוקולים, אני רוצה פשוט לנצל את ההזדמנות החגיגית שאנחנו פה, 25 חברי מליאה נוכחים, מה שכן מאפשר, אם נרצה, או אם תרצו, לקבל את ההחלטה

בעניינו של אליהו אוזן, כי מספיק שאחד או שניים קמים עכשיו ויוצאים,

גב' דנה אדמון: לפחות נרוויח אותו במליאה הזאת, חכה לסוף.

מר ניר ים: במליאה נרוויח אותו בכל מקרה.

8.1 אישור להעסקת אליהו אוזן באבשלוס

מר ניר ים: אז ברשותכם ככה, מה שעלה, מה שדובר במליאות הקודמות, מדובר על מצב שבו אליהו אוזן, כדי להיות מזכיר אבשלוס, בנוסף להיותו מזכיר שלומית, אז דרך המלך היא, שאליהו יודיע על התפטרותו, והמליאה, בהחלטה נפרדת, תקבל החלטה שמקצרת את תקופת הצינון הנדרשת. תקופת הצינון הנדרשת היא חודש וחצי,

גב' דנה אדמון: 18 חודשים.

מר ניר ים: שנה וחצי, סליחה. במידה והמליאה מחליטה ברוב של 2/3 על קיצור תקופת הצינון, זה עדיין יש עוד הליך שצריך לעשות אותו, ואחד זה אישור של שר הפנים, 2- המלצה של היועמ"ש, ואז למעשה הדרך סלולה.
אז אם יש למישהו משהו להגיד, ובעיקר אני הייתי מצפה, אליהו אוזן, ככל שאני שמעתי, הוא יגיד את זה במילים שלו, יש לו נכונות להתפטר מהמליאה, חשוב לו השירות באבשלוס, חשוב גם למועצה שאליהו יהיה באבשלוס, ולכן מה שחשוב לי, זה חשוב לי לשמוע דווקא את אותם חברי מליאה, שמתנגדים.

כי ללא היתכנות להצבעה הזאת של 2/3 בעד תקופת הצינון, אז הכול למעשה מתייתר. אז אם אנחנו נשמע פה חברים שמתנגדים לרעיון, אז יכול להיות שהוא לא יגיע אפילו להצבעה ואנחנו נמשיך בדרכנו, כמו עד עכשיו. אז בבקשה, כל מי שרוצה להתבטא, זה הזמן...

גב' מזל ערוסי: למה להתנגד?

מר אמיר פלג: לא הבנתי, ניר, להתנגד למה?

(מדברים ביחד)

מר ניר ים: אני מסביר – הנחת הבסיס, אני מסביר למי שלא ירד לסוף הניואנס.

הנחת הבסיס,

גב' דנה אדמון: זה מאוד פשוט, אנחנו מצביעים כרגע לקיצור תקופת הצינון.

מר דודי אלון: נכון, אם יש למישהו איזושהי התנגדות על זה...

גב' דנה אדמון: לא משנה איזה תפקיד, אנחנו מוכנים לקצר את תקופת הצינון.

מר תמיר בוקובזה: אם צריך חוות דעת של היועץ המשפטי, שזה לא יהיה חיימסון, כי

הוא ייצג אותו בשלומית,

גב' דנה אדמון: צריך, והוא נתן כבר.

מר אמיר פלג: מה זאת אומרת נתן?

מר תמיר בוקובזה: על קיצור? הוא אמר שלא.

מר ניר ים: כן. מה, לגבי ההליך. לא לא, חוות דעת, א' – אין בעיה, אפשר לקבל

חוות דעת מקצועית ממישהו אחר, זה לא הדבר המרכזי. חוות הדעת, לא מדובר, דנה, על חוות הדעת

הקודמת שאומרת איך מבצעים את ההליך, אלא חוות דעת שאומרת – אליהו הודיע על התפטרותו,

המליאה הצביעה ככה וככה, זה היה הרוב הזה והזה. כאילו, כביכול מכתב שמכניס את הדבר הזה לפעולה, ובמקביל מבקש את האישור של שר הפנים. כן, אמיר?

מר אמיר פלג: אם, בעצם, מה שתמיר תיאר בצדק, אנחנו כרגע דיברנו על המצוקה הכספית של המועצה, ובאמת אני מבין שהמצב לא טוב, ואני מאחל הצלחה בטיפול. אבל בעצם, הנה, עכשיו עלינו על עוד הוצאה כספית, כי עכשיו צריך, לא נוכל לקבל סתם חוות דעת, בגלל ניגוד העניינים שהוצג פה פעם אחר פעם אחר פעם,

מר ניר ים: טוב, בואו...

מר אמיר פלג: לא, לא, אני אסיים ואתה לא תשתיק אותי.

מר ניר ים: חבל על הזמן, אמיר, עם כל הכבוד.

מר אמיר פלג: אתה לא תשתיק אותי.

מר ניר ים: לא משתיק אותך.

מר אמיר פלג: אתה כן.

מר ניר ים: אבל מי שמדבר על 3000 ₪, שיהיה בריא.

מר אמיר פלג: לא לא לא, סליחה, 3000 ₪, אפשר לעשות איתם הרבה דברים. התקציב השנתי של ועדת איכות סביבה, זה 5000 ₪.

מר ניר ים: טוב.

מר אמיר פלג: לפעולות הוועדה. אני אומר דבר כזה, פעם אחרי פעם זה עולה פה, פעם אחרי פעם הנהגת המועצה מתעלמת מזה. פעם אחרי פעם, זה יוצר הוצאות כספיות מיותרות למועצה ולאזרחי המועצה, והגיע הזמן שניגוד העניינים הזה ייפתר. ועד רגע זה, אפילו לא דרשתם ממנו, למרות החוזה, למרות חוזר המנכ"ל, למרות הכול, הגשתי על זה שאילתא, למרות זאת, אתם ממשיכים.

ואני אומר, חשוב שהמליאה כל פעם תדע מה המצב הזה, שהמליאה ברוב ברור הצביעה שהוא סופר בעייתי, מה הוא יוצר כל פעם מחדש. זה מה שרציתי להגיד.

מר ניר ים: אוקיי, אז תודה. עוד...
(מדברים ביחד)

מר ניר ים: כן, מישהו חשוב לא להתבטא בסעיף הזה?

מר דני ברזילי: אני מוכן. אני עדיין חושב שההסבר, תקופת צינון למה, לא אמרת? בשביל להיות מועסק על ידי המועצה.

מר ניר ים: בוא נקרא לזה ככה,

גב' דנה אדמון: כן.

מר ניר ים: למרות שזה לא רק מועסק. זה כל קשירת קשר עסקי עם המועצה.

מר דני ברזילי: אוקיי. עכשיו, אני כמעט ולא רואה פה בעיה, מפני שלדעתי, לפחות, מה שחשבתי, יש קונצנזוס שזה אפשרי ואפילו רצוי. התנאי היחיד שהעמדנו, בדיון שהיה פה, ואני מבין שהתנאי הזה מקובל על אליהו אוזן, הוא שהוא לא יוכל להיות חבר מליאה. אז זה כל מה שזה.

מר ניר ים: נכון.

מר דני ברזילי: אז מאחר וזה מקובל עליו, צריך להצביע. אני הצעתי במליאה הקודמת, שנאשר כבר עם ההסתייגות הזאת, עם התוספת הזאת, מה שמקובל על הרוב הגדול פה, נראה לי, ואפשר להתקדם. כי זה המכשול היחיד שנראה רציני פה. היתר, יש קונצנזוס שהוא מועיל, והוא טוב, והוא חשוב.

דובר: המגבלה היא הכמות, הכמות של האנשים פה.

מר דני ברזילי: כן, יש...

מר אמיר פלג: דני, כולנו מסכימים.

מר ניר ים: כולם מסכימים עם כולם. עוד משהו, עוד מישהו לפני ההצבעה?

מר דודי אלון: מזל, רצית משהו?

גב' מזל ערוסי: אני רציתי להגיד, שאם טובת... אנחנו מדברים על המרכזים הקהילתיים. ואם טובת המרכזים הקהילתיים האלה,

גב' נעמי סלע: ישוב.

מר תמיר בוקובזה: ישוב קהילתי.

גב' מזל ערוסי: הישובים הקהילתיים בראש מעיינינו, ואתם, אני לא מכירה את

עבודתו של... ואתם ממליצים, אז יאללה חבריה, שיצא לעבודה.

מר תמיר בוקובזה: כולנו מסכימים.

גב' מזל ערוסי: לא יודעת אם כולכם, אבל זה עולה, בכל ישיבה זה עוד פעם עולה ועוד פעם עולה, ועוד פעם עולה.

מר דודי אלון: כי אין מספיק.

מר תמיר בוקובזה: אנחנו מבזבזים את הזמן.

מר ניר ים: הלאה, חברים.

מר אמיר פלג: שיתפטר ויאללה, ויהיה מאה אחוז...

מר דודי אלון: מי בעד?

מר ניר ים: מולי וגם חנניה, אנחנו נצטרך את הידיים שלכם גם. אני מעלה להצבעה, אליהו אוזון, למעשה, מתפטר מהמועצה, מהמליאה. המליאה מי שבעד לקצר את תקופת הצינון, מתבקש להרים את היד, אני סופר את הידיים. 24, מישהו ברח.

מר תמיר בוקובזה: לא, אוזון יצא.

מר ניר ים: אז 24 זה מספיק.

גב' נעמי סלע: זה קיצור או ביטול?

גב' דנה אדמון: ביטול.

מר ניר ים: זה קיצור לאפס. תודה רבה, 24 בעד, יש נמנעים? אין. יש מתנגדים?
גם אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (24 בעד) לאשר את העסקתו של אליהו אוזן באבשלום, וקיצור תקופת הצינון.

מר ניר ים: אנחנו חוזרים למידע. דודי, אתה רוצה להגיד משהו?

מר אמיר פלג: רגע, במליאה הזאת הוא יכול להיות? מה הלוז?

מר ניר ים: יכול להיות במליאה הזאת.

מר תמיר בוקובזה: הוא לא יכול להצביע.

מר ניר ים: לא להצביע, אבל יכול להיות.

מר דודי אלון: יש עדכון קצר, בבקשה. עדכון קצר בנושא בריאות, רק חשוב לי להגיד, כי זה נוגע לכמה אנשים שהתלוננו על בית המרקחת באבשלום, שהוא לא ממש מסתדר עם הכללי, תמונות, על כל מיני תנאים מסחריים ביניהם. אני לא נכנס לזה, אבל מכיוון שזה הגיע אליי מכמה תושבים, שכנראה דיברו איתו, אז היה חשוב לי להגיד שאנחנו בקשר גם עם הכללית, וגם עם הרוקח, כדי לוודא שהשירות יישאר וימשך ויהיה טוב.

מר אמיר פלג: על מה אתה מדבר? לא...

- מר דודי אלון:** בית המרקחת באבשלום, שפנו תושבים.
- מר אמיר פלג:** שמה קרה שם?
- מר גדי ירקוני:** זה פרט שולי, לא...
- מר דודי אלון:** לך זה פרט שולי, אחר כך יגידו שמועות ששומעים, לי חשוב לעדכן.
- גב' נעמי סלע:** מה קרה שם?
- מר אמיר פלג:** מה קרה?
- מר דודי אלון:** לא קרה כלום. אני חוזר, ש... לא, זה חשוב.
- מר גדי ירקוני:** זה מסחרי, בואו...
- מר דודי אלון:** נכון, אבל בסוף זה שירות שחשוב מאוד לתושבים רבים, ואם מחר בבוקר פתאום לא יהיה בית מרקחת, יגידו לך – איפה היית? אז חשוב להגיד...
- דובר:** בצוחר זרקו את כולם מחדר המתנה,
- מר דודי אלון:** בדיוק. וגם לגבי המוקד הרפואי בצוחר, אנחנו לא מרוצים מרמת השירות שיש שם, אפילו היינו שם באיזו ביקורת פנימית, וראינו שמה גם תרופות פגות תוקף, ועוד כל מיני כאלה דברים. אנחנו ממש בעבודה אינטנסיבית של טלי, רכזת הבריאות, יחד עם כולנו, לבחון גם אלטרנטיבות, גם מה יש במרחב שאפשר להתחבר לשירותים במרחב, האחריים, והדבר הזה

ממש בבדיקה מעמיקה ומקיפה.

- גב' מזל ערוסי:** דודי, על סמך מה אתם מבטלים את בית המרקחת באבשלום?
- מר דודי אלון:** לא מבטל. אני אומר שפנו אלינו מספר תושבים,
- מר גדי ירקוני:** יש לו בעיה מסחרית עם קופת חולים כללית, והוא ביקש את התערבותנו.
- מר דודי אלון:** הגיעו אלי מספר תושבים, לא, אבל זה חשוב...
- מר גדי ירקוני:** זה מסחרי,
- מר דודי אלון:** נכון, אבל הגיעו מלא פניות מתושבים, ולי חשוב שלא יהיו שמועות בחוץ, שכאילו הוא סוגר והוא לא נמצא. אנחנו מכירים את העניין, ואנחנו על זה, זה הכול. אתם צריכים לדעת את זה.
- מר גדי ירקוני:** הוא אמר לתושבים שהוא סוגר.
- מר דודי אלון:** בדיוק.
- מר ניר ים:** אוקיי, חברים, החלק הקצר שלי במידע – יפורסם דו"ח המבקר שנוגע לעניין מועדון אבשלום, דו"ח עוד פרק, נקרא לזה, בדו"ח של 2022, הדו"ח, אתם מוזמנים לקרוא אותו, מי שעוד לא קרא אותו, דו"ח קשה אפשר לקרוא לא, שבעקבותיו כבר התחלנו בבירורים, התחלנו במהלכים אקטיביים לראות איך אנחנו לא חוזרים למקום הזה, שהדו"ח מצביע עליו, מבחינת הליקויים, מבחינת החומרה של הליקויים.

והדו"ח הזה יחזור שוב לשולחן של המליאה, למעשה, כשיחתמו המלצות הוועדה לענייני ביקורת, זה יחזור לדיון נוסף. עד אז, אתם מוזמנים להתעמק בו.

2. אישור פרוטוקול מליאה #15#2022

מר ניר ים: פרוטוקולים. יש לנו שני פרוטוקולים לאשר אותם. אחד, פרוטוקול

של מליאה מספר 15, האם למישהו יש הערות לגבי הפרוטוקול הזה?

מר אמיר פלג: על אחד מהם יש לי הערה, אני אבדוק איזה. אולי זה הדו"ח השני,

אוקיי.

מר גדי ירקוני: אפשר להצביע?

מר אמיר פלג: כן.

מר ניר ים: אוקיי, אז אני מדבר על אישור פרוטוקול מספר 15, מי בעד, בבקשה?

20 בעד. נמנעים?

מר אמיר פלג: יש לי שאלה, סליחה.

מר ניר ים: רגע, אני אגמור ותשאל. נמנעים 1, מתנגדים? אפס.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (20 בעד, 0 נגד, 1 נמנע) לאשר את פרוטוקול מליאה #15#2022

מר ניר ים: כן, אמיר?

מר אמיר פלג: זה הדו"ח שעלה בו הנושא של, הפרוטוקול שעלה בו הנושא של... לא, לא משנה.

מר ניר ים: אוקיי. בסדר. אז את זה אישרנו, רשמנו את הקולות, נכון מתן?

3. אישור פרוטוקול מליאה 2022#16

מר ניר ים: פרוטוקול מספר 16 – דווקא שמה, בפרוטוקול הזה, לי יש הערה שמתייחסת לעמוד 14, מתייחסת למעשה להחלטה האחרונה. אז מה שנכתב בהחלטה האחרונה, זה ש... שנייה, שהחזקה המקורי היה על 909 אלף, הגדלה א', אחר כך הגדלה ב', אחר כך הגדלה ג'. זה לא מדויק.

זאת אומרת, מה שאנחנו עושים עכשיו, זה אנחנו למעשה מתקנים את הכביכול, את ההחלטה שקיבלנו בפעם האחרונה, והגדלה ב' תהיה במקום 124, היא תהיה, למעשה, 129. זאת אומרת, זה סך הכול שתי הגדלות לסידור מחדש.

מר טל בורנשטיין: זה מה שאישרנו.

מר ניר ים: נכון. אז הנוסח השתנה.

מר דודי אלון: אותו סכום, רק...

מר ניר ים: אותו סכום, רק לא כשלוש החלטות, אלא כשתי החלטות.

מר תמיר בוקובזה: לא, זה לא. זה היה תיקון,

מר ניר ים: זה היה תיקון.

מר תמיר בוקובה: זה היה תיקון טעות סופר. אמרנו,

מר ניר ים: בסדר.

מר תמיר בוקובה: זה חשוב. זה לא, אם זו החלטה על הגדלה, אז בואו נעשה אותה

בנוהל, אם...

מר דודי אלון: זה אותו סכום, רק שינה את ה...

מר תמיר בוקובה: שנייה. אמרנו שהייתה טעות בהגדלה שביצענו, עם חוות הדעת של

היועמ"ש והכול, הייתה טעות באחד המספרים שם, או בשני מספרים, ותיקנו אותם, וזו תהיה

ההחלטה של התיקון. לא הגדלה ולא שום דבר, אוקיי? תיקון החלטה קודמת, תיקון טעות סופר

במספרים בהחלטה הקודמת.

מר ניר ים: איווה, סגור, מוסכם. מה עוד? יש עוד הערות לפרוטוקול הזה? לא.

מר גדי ירקוני: אמיר, הייתה לך שאלה.

מר אמיר פלג: כן, על הפרוטוקול הקודם, למרות שהצביעו עליו, אני אשמח...

מר ניר ים: כן, כן, דבר.

מר אמיר פלג: היה שם את הנושא של אליהו אוזון, ודני הזכיר שהנושא הובא

להנהלה, והנהלה כבר הכריעה, ובעצם תובא הנה מחדש, בלי חוות דעתה של ועדת ההנהלה. אני

חושב שזה חשוב שזה כן הדברים האלה של דני יוזכרו בפרוטוקול.

- מר דני ברזילי:** זה ירשם בפרוטוקול ההנהלה.
- מר ניר ים:** זה פרוטוקול בהנהלה, זה נרשם.
- מר דני ברזילי:** אני עמדתי על זה גם בהנהלה האחרונה.
- מר ניר ים:** כן, זו הערה של ההנהלה, הערה לעצמה, נקרא לזה ככה.
- גב' דנה אדמון:** לא, זו הערה לניר, שמביא את הדיון, בלי המלצה של ההנהלה.
- מר דני ברזילי:** אם יש כבר המלצה, אז חשוב להביא אותה.
- מר ניר ים:** הכול בסדר. חברים, אנחנו מאשרים את פרוטוקול מספר 16, מי בעד?
אליהו אוזון, אסור לך להצביע.
- מר אליהו אוזון:** לא נכון, אני בדקתי. עד שאני מגיש מחר את ההתפטרות, אני יכול להצביע.
- גב' דנה אדמון:** נכון, אתה צריך להגיש מכתב. תרים, תרים.
- מר ניר ים:** 21 בעד, מי נמנע?
- גב' דנה אדמון:** האמת שגם ההצבעה שלנו לא תקפה, כי לא הגשת.
- מר תמיר בוקובזה:** נכון, אי אפשר לקצר... לא כדאי לך.

מר אליהו און: עושה את זה על תנאי, שתגיש.

מר ניר ים: אין מתנגדים.

מר אריק דניאל: אני לא מבין, היינו כל כך הרבה חסרים בישיבה הקודמת, לפחות חצי מחברי המליאה. איך עכשיו כולם אישרו את ה...?

גב' נעמי סלע: בדיוק, איך מאשרים את זה?

מר אריק דניאל: אני גם קראתי, אני יודע אם זה מה שהיה?

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את פרוטוקול מליאה 2022#16

מר ניר ים: אוקיי, חברים, אנחנו... יש לנו, ברשותכם, 10 דקות. אני מציע בעשר הדקות האלה ככה – בואו, עד שיבואו אלינו מירב ורפי נשיא לדבר איתנו על יישובים קהילתיים, אני מבקש לפתוח את הנושא של מתווה להמשך קדנציה יועמ"ש, בעמוד 21... אם הם הגיעו, אנחנו נכבד אותם, ואנחנו נתחיל איתם.

4. דיון באפשרויות לחיזוק יישובים קהילתיים (רפי נשיא)

מר ניר ים: חברים, המכובדים יתפסו מקום, הנה פה. יש מצגת?

גב' מירב וידל: כן.

מר ניר ים: אצל מתן?

מר גדי ירקוני: שלום רפי.

מר רפי נשיא: שלום שלום.

מר גדי ירקוני: מירב, את רוצה לפתוח ולעשות הקדמה? בואו ניתן, חבר'ה, רפי עד

שזה, מירב תיתן כמה מילים, בסדר? מירב, המיקרופון פה.

גב' מירב וידל: שומעים אותי?

מר גדי ירקוני: לא לא, אין לך.

גב' מירב וידל: בעצם, במהלך 22, אגף האסטרטגיה, ערב טוב, שלום. אני מירב,

מחליפה את דקלה בחופשת לידה באגף האסטרטגיה, ובמהלך 2022, כחלק מהעבודה עם היישובים הקהילתיים, דקלה פנתה לרפי כדי לחשוב, אחרי שנים שמנסים בכל מיני מודלים, לעבוד עם היישובים הקהילתיים שלנו, לקראת צמיחה ועצמאות, לחשוב על איזשהו מודל, לפתח מודל ניהולי, כלכלי, שיצעיד את היישובים האלה קדימה. זה נעשה בשותפות עם הנהגות היישובים.

רפי נמצא בתהליך, כשבתהליך הוא גם נפגש עם הוועדים של אותם יישובים, ועם עוד גורמים, וכחלק מזה גם איתכם, כשבסוף יציג לנו מודל, טיוטה של מודל עם אישור.

מר גדי ירקוני: בעצם העבודה של רפי, הגיעה מהנקודה שאנחנו לא רוצים לחזור על

מה שאנחנו עושים כבר הרבה שנים, ללא הצלחה. הרבה שנים אנחנו נותנים כסף, ונותנים לפעמים מזכיר, אבל לא ראינו עדיין שהגענו לאיפה שאנחנו רוצים להגיע עם היישובים הקהילתיים, שבסוף הדרך, אנחנו רוצים שיהיו מספיק גדולים ותהיה להם מספיק אפשרות להיות עצמאיים, גם מבחינה כלכלית, וגם מבחינה קהילתית. וזה, בעצם, רפי עכשיו, זה הפרויקט שלו, לקחת ולהראות לנו איך הדרך בקצה האור. איך המנהרה תהיה, יהיה אור בקצה המנהרה.

- מר רפי נשיא:** אני יכול לעמוד? מותר במליאה לעמוד?
- גב' דנה אדמון:** רצוי.
- מר רפי נשיא:** רצוי? כל אחד מסתכל על מסך אחר. אני יכול בלי מיקרופון? זה בסדר?
- גב' מזל ערוסי:** לא, קודם כל תציג את עצמך, כי אני לא ידעתי בכלל שאתה כבר עובד. אז... ואני בטוחה שאני לא היחידה, לפחות בסביבתי, אף אחד לא יודע שאתה כבר עובד, ואתה כבר פועל, וכבר...
- מר גדי ירקוני:** ההנהלה, את צודקת. ההנהלה הפעילה לקחה על עצמה להביא הצעה,
- גב' מזל ערוסי:** בסדר, אז בגלל זה...
- מר גדי ירקוני:** לא, אף אחד עוד לא שמע את רפי.
- מר רפי נשיא:** טוב, אז אני אציג את עצמי, שלום.
- גב' מזל ערוסי:** שלום.
- מר רפי נשיא:** אני רפי, רפי נשיא, יועץ למועצות אזוריות, מלווה, בעצם, את המגזר הכפרי בדיוק 30 שנה, 92, מאז שאני מלווה קיבוצים, מושבים, יישובים קהילתיים הרבה שנים, ומ-2012 חזרתי משליחות, ומאז אני מלווה מועצות אזוריות בתהליכי תכנון אסטרטגי. עוסק הרבה מאוד שנים בנושא הזה של המגזר הכפרי, השלטון הדו רובדי, שעוד לא נדבר עליו.

עשיתי מספר תהליכים, בכמה וכמה מועצות, אנחנו ניתן דוגמאות מהן. אני מצטער, מי ידע מי לא ידע, מי לא זה... אני אסביר על התהליך עצמו,

גב' מזל ערוסי: לא לא, זה לא...

מר רפי נשיא: אז אני,

גב' מזל ערוסי: פשוט כדי שתציג את עצמך.

מר רפי נשיא: אז אני, אני מכיר קצת את המועצה, חלק מהישובים אני מלווה, היו גם מספר פורומים, אני מכיר את החדר הזה, אחרי לא מעט קורסים שהעברתי פה לכל מיני ועדות יישובים, לועדות קליטה וכו'.

אני התבקשתי קצת לתת רקע, ולגעת בסוגיה הזאת של הנושא של השלטון הדו רובדי, ואתם הולכים לצאת איתי, קצת, למסע ברשותכם. אני מבין שאתם אחרי שעה ישיבה, אז אתם תצטרכו לסבול אותי בזמן הקרוב.

אני רוצה לעשות איתכם איזשהו מסע קצר. לעלות, אני חושב שהכי נכון, לפני שמדברים על מה נכון לעשות בסוגיות של שלושת היישובים הקהילתיים שהם פה, אצלנו, במועצה, לעשות קצת מבט על, לעוף קצת לגובה, לדבר קצת על המצב ברמה הלאומית, להבין את הסוגיה הזאת.

אנחנו מדברים על שלטון דו רובדי, נבין קצת מה זה, ואז ניגע במועצה עצמה. אני מאוד מקווה, אני יודע שיש פה, זו מליאה, זה חברי מליאה, יש פה רמות שונות של היכרות עם הנושא, ואם אני אומר משהו שמישהו יודע, אז אני מתנצל, ואני מקווה שבמשפט הבא אני אגיד משהו שאתה אולי לא יודע. אז בסוף, אני מקווה שנוכל קצת, לפני שמדברים על המועצה עצמה, אנחנו נעבור בכמה שלבים, והכנתי מצגת – אני רק חושב שאני לא מצליח להעביר את זה, זה לא עובר...

מר מתן שטרית: אתה לדעתי רחוק מדי מה...

מר רפי נשיא: אני רחוק מדי.

מר מתן שטרית: כן,

מר רפי נשיא: אז היה נעים מאוד, אני עובר מקום.

מר גדי ירקוני: רגע, איפה המנוע? איפה המחשב?

מר מתן שטרית: שם בארון. תביא לי את העכבר, תודה.

מר רפי נשיא: מה המטרות של המפגש היום, אני רוצה שלושה דברים, אני נותן

סקירה כללית. השלטון הדו רובדי בכלל, ומה זה ישובים פרטיים בפרט. יש פה דברים, שהם לדעתי, כדאי שיהיו לנו בהבנה הכללית. אנחנו נדבר גם על המועצה האזורית שלנו, כאן, אשכול. ועל שלושת היישובים שאנחנו מדברים עליהם, אבשלוס, צוחר ושלומית.

ניגע בתמונת המצב הזאת, ואני מקווה שגם נצליח לקיים קצת דיון. המטרה של הישיבה היום, זה לשמוע מכם דברים שיכולים לעזור לנו בגיבוש ההמלצות שנגבש בהמשך לתהליך עצמו.

אז אתם יכולים להפריע לי תוך כדי, זו אמנם, זו ישיבת מליאה בסך הכול, אז אפשר לעשות את זה. אבל חלק גדול מהדברים, אני אגיד לכם, אני עוד מעט אמור לדבר על זה. אבל זה בסדר להפריע לי, אני רגיל לזה, הכול טוב.

מה עשיתי עד עכשיו? נפגשתי, קודם כל נאסף המון חומר, סקירה מקצועית על התחום, אתם תחשפו לזה היום. חלק מהסקירה קיים אצלנו מתהליכים קודמים שנעשו במועצות אחרות, כל הסוגיה הזאת של הדו רובדי, אגב, היא סוגיה מרתקת אינטלקטואלית. מי שרוצה להתעמק בזה, שווה. הנושא הזה של השלטון הארצי, לעומת השלטון המקומי, מערכת יחסים והנושא של הדו רובדי, הוא סוגיה מעניינת בפני עצמה.

נפגשתי עם בעלי תפקידים במועצה, נפגשתי כמעט עם כל בעלי התפקידים. הרי כל המנהלים הרלוונטיים במערכות היחסים, כדי להבין וללמוד איך אנחנו עובדים מול היישובים האלה, לעומת

יישובים אחרים. הייתי ביישובים עצמם, אספתי חומרים מהיישובים עצמם, ואנחנו נמצאים כאן היום, כאשר כל החומר גלם נמצא היום פחות או יותר לפניי, ואנחנו אמורים להתקדם לשלב של ההמלצות.

תהרוג אותי, אני צריך להעביר את הגלגל. אבל ברשותכם, כמה דקות קצת לעוף למעלה ולהבין כמה אנחנו שונים בנושא הזה של השלטון הדו רובדי, כמועצות אזוריות.

אז כולם יודעים את הרקע ההיסטורי, ובכל זאת כדאי שיהיה לנו קצת יישור קו בנושא הזה. אז קודם כל, מועצות, בראשית המאה ה-20, הוקמו כל היישובים האלה שאנחנו מכירים במרחב הכפרי. כולם התבססו על חקלאות, והדרך היחידה הייתה באמצעות אגודות חקלאיות, או אגודות שיתופיות חקלאיות.

נדלג מהר מאוד, ואז בשנות ה-40 הוקם מה שאנחנו מכירים היום כמועצה אזורית, המושג הזה עוד מימי המנדט. בשנות ה-50 התחיל להתעצב כל מה שאנחנו מכירים בשלטון הדו רובדי, שאני עוד מעט אחדד אותו עליו, והתאריך הקובע לנו ומשמעותי לנו, זה שנת 58, צו המועצות האזוריות. זה הצו שעל בסיסו, עד לפני 18 שנים, על בסיסו פעלו המועצות האזוריות. כל מי שהיה פה בעשורים האחרונים, יודע שהמועצות האזוריות, מלפני 94, היו מועצות שהן היו בדרך ליישובים. היישובים התנהלו באופן הרבה יותר עצמאי, באמצעות הוועדים המקומיים.

אבל קרו דברים בהמשך, בשנות ה-70 התחילו יישובים קהילתיים. כשאני אומר יישובים קהילתיים, אנחנו נדבר על האבחנה בין יישובים קהילתיים שעומדים בפני עצמם, שהם מועצות מקומיות, עומר, להבים, מיתר, הם יישובים קהילתיים, אבל הם מועצות מקומיות והם לא ערים, לבין יישובים קהילתיים בתוך מועצות אזוריות, שזו החיה שמדינת ישראל היום לא יודעת איך לאכול.

זאת אומרת, זה הסיפור שאנחנו נדבר עליו. אבל משנות השבעים הוקמו יישובים קהילתיים. זאת אומרת, עד אז, כל היישובים בפריפריה היו חקלאיים ברובם. הם היו, התבססו על מה שאתם מכירים כאן, קיבוצים ומושבים.

אנחנו מדברים, משנות ה-80, התחילה מגמה, שהשיא שלה היה ב-94, אנחנו נגיע לזה. התחילו משברים, כולנו מכירים את משבר הקיבוצים, משבר המושבים, היו משברים, והמצב הכלכלי של היישובים הוביל את המדינה להבין שצריך לעשות משהו, והתחילו שינויים. התחילו שינויים שהעבירו יותר סמכויות למועצה האזורית, והמדינה לאט לאט העבירה יותר סמכויות למועצה

האזורית, כאשר אנחנו היום נמצאים תחת ההחלטה של שנת 2004.

ב-2004 יצא תיקון מתמיר לצו המועצות האזוריות, ועל בסיסו אנחנו עובדים היום, כאשר בעצם נלקחה כל הסמכות השיורית מהוועדים המקומיים, והועברה למועצות, למועצה האזורית.

זה לא דבר ותיק, זה דבר חדש, זה דבר של 18 שנים אחרונות, שהמועצה האזורית, בעצם, מנהלת את היישובים, את הוועדים המקומיים, ולמעשה, כל הוועדים המקומיים הם הזרוע הארוכה של המועצה. ברצות המועצה להאצלת סמכויות, היא לא רוצה? היא לא מאצילה להם סמכויות.

אבל זה לא פתר את הבעיה, ואנחנו עוד מעט ניגע בבעיה עצמה. אני רוצה להזכיר לכולנו, אני מניח שכולם מכירים את זה, אבל בוא נזכור שיש לנו שלושה סטטוסים ליישובים. היישובים הוקמו על ידי אגודות חקלאיות, אגודות שיתופיות חקלאיות, קואופרטיבים.

אנחנו קואופרטיב, בכל היישובים יש קואופרטיבים, למעט ביישובים קהילתיים שאין להם אגודה, וזו אגודה שיתופית חקלאית. זו הייתה הדרך, זו הדרך שכולנו מכירים, ורוב היושבים כאן חברים באגודה חקלאית, אלא אם יש להם אגודה קהילתית. האגודה הקהילתית נוצרה כדי לקלוט אנשים ליישוב, שהם יכולים, שהם יתאחדו ביחד ויעסקו בכל ההיבטים המוניציפאליים הקהילתיים של היישוב, אבל שלא ייהנו מהרווחים של האגודה החקלאית ועוד סיבות. גם דרכי המיון שנוגעות, לא נכנס לכל זה, אבל כל מי שחבר באגודה החקלאית, חבר גם באגודה הקהילתית. כל מי שנקלט לאגודה הקהילתית והוא לא חבר פה, אז יכול להיות מצב כזה.

המעגל השלישי, ויש מעגל שלישי, זה הוועד המקומי. הוועד המקומי, כולל את כל מי שמתגורר ביישוב, שבכתובת תעודת הזהות שלו זה היישוב, ב-150 ימים האחרונים לפני הבחירות. אגב, זה לא משנה אם אני באמת גר שם, מה שקובע זה תעודת הזהות שלי. זה בדיוק כמו, לא משנה אם אני גר בתל אביב, אני אצביע בתל אביב, אני אשפיע מי יהיה ראש העיר בתל אביב, כי לא רציתי לשנות את הכתובת, בגלל שאני רוצה חניה בעיר. זה לא משנה, יש הרבה אנשים שלא משנים כתובת, כי הם רוצים להמשיך, שיש הרבה סיבות.

ועד מקומי, זה בכלל בא מטעם המדינה. האגודות החקלאיות, האגודות השיתופיות בגדול, הן אגודות שהן עובדות על בסיס הדין הפרטי. זה הסכמים בין אנשים. המדינה לא מתערבת בזה, זה לא רלוונטי אליה.

גם העבודה מול האגודות נעשית בזרוע שונה, באמצעות רשם האגודות, רשמת האגודות, שזה בעצם

רגולטור שמפקח על כל מה שקשור לדין הפרטי בין עמותות, אגודות, כל הקואופרטיבים למיניהם. זה הסכם בין אנשים.

לכן, יש להם יכולת להחליט על גביית כספים לעצמם, כי זה כסף לעצמם. לכן המדינה מרשה לאגודות החקלאיות, למיין ברמת מיון מסוימת, ולאגודות הקהילתיות ברמת מיון אחרת, כהמלצה וכי. לא נכנס לזה.

אבל, ברגע שיש לנו את הישות הזאת, ועד מקומי, זה היה, המדינה באה ואמרה – אנחנו רוצים שהוועד המקומי יהיה הגוף שדרכו אנחנו נעבוד, ויותר, בגלל כל המשברים שדיברנו, הסמכויות עברו באמצעות המועצה, לוועד המקומי.

ואז, בעצם, אתם מוצאים את עצמכם בשלטון דו רובדי. זה המושג, עליו אנחנו מדברים, זו ההקדמה הקצרה שלי, כדי להיכנס לנושא עצמו. כשאנחנו מדברים על שלטון דו רובדי,

גב' מזל ערוסי: אבל יישוב יכול להחליט שהוא לא רוצה ועד מקומי?

מר רפי נשיא: לא.

גב' דנה אדמון: לא.

מר רפי נשיא: אין דבר כזה, לא שואלים אותו.

גב' מזל ערוסי: אין דבר כזה?

מר רפי נשיא: לא שואלים אותו. גם אם הוא חושב שאין לו, ואני מגיע להרבה

מועצות, שאומרים לי – ביישובים האלה והאלה אין ועד מקומי. זה משפט עם סתירה פנימית, אין דבר כזה. אין דבר כזה שאין ועד מקומי. אם יש רק אגודה חקלאית, אז יש זהות ועדים.

גב' מזל ערוסי: זהות ועדים.

מר רפי נשיא: אם את נמצאת בקיבוץ שאין בו הרחבה, וזה קיבוץ שיש בו רק אגודה חקלאית, אז מקבלים אישור שהאגודה החקלאית היא גם הוועד המקומי. ואם יש, יש כל מיני צורות. מבחינה חוקית, אי אפשר לעשות זהות עם האגודה הקהילתית, לא משנה, אבל תמיד עושים זהות אחרת, פרסונאלית, אבל בגדול, אנחנו מדברים על מציאות שאין מצב שאין ועד מקומי. ועד מקומי, מבחינת המדינה, זו העירייה הקטנה, היא הייתה עם הרבה כוח בעבר, היום היא תלויה מאוד במועצה. ולמעשה, המציאות ההיסטורית הובילה לכך שהמועצה אחראית על היישוב, הרבה יותר ממה שהיה פעם.

המועצה האזורית, יש לה הרבה יותר אחריות על היישובים, מהמצב שהיה לפני 2004. יש לנו הרבה יותר אחריות, וזה בא לידי ביטוי, למשל, בכל תקציבי המדינה. רק בשנים האחרונות, תקציבי המדינה, שמגיעים ליישובים, לא יכולים יותר להגיע ליישובים עצמם, אלא דרך המועצה האזורית. זה לא דבר שהיה פעם, אני יודע, יש פה אנשים שמכירים את התרבות החוקית בעבר, זה לא היה פעם.

המדינה יותר ויותר תופסת את השלטון הדו רובדי, בכוח גדול ומשמעותי. עכשו צריך להבין משהו, כי אנחנו נדבר עליו מאוד בהמשך, ניר, תפסתי לך את המקום?

מר ניר ים: לא.

מר רפי נשיא: היה מפתיע אם היית אומר – כן, תזוז מפה, ואז לא הייתי יודע מה אני עושה עם זה. אבל בשלטון, כשאנחנו מדברים על הדו רובדי, צריך להבין שזה להבדיל מכל 90% מהמדינה האחרת, שזה השלטון בין המדינה, בין העירייה, לתושב. אין שום גורם אמצעי. ופה, במועצות האזוריות, יש לנו דו רובדי, בין העירייה, שזה המועצה האזורית, יש באמצע משהו, שזה הוועד מקומי, וזה יוצר בלגאן. זה בלגאן טוב, אבל יש נקודות שזה יוצר קונפליקטים ושאלות. כל הזמן עסוקים בלחקור את הנושא הזה.

בכל מקרה, כשהיישוב הוא שיתופי, אז או שיש ועד מקומי נפרד, או שיש ועד מקומי משולב, או שזו זהות ועדים עם האגודה החקלאית. אני לא רוצה להעמיס עליכם יותר מדי תיאוריות, אבל בגדול,

הוועד המקומי יכול להיות בזהות כזאת או אחרת, או כאשר היישוב הוא לא שיתופי, ואין שם אגודה בכלל. ויש כאלה, לא עצמכם, הוועד המקומי הוא הגוף הישיר שאנחנו עובדים מולו, כ...

מר אליהו אוזן: דרך אגב, זו גם אחת הבעיות שמתמודדים עם ישובים קהילתיים.

מר רפי נשיא: כן.

מר אליהו אוזן: לפני שלוש שנים יצאה חוות דעת של היועץ המשפטי של משרד הפנים, שביישובים קהילתיים, אין מושג כזה 'זהות ועדים'. ואז אתה נכנס למעגל שאתה חייב לעשות בחירות לוועד מקומי, שיקראו ועד מקומי, ולאגודה הקהילתית אתה עושה בלגאן איום ונורא.

מר רפי נשיא: כן. אני אחדד את מה ש אמרת, זה לא רק בישובים קהילתיים. במקומות שבהם יש אגודה קהילתית, אין זהות ועדים עם האגודה הקהילתית. זה מה שהרשם אמר.

מר אליהו אוזן: כן, אבל...

מר רפי נשיא: זאת אומרת, זה לא רק ישובים קהילתיים בלי אגודה, זה גם ישובים קהילתיים עם אגודה. אתה לא יכול לעשות זהות ועדים, ולכן צריך לנהל שני פנקסי חשבונות וכו', ויש לא מעט יישובים שמפרנסים יועצים כמוני, שמנהלים שלושה ועדים והם צריכים לנהל ממש שלוש מערכות תקציב שונות וכו'. העסק מסובך, ואני אומר לך ברמה, ככה בסוגריים, זה לא יחזיק מעמד הרבה זמן.

ברמה הלאומית, צריך לשנות את זה. למה? בעיקר בגלל היישובים הקהילתיים. ואני אסביר, אתם רואים, אצלכם זאת בעיה, מבחינה נומינאלית בעיה קטנה יחסית ממקומות אחרים. לא בעיה, אלא סוגיה בעייתית. עכשיו, כשאנחנו מדברים על יחסי הגומלין בין המועצה האזורית ליישובים,

רויטל דג'אווי בן יעקב: סליחה, לגבי השקופית הקודמת,

מר רפי נשיא: כן?

רויטל דג'אווי בן יעקב: אם אתה יכול לחדד מה מגדיר יישוב כשיתופי? זאת אומרת...

מר רפי נשיא: טוב, כל יישוב, אני אענה לך ואני צריך להיזהר לא לענות לשאלות

שמושכות אותנו למקומות אחרים, אבל אני שמח על השאלה, מה שנקרא, גם אם אני לא אני צריך להגיד לך ש... לא, אני שמח על השאלה.

ישוב שיתופי, זה יישוב שיש בו אגודה שיתופית. אגודה שיתופית יכולה להיות או חקלאית או קהילתית. זו ההגדרה המשפטית. אני לא יכול להיות יישוב שיתופי, אם אין לי אגודה.

עכשיו, מאוד יכול להיות שהיישוב הוא ברמה קהילתית מאוד גבוהה, והחיים כיפיים, ויש ועדות ויש הכול, והם לא עושים את זה על בסיס אגודה. ומאוד יכול להיות, שיישוב יש בו אגודה שיתופית, והם אוכלים אחד את השני כל יום, שאלת אותי משפטית ולא מהותית. משפטית – רק אגודה שיתופית כלשהי, אם היא חקלאית או קהילתית, יכולה להגדיר את היישוב כיישוב שיתופי. יש אבחנה תחת ההגדרה, אבחנה בין אגודה חקלאית שיתופית, לאגודה קהילתית שיתופית.

בכל הקיבוצים והמושבים כאן, יש אגודה חקלאית שיתופית. זאת הייתה האגודה שהקימה את היישוב, אי אפשר היה להקים יישובים בצורה אחרת. וברגע שהחליטו להגדיל את היישוב, היו צריכים להחליט האם אני קולט לתוך האגודה החקלאית שלי, או שאני קולט אנשים ומייצר אגודה שהיא מחברת את כל שאר התחומים, ורק לא נוגעים בהיבט של קרקע, מים, כסף – השותפות העסקית. וקיבוצים עשו הרחבות. כל הקיבוצים הפסיקו עם ההרחבות, ועושים עכשיו תהליכים של איחוד סטטוסים, ולהתמודד עם זה וכו'. סיפור, כי זה יוצר קבוצות שונות. אבל זה, בגדול, ההגדרה היא שיתופי, זה קיומה של אגודה.

רויטל דג'אווי בן יעקב: כי אני מנסה להבין את הבסיס לשוני בין היישובים הקהילתיים,

ליישובים השיתופיים,

מר רפי נשיא: מה, את רוצה לרוץ בחומר? אני בכיתה א', חכי, נגיע לזה עוד מעט. אנחנו עוד לא שם, עוד מעט נגיע לזה. חשובה לי ההקדמה כדי שתביני את השווי וההבדל. זה חשוב, כי כל הסיפור הזה, ואני אגיד עוד מילה, זה לא רק שהוקמו אגודות חקלאית, הדבר החשוב ביותר זה שהמדינה הקצתה לאותן אגודות קרקע – מים, משאבי קרקע ומים. זה הסיפור, זה כל הרעש, ועל הקרקע ומים עשו חקלאות, והיום גם עושים דברים אחרים. המדינה כמדינה באה ואמרה – תקימו יישובים, אנחנו נותנים לכם קרקע ומים, ותעשו שם חקלאות וכו'. צריך להבין שכל המועצות האזוריות, ההקמה שלהם הייתה פריפריאלית. הם היו צמודי גדר, הם היו לאורך... כל ההיסטוריה המוכרת לנו, והעולם של הקיבוצים והמושבים, זה היה משהו מאוד ציוני. זה עדיין משהו מאוד ציוני, אבל המדינה נתנה לכם קרקע ומים. המדינה נתנה לכם שטחים, כדי שתרוויחו כסף. כדי שתעשו, תקיימו את עצמכם ותרויחו. עד לפני עשרים שנה, לא חשבו שמרוויחים כל כך, והיינו במשברים. היום, בכל הארץ, זה סיפור הצלחה כלכלי. אין כמעט סיפור שזה לא סיפור הצלחה.

מר גדי ירקוני: צריך פה לזכור שזה זמני.

מר רפי נשיא: כן.

מר גדי ירקוני: אנשים שוכחים שלא נתנו לנו קרקע ומים לכל החיים.

מר רפי נשיא: אתם מחכירים את זה, זה לא שלכם.

מר גדי ירקוני: הם יכולים שנה אחת – אין, נגמר, זה כל שנה יש רישיון.

מר רפי נשיא: נכון, זה דבר ששוכחים,

מר גדי ירקוני: זה לא נכס גדול...

מר רפי נשיא: גדי צודק. אנחנו, לפעמים אני שומע, כשאני בא לקיבוצים ומדברים, נגיד למושבים ואומרים – זה שלי, ומה אתם עושים וכו'? אז אני איתכם ביחד, אני אעזור לכם והכול, אבל בואו נדע בינינו, כעורך דין שלכם, זה לא שלנו. אנחנו מתנהגים כאילו זה שלנו, אבל זה לא שלנו. אני איתכם במשחק, אבל בוא נדע. אתם יודעים, כמו שעורך דין בא ללקוח, אומר לו בשקט – בוא תביא, זה לא... אין לנו פה קייס, אבל בואו נילחם. אז תבינו, קרקעות לא שלכם, אוקיי? המדינה מחכירה, זה חשוב שנעשה את הכול, אני בכלל לא מתווכח, אבל זה לא שלנו, והמדינה יכולה לשנות. לכן אני תמיד אומר – כל יישוב שעושה תביעה, לרוץ לגמור את התביעה כמה שיותר מהר, כי מה שיש הרצאה שלמה על עולם הצפיפויות, שלא נדבר עליהן עכשיו. המדינה בהיסטוריה, עוד מעט נדבר על זה. אבל בגדול זה... קיבלת תשובה? אוקיי. אז מה שזה יצר, זה בעצם יצר מצב שבו בעבר מועצה מקומית, מועצה אזורית, עבדה עם הנהלת היישוב שעבדה עם התושב, והיום יש מציאות של שלטון דו רובדי, שהמועצה עובדת מול היישוב ומול התושב. וכאן מתחיל הבלבול – כשאני מדבר על שלטון דו רובדי, יש דברים שהמועצה לא עובדת מול התושב, אלא רק מול היישוב. כמו מה? זה שיעור משתף, תענו לי קצת.

מר אמיר פלג: העברת כספים.

מר רפי נשיא: למשל כספים, נכון. אני לא מעביר כסף לתושב, אני מעביר כסף לוועד מקומי של היישוב, מה עוד?

מר חנניה אווקרט: שירותים מוניציפאליים.

מר רפי נשיא: שירותים מוניציפאליים שונים. אני עובד מול היישוב, אם אני מממן פעילות כזאת או אחרת, תרבות או חינוך לגיל הרך ולחינוך המשלים וכו', אני עושה, אני עובד מול

הוועד של היישוב. מה אני עובד מול התושב?

מר תמיר בוקובה: ארנונה, גביית מיסים.

מר רפי נשיא: ארנונה תלוי, אם היישוב קיבל הסמכה, אבל בעיקרון הגבייה מול התושב.

מר תמיר בוקובה: לא, הגבייה של הארנונה הראשית,

מר רפי נשיא: היא תמיד גבייה, גבייה תמיד בפרט, גבייה תמיד לבד, נכון. מה עוד?

מר גדי ירקוני: חינוך.

מר רפי נשיא: חינוך יסודי ותיכון. חינוך פורמאלי, זה מול התושב. גם, יש כל מיני מגבלות, הדבר הגדול ביותר והחשוב ביותר, זה רווחה. כל עולם הרווחה אסור, היישוב לא... תלוי איזה סוג, יש רווחה בקיבוצים שמאוד מעורבים, אבל בגדול זו זכות של הפרט, לקבל סיוע ברמה האישית וכו'.

ואז נוצרו סוגים שונים של יישובים, כי אני לא מדבר על רווחה, אני לא מדבר על דברים מאוד אישיים כמו החינוך וכו', או ארנונה. אבל נוצרו סוגים שונים של מועצות. למה? בגלל סוג היישובים שנמצא בהם.

תלכו לשער הנגב, מועצה של עשרה קיבוצים במושב אחד. זו מועצה שהשלטון בה, הדו רובדי, הוא ביזורי. מה זה שלטון ביזורי? שאני מעביר סמכויות כמה שיותר ליישוב עצמו. היישוב אומר – עזוב, אתה אל תגנן אצלי, תעביר לי כסף, אני הולך להוסיף על זה פי 10, כי מה שאתה נותן זה גרוש וחצי, ואני אגנן איך שאני אוהב לעשות בקיבוץ.

זו מועצה, שהשלטון הדו רובדי בה הוא ביזורי. למה? כי קיבוצים אוהבים לנהל בעצמם את החיים הפנימיים.

תלכו לנחל שורק, מועצה אזורית נחל שורק, לראש המועצה הקודם... אתה תושב שם, אז... זה ניגוד עניינים.

אז תלכו לנחל שורק, מועצה אזורית נחל שורק, בראשות ראש המועצה הקודם אלי אספוזידו, הוא הלך לקיצוניות ההפוכה. הוא הלך לקיצוניות ההפוכה, הוא אמר לכל הוועדים המקומיים – אין לי בעיה שתתכנסו, תשתו קפה, תרקדו צ'רקסיה – אני עושה הכול. אבל הכול. שתבינו, הכול, הוא עושה הכול.

תבינו, הוועדים המקומיים יושבים סתם בישיבות. זה היה פעם, עכשיו שי רייכנר נכנס, נראה מה הוא יעשה, אני לא יודע אם הוא יתחיל לשנות, אתה אולי תגיד לי.

דובר: הוא גאה בזה, הוא רואה בזה את הדגל שלו.

מר רפי נשיא: הוא תלמידו של אלי. בסוף הוועד המקומי הוא זרוע של ראש המועצה. ראש המועצה מאציל סמכות, או לא מאציל. שוב, ראש המועצה עם המליאה וזה, אבל יש לכם פעם בשנה ישיבה פה, ואתם מחליטים בפרוטוקול על האצלת סמכויות. ראיתי את זה, אתם עושים את זה פעם בשנה. אני לא יודע אם אתם מודעים לזה, אבל אתם מחליטים פעם בשנה על האצלת סמכויות...

דובר: יש לנו במקרה, כן...

מר רפי נשיא: מודעים, אוקיי, סליחה. אבל, בעשר השנים האחרונות, אנחנו פותחים את התהליכים בהרבה מועצות, של שלטון דו רובדי דיפרנציאלי, שבא ואומר – אי אפשר לבחור בקיצוניות, או כזאת או כזאת, למה? כי יש לנו שינוי במועצות. השינויים, המועצות משתנות, יש קליטה של תושבים, יש כלכלה אחרת, יש יישובים קהילתיים. ואז התחיל תהליך, אני עשיתי אותו לפני עשר שנים, בבני שמעון, עם ראשת המועצה הקודמת סיגל מורנו, עשינו תהליך דו רובדי.

עשינו את זה ברמת הנגב, בחוף אשקלון, בהרבה מועצות עושים תהליך של לבנות שלטון דו רובדי

דיפרנציאלי, שבא ואומר – שונה היישוב הזה מהיישוב הזה, ובוא נבנה מתכונת עבודה שונה. חלק יקבלו סמכויות, וחלק לא יקבלו סמכויות, אוקיי? ואז, זו המציאות שאנחנו חיים איתה.

מר תמיר בוקבזה: שאלה לגבי זה, באמת, מי מחליט על האצלת הסמכויות? היישוב או המועצה?

מר רפי נשיא: המועצה.

גב' דנה אדמון: המליאה.

מר רפי נשיא: המילה יישוב מטעה אותי, הוועד המקומי, אני לא מכיר יישוב. המועצה.

מר תמיר בוקבזה: הוועד המקומי יכול להגיד – אני לא רוצה?

מר רפי נשיא: לא.

מר תמיר בוקבזה: הוא יכול להגיד – אני רוצה?

מר רפי נשיא: הוא יכול,

מר דודי אלון: הוא יכול לבקש, זה מה שהוא יכול.

מר רפי נשיא: הוא יכול לבקש, המועצה מאצילה סמכות, המועצה יכולה גם לפזר מהמקומיים יש לה עילה לזה.

ועד מקומי נבחר על ידי היישוב, חמש שנים לא פוגש את היישוב, לא חייב לפגוש את היישוב,

והמועצה מחליטה מה הוא מקבל, ומה הוא לא מקבל.

מר תמיר בוקובזה: המועצה החליטה להאציל סמכויות, והוועד המקומי לא רוצה ולא שום דבר, זה לא מעניין.

מר רפי נשיא: כן. הנה, אז ברור, אני אומר – אמרתי שיטה, ואתה בא ואומר לי מה הבעיה עם השיטה. בסדר, נכון.

מר תמיר בוקובזה: לא, אני רוצה להבין שיש בעיה.

מר רפי נשיא: יכולה להיות בעיה. זה לא מדויק. אני רוצה שתזכרו, אני שמח שאתם...

גב' מזל ערוסי: ואז הוועד הזה קם ומתפטר.

מר רפי נשיא: רגע, כל אחד פה ששואל שאלה, אני מבין שיש תגובות, יש אפטר - שוק.

גב' מזל ערוסי: מרים קול זעקה רמה, ואז... וצריך לתת, ולהביא...

מר רפי נשיא: זהו, אני צריך להיזהר מהחוויות האישיות שלכם, אז אני אעצור אתכם כל פעם. אבל אני אגיד משהו שחשוב שתבינו. אני רוצה שתזכרו כל פעם, שהתעתיק הוא מדינה – עירייה, ל-מועצה-ועד מקומי, ואז הכול יסתדר לכם.

כי כשראש עיריית טבריה, המליאה שלו עושה לו צרות וכו', שר הפנים יכול היה לבוא ולקבל החלטה על הסמכות שלו מול העירייה, אוקיי? זאת אומרת, גם למדינה מול העירייה יש סמכויות, הן לא בלתי מוגבלות, יש פה עוד דברים.

למועצה מול ועד מקומי, יש הרבה יותר סמכויות, מאשר למדינה מול עירייה. כי העירייה היא סוברנית. אבל הבחירות לוועד המקומי, כמו בחירות לעירייה, כשהמדינה פה זה המועצה המקומית, ויש לה יותר סמכויות על מה לעשות, ומה לא לעשות.

מר חנניה אוקרט: תבוא הממשלה החדשה...

מר רפי נשיא: וואי וואי, מיד נגיע לזה... ממש, חיכיתי מתי זה יגיע, כל פעם זה עולה.

גב' מזל ערוסי: לא, עכשיו הוא לא יהיה האוצר, עכשיו יהיה משרד הפנים.

מר רפי נשיא: אז אם כבר הבנו את ההיבט המשפטי, ושוב, אני באמת התחלתי בזה כי זה אמנם לא הסוגיה הישירה שלנו, אבל חייבים להבין את זה לפני שניגשים. אז אפשר להתחיל לדבר, קצת, על המועצות האזוריות, ההיבט הדמוגרפי שלהן. וכאן אני רוצה לתת...

מר חנניה אוקרט: עכשיו ברור מה...

מר רפי נשיא: לא, אני הולך לנתח איתכם, ומאוד חשוב לי שאנחנו גם, באמת תשאלו פה, כי יש דברים שאתם חשובים. חשוב לנו להבין, לפני שאנחנו ניגשים למועצה שלנו כאן, את המישור הדמוגרפי והמישור הכלכלי. אלה שני מישורים מאוד חשובים, וכדי להבין אותם, גם עכשיו, אני אבקש מכם להדק חגורות, אנחנו עולים למעלה, מסתכלים במבט על על המדינה, בסדר? רק שנייה, ברשותכם דקה.

מר חנניה אוקרט: לא נגעת בשורש האחריות, בכל הנושא של הדו – רובדי.

מר רפי נשיא: מה זאת אומרת?

מר חנניה אוקרט: מה האחריות של הרשות המקומית לוועדים המקומיים, מבחינת...
האצלת סמכויות בסדר,

מר רפי נשיא: כן?

מר חנניה אוקרט: רק תנו להם 5000 ₪ ... לכל השנה?

מר רפי נשיא: לא. בסוף הוועד, ועד מקומי לא יכול להיות בגירעון, והמועצה תשלים אותו איך שלא יהיה, כי זה גוף שלך. אתה צריך לייצר פה ישות שיודעת לחיות. אגב, זה גם נוגע לקיבוצים ולמושבים, ועד מקומי כוועד מקומי, בלי קשר לזה שזה יישוב קהילתי.
זאת אומרת, יש אחריות למועצה. תקציב הוועד המקומי צריך להיות מאושר על ידי המועצה, מבוקר על ידי המועצה. הגזבר אמור לקבל את התקציב של היישוב. אז הם לא יכולים לחרוג ככה סתם. זה כמו שתגיד לי – מחלקה במועצה, פתאום... זה לא ככה.

מר יובל בר: אבל ברוב המקומות פה, מי שמשלים את התקציב, אין גירעון, ברוב הקיבוצים והמושבים.

מר אליהו און: הנה הבעיה, הנה הבעיה,

מר רפי נשיא: ברוך הבא,

מר אליהו און: במושבים וקיבוצים יש מי שמשלים...

מר רפי נשיא: בואו נעשה את האבחנה למה יש פחות בעיות היכן שיש אגודה

חקלאית. ושוב, אני עדיין לא מדבר על אשכול, כי אני עדיין רוצה לדבר על השיטה, כי הבעיה שאנחנו מדברים עליה, היא בעיה לאומית.

אנחנו לא התאספנו פה רק על אשכול, שתבינו שאתם מייצגים חלק ממה שהווא רחב יותר. בכל יישוב שיש בו אגודה שיתופית חקלאית, בתקופה של היום, ולא כשהיו כלכלה, זה לא שהיו משברים. תבינו, גם אצלכם, אם קיבוץ סופה היה... מי פה מסופה?

מר דודי אלון: במקרה אין.

מר רפי נשיא: איך בחרתי קיבוץ שלא פה. אם קיבוץ סופה היה בפשיטת רגל בגלל תהליך כלכלי עם שני מפעלים, גם עדיין האגודה החקלאית החזיקה את הפעילות המוניציפאלית שמה, והם שילמו הרבה יותר כסף מכיסם, כדי להחזיר את החובות שלהם, והם גמרו אותם לפני שנה.

אבל ברוב הקיבוצים, האגודה החקלאית מממנת, היא מימנה עד שהוקמה האגודה הקהילתית, והיא תמשיך לממן בהיקף כזה או אחר, את הפעילות הקהילתית ברמה כזאת או אחרת. כמעט ואין תקציב, כמעט ואין יישוב, שבתקציב של הוועד המקומי, או האגודה הקהילתית, בואו נדבר על האגודה הקהילתית מיד, אין סעיף שהוא העברה מהמשק לקהילה.

זה קיים בהרבה מקומות, אנחנו מכירים את זה. למה? כי המדינה נתנה לנו יכולת להרוויח. אם אני לא מרוויח, אני לא יכול להעביר. אבל הבעיות קיימות במקומות שאין לי בכלל את היכולת להרוויח, אוקיי? כן?

רויטל דג'אווי בן יעקב: אני חייבת להבין משהו בעניין הזה. הרי התקציב של יישוב, הוא ידוע מראש, כי זה פר מגרש, נכון? אין פה יותר מדי.

מר רפי נשיא: ממש לא.

מר דודי אלון: את מדברת על הכנסות ועד מקומי.

מר רפי נשיא: לא, אז תרשי לי, נגיע לצד הכלכלי עוד מעט, ברשותך? בסדר?

רויטל דג'אווי בן יעקב: אז רק,

מר רפי נשיא: תשמרי את זה, כי אני אגיע לזה. זה בדיוק הנושא שאני אגע בו.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אז לגבי העניין השני שאמרת, על ההסתמכות על האגודה החקלאית...
היה והגוף הכלכלי הזה בעצמו...

מר רפי נשיא: אז אמרתי, נכון. זה בדיוק מה שאמרתי. מה שקורה, כשקרה משבר, אז הוא לא יכול היה להעביר כסף, ואז התושבים נאלצו לשלם מכיסם עוד הרבה יותר כסף, לטובת הקופה הציבורית. יותר כסף.

רויטל דג'אווי בן יעקב: אז איפה המועצה נכנסת?

מר רפי נשיא: המועצה לא נכנסת לאגודות. המועצה לא נוגעת באגודות, אין לה סמכות על אגודות.

רויטל דג'אווי בן יעקב: גם אין אותה לוועד?

מר רפי נשיא: אז אני אומר שוב, הסיפור של הוועד המקומי והמשברים האלו הוא סיפור חדש. תרשי לי לגעת בזה עוד מעט.

המועצה לא נכנסים למשברים של אגודות, ולכן המדינה נכנסה, הסדר הקיבוצים, חוק גל, המדינה קיבלה חוקים לעזור לאגודות. זה היה משבר מטורף, זה היה משבר גדול מאוד, אני לא יודע מי זוכר את התקופה הזאת.

זה היה משבר, והמדינה הוציאה אותנו, וברוך השם המציאות היום, כשאני מסתכל ואני מכיר הרבה הרבה הרבה יישובים וזה,

מר גדי ירקוני: חבר'ה, דני.

מר רפי נשיא: המציאות היום היא מציאות כלכלית אחרת לגמרי. אחרת לגמרי, אוקיי? המצב הכלכלי הוא אחר לגמרי. כל קיבוץ שונה מהשני, אבל המצב אחר, ואני מיד אגע במצב הכלכלי. ברשותכם, אני עדיין בסדר? אתם איתי?
אז בואו נדבר שנייה על דמוגרפיה. יש היום בישראל 256 רשויות מקומיות. 54 בלבד, הן מועצות אזוריות. זאת אומרת, יש 54 מועצות אזוריות, שזה 21% מכלל הרשויות המקומיות. מה זה כל השאר?

מר דודי אלון: מועצות מקומיות...

מר רפי נשיא: ערים ומועצות מקומיות. כולם מבינים מה ההבדל בין עיר למועצה מקומית? אנחנו יודעים את זה, נכון. אני לא יודע מה יודעים ומה לא, אז סליחה על שאלות שאנשים מרגישים קצת שאני יורד על אינטליגנציה. אבל מועצה מקומית, אגב, זה לא מדויק להגיד עד 20 אלף, כי שר הפנים יכול להכריז על עיר פחות מעשרים, ויכול להתקש לא להכריז על עיר על יותר מ-20, זו סמכות של שר פנים.

אבל בגדול, מועצה מקומית זו עיר קטנה יותר, אוקיי? כשהיא גדולה, היא הופכת לעיר. במועצה מקומית ובעירייה, השלטון הוא לא דו רובדי, בסדר?
עכשיו, בתחומי המועצות האזוריות, יש למעלה מאלף יישובים. בתחומי המועצות האזוריות, נמצאים 85% משטחי המדינה, והם מהווים 10% מאוכלוסיית המדינה. 10.4 מאוכלוסיית המדינה, גרה על 85% מהשטח.

תבינו את זה, כשאנחנו מדברים על המציאות של בעיות נדל"ן, ושל מתח, ושל קשיים והכול, שנבין את המציאות התכנונית. זה, אני מקווה שאתם נכנסים לתוכנית כוללת גם, נכון? אז אני מקווה

שתוכלו לעצור את כל המגמות האלה, ואתם עוד תראו מה, כמה, איזה איומים יש על המועצות האזוריות כמועצות אזוריות. אבל שנבין אובייקטיבית, שאנחנו מדברים על מצב שבו אנחנו על עשרה, על 80 ומשהו אחוז מהשטח, גרים 10% מהאנשים, אוקיי?
עכשיו, זה קצת פופוליזם להגיד את זה, אני פותח סוגריים, כי רוב השטח הוא גם בלתי ניתן ליישוב, כי זה שטחי צבא ורת"ג וכו'. תלכו למועצה אזורית רמת הנגב, אתם רואים את המועצה? 20% משטח המדינה, לא יכולה להגדיל את היישובים שלה. כי הכול שטחי אש, הכול שמורות טבע, זה קשה. אבל זה לא משנה את העובדה שאנחנו מדברים על 85% עם 10% מהאוכלוסייה.
אבל, אחד הדברים שאני בטוח שלא מודעים אליו כאן, זה הנתון הבא – המגזר הצומח במדינה, זה המועצות האזוריות. ואני אסביר למה הכוונה – בין השנים 2003 עד 2021, אוכלוסיית המועצות האזוריות גדלה ב-76%, כאשר במדינה הגידול היה של 40%.
אנחנו גדלנו מ-8% ל-10.4%. עכשיו, שימו לב, מועצות אזוריות גדלו, שיעור הגידול של המועצות האזוריות היה 2.5% גידול בשנים האלה. זה אומר שהאחרות קטנו, כי זה היחס באוכלוסייה. העיריות ירדו בכמעט אחוז, והמועצות המקומיות ירדו בכמעט אחוז. לא ירדו, אני התכוונתי בקצב, החלק מהאוכלוסייה. האם הסברתי ברור?

מר דודי אלון: יחסי.

מר רפי נשיא: זאת אומרת, עירייה ומועצות מקומיות, היו קודם 92% מהמדינה, והן ירדו להיות 90% מהמדינה. עכשיו, זה נשמע לכם קטן, אבל המועצות האזוריות היחידות, זה נתון שלא כולם מכירים, המועצות האזוריות הן בקצב הגידול שלהן, בחלק שלהן באוכלוסייה, עם כל מה שאמרתי – גדל. ואיפה היה הגידול המשמעותי ביותר? בפריפריה. בדרום ובצפון. רבע מהיישובים כמעט ולא גדלו, בעיקר קיבוצים ומושבים.

מר דודי אלון: זה גם עניין כלכלי.

מר רפי נשיא: איפה היה רוב הגידול? ישובים קהילתיים, נדבר על זה עוד מעט. אבל

שנבין מה זה, בעיקר כלכלי?

מר דודי אלון: קשה לקנות, כנראה, במועצה אזורית רשפון, עמק חפר,

מר רפי נשיא: כן, פשוט... עמק חפר זו מועצה, יש לה את כל הסוגים, גלית תגיד לך. אבל אני אומר, שקודם כל שנבין, למועצות האזוריות יש ביקוש, זה מה שרציתי להראות. יש ביקוש, הקורונה עשתה את זה עוד יותר, כולם רוצים להגיע למועצות אזוריות. אתם עוד נחשבים מרכז, תאמינו לי.

חבר'ה, כל מי שמכיר, אני מלווה, תלכו תראו מה קורה בפתחת ניצנה, לא רחוק מכס. אם יפתחו את כביש 10, אז גם הם יהיו מרכז, אבל הם גם, זה רחוק. תלכו לחבל אילות, ליישובים שמה, אנשים רוצים ומחפשים בכל מקום בארץ, בפריפריה, יש ביקוש. יש ביקוש למועצות האזוריות, אוקיי? עכשיו, זה לא מהריבוי הטבעי. כשאני שם את הנתונים של ריבוי טבעי,

רויטל דג'אווי בן יעקב: זה הגירה.

מר רפי נשיא: אני אומר, זה לא מהריבוי הטבעי. שימו לב, זה המדדים של הריבוי הטבעי, השינוי בריבוי הטבעי, ואז זה נשאר אותו הדבר. זאת אומרת, זה רק ממה?

מר דודי אלון: הגירה.

מר רפי נשיא: הגירה, הגירה חיובית, אוקיי? זה נתון אחד. נתון שני – אנחנו עשינו עבודה, לקראת הפרויקט הזה, וגם בגלל שאנחנו עושים את זה בעוד יישובים...

מר חנניה אוקרט: שכבת העוני גדלה.

מר רפי נשיא: תקשיבו מה קרה,

מר חנניה אווקרט: ועברה לפריפריה.

מר רפי נשיא: אני מחכה לדעות, כל אחד. התחלת עם פוליטיקה, לא התייחסתי.

עכשיו שכבת העוני, נראה אם אני אצליח להחזיק מעמד.

עכשיו, שימוש לב שנייה, הלכנו ובדקנו, ובאמת בדקנו. אני עשיתי את העבודה הזאת, עשו אצלי,

לקחו את כל היישובים הקהילתיים, עשר מועצות אזוריות. בדקנו את האוכלוסייה, ספרנו 28

יישובים בדרום, בעשר המועצות האלה, מרחבים, לכיש, שפיר, יואב, שדות נגב, חוף אשקלון, בני

שמעון, רמת הנגב, חבל אילות והערבה התיכונה. הוצאנו אתכם מהמשחק. מספר האוכלוסייה

ביישובים הקהילתיים בדרום, גדל באותה תקופה ב-235%.

יש לזה כל מיני סיבות, הייתה את ההתנתקות, היה זה, אבל זה עדיין גידול מטורף. ביישובים

הקהילתיים, לקחנו יישוב – יישוב, נתוני למ"ס ועשינו מתמטיקה, וחיברנו את כל ה-28 יישובים

שאתם מכירים פה בדרום. זה יכול להסביר חלק מהשינוי, אבל אנחנו יודעים שיש ביקוש למועצות

אזוריות, ויש ביקוש גדול מאוד ליישובים קהילתיים. אוקיי? שאלות?

גב' מזל ערוסי: איך אתה מסביר את זה?

מר דודי אלון: אין היצע של משקים חקלאיים, אז הולכים לקהילתי.

גב' מזל ערוסי: שרוב המשפחות הן משפחות קשות יום, שכאן, רוב המשפחות, לפחות

אני יכולה להעיד אצלנו, שהן משפחות קשות יום,

מר רפי נשיא: החדשות?

גב' מזל ערוסי: חדשות, שהן לא...

מר רפי נשיא: מה זה אצלנו?

גב' מזל ערוסי: במועצה שלנו.

מר רפי נשיא: לא, את מדברת על יישוב? או על...

גב' מזל ערוסי: אני מדברת על יישוב, אני לא רוצה לנקוב בשמות.

מר רפי נשיא: אוקיי.

גב' מזל ערוסי: אני מעין הבשור, אני לא מהיישוב הקהילתי, ואני כואבת את מה שקורה שם, כי שם זה הולך ונהיה קשה וקשה מיום ליום. ומצטרפים לשם כל יום, אני שומעת, כמעט, על משפחה חדשה.

מר רפי נשיא: נכון. עכשיו אני לא יודע אם נכונה העובדה, אם זה נכון לבוא ולומר שמדובר בהצטרפות רק של משפחות קשות יום, זה לא כל כך מדויק.

גב' מזל ערוסי: הרוב המכריע.

מר רפי נשיא: בסטטיסטיקה. אבל אולי אצלכם זה שונה, בסטטיסטיקה זה לא מדויק.

גב' מזל ערוסי: גדי, זה לא ככה?

מר רפי נשיא: זה לא מדויק. המשפחות החדשות, לרוב, הן ברמה סוציו-אקונומית גבוהה יותר.

מר גדי ירקוני: יש גם כאלה משפחות. הם עושים יותר, זה עושה לנו יותר רעש, אבל...

רויטל דג'אווי בן יעקב: יש להם פחות יכולת...

מר גדי ירקוני: רגע, אבל אני חושב שעוד פעם, להגיד הרוב זה לא נכון, הוא מיעוט, אבל הוא מיעוט... הוא לא מיעוט, יש אחוזים לא ענקיים, אבל יש... אני חושב, עוד פעם, רוב הקליטות טובות. לא הייתי הולך לקיצוניות שאת דיברת עליה.

מר רפי נשיא: ברמה הלאומית זה נכון מאוד.

מר גדי ירקוני: לא, גם פה.

מר רפי נשיא: ואני אומר, פה אתם יודעים את הנתונים.

גב' מזל ערוסי: כנראה מה שצף כלפי מעלה...

מר גדי ירקוני: זה תמיד צף כלפי מעלה.

גב' מירב וידל: אתה פחות יכול למיין.

מר רפי נשיא: אני אדבר על המיון, אני אגיד מילה על המיון, נכון.

גב' מזל ערוסי: זה המשפחות האלה, גם בגנים, גם בבתי הספר. זה מה שקורה.

מר רפי נשיא: אני אגיד מילה על המיון.

גב' מזל ערוסי: אנחנו...

מר רפי נשיא: אני אגיד מילה על המיון, ברשותכם,

מר רפי נשיא: אני אגיד מילה על המיון, כי מירב הזכירה לי את זה, וזו באמת נקודה חשובה. אני מתנצל בפני רבקה ששמעה אותי מרצה על זה ביום שישי בכיסופים, אבל אני אנסה לא לשעמם אותך.

אחת האבחנות הגדולות בין אגודה חקלאית ליישובים קהילתיים, זה הסיפור של ועדות הקבלה. הסיפור של ועדות הקבלה, בעצם, יצר מציאות שהיא לא, אני אומר לכם בחדר הסגור הזה, היא לא תחזיק מעמד הרבה זמן.

היא לא הגיונית, לא הגיונית. מה לא הגיוני פה? עכשיו, אני אומר לא הגיוני, ומדבר איתכם מישהו שמלווה ועדות קבלה כל יום, מתעסק בזה ועושה מיונים והכול. לא הגיונית, למה? כי כשמסתכלים על זה במבט טהור, נותנים סמכות לאנשים שגרים במקום מסוים, להחליט מי יגור איתם, תודה רבה.

זה לא קיים באף מקום. זה לא קיים באף מקום. בשום עיר כשאני בא לגור בבניין, ועד הבניין לא עושה עליי דיון. היכולת של קבוצת אוכלוסיה שגרה במקום, למיין את מי שיגור אליה, זו סמכות מאוד ייחודית. אני חושב שהיא חשובה, אני חושב שהיא טובה. במציאות הפוליטית, זה לא יחזיק מעמד הרבה זמן. הקשת המזרחית...

מר גדי ירקוני: אולי כן... מה שהיה בממשלה הקודמת... עכשיו התחזקנו.

מר רפי נשיא: אז אני לא יודע מה היה בממשלות הקודמות,

מר גדי ירקוני: התחזקנו.

מר רפי נשיא: אני לא יודע, עזבו אותי עכשיו. אבל מה שאני אומר, אבל אובייקטיבית, זו מציאות של סמכות מאוד חריגה. זאת אומרת, זה לא משהו פשוט.

רויטל דג'אווי בן יעקב: חריגה אבל חוקית?

מר רפי נשיא: כן, בטח חוקית.

מר דודי אלון: חוקית ובעיקר בפריפריה.

מר רפי נשיא: עכשיו, אגודה חקלאית, יש לה סמכויות שעד היום הן מטורפות מבחינת הקליטה. זאת אומרת, אין כמעט, אין יכולת לערער על אי קבלה וכל מיני כאלה דברים. אבל הבעיות,

מר גדי ירקוני: זה תיאורטית.

מר רפי נשיא: תיאורטית, נכון, כי זה אפשרי רק, אבל אם זה רק על בסיס.

מר אריק דניאל: זה מוגבל ליישובים קטנים.

מר רפי נשיא: עכשיו באה המדינה, נכון. עכשיו, קודם כל, יש בלבול, כי כולם שומעים על חוק ועדות הקבלה, כולם שומעים על כל מיני מגבלות, 400 יחידות דיור, נגב – גליל, כולם שומעים על המון דברים. מה הם שוכחים? שמדובר על אגודות קהילתיות. הסיפור של המגבלות של המדינה על תהליכי המיון, הוא לאגודות קהילתיות. חוק ועדות קבלה,

מתייחס אך ורק לאגודות קהילתיות.

מר אריק דניאל: נכון, ועדות קבלה הן לא של הוועד המקומי.

רויטל דג'אווי בן יעקב: לא קשור לוועד מקומי.

מר רפי נשיא: אני בכלל לא מדבר על הוועד המקומי עכשיו.

מר אריק דניאל: לא, של האגודות החקלאיות, השיתופיות.

מר רפי נשיא: ועדות קבלה יש לאגודה החקלאית בלבד. האגודה הקהילתית, היא

נקראת, על פי חוק, ועדת קליטה, שממליצה לוועדת הקבלה הבין מוסדית, שמורכבת מחמישה חברים, ולקיבוץ או ליישוב יש שני חברים שם.

אני לא רוצה להיכנס לעומק, לדקויות, זה קורס שלם. חלק היו בקורס הזה פה, כשהעברנו לוועדות קבלה. אבל מה שאני אומר, זה שחשוב לזכות שאני יכול להגיע היום ליישובים כפריים, בלי לעבור ועדות קבלה מסובכות מדי, כי ביישובים קהילתיים, זה קל יותר להתקבל. ביישובים חקלאיים, קשה מאוד להתקבל לאגודה חקלאית, אלא אם כן זה קיבוץ או מושב שהחליט לקלוט לתוך האגודה החקלאית, או מושב שקולט לנחלה, שזה בכלל כמעט ולא זה, כי הם שומרים על הילדים וכו'. אז זה סיפור קשה.

והמדינה, נמאס לה מזה. המדינה רוצה לפתח את היישובים, ורוצה שיקלטו. ולכן, היא רוצה כמה שפחות קליטה לאגודות, ואיפה שזה אפשרי, צריך לשמר את זה. אז הסיפור הזה, שוועד מקומי הוא... ועד מקומי לא עושה מיונים בכלל, אין מיונים. ועד מקומי, מבחינה חוקית, זה מי שגר שם, זה לא קשור איך הוא הגיע לגור שם. אין קבלה, אין תהליך קבלה.

אני יכול להיות מחר, ללכת למשרד הפנים, לשנות את הכתובת שלי, ואני מצביע לוועד המקומי. ועד מקומי אין לו קשר, הוא לא חייב להיות עם קשר עם האוכלוסייה, הוא כמו המליאה. מאז שאתם נבחרתם, אתם לא אמורים לקיים דיונים ביישובים שלכם. האגודה חייבת להתכנס, חייבת לעשות

אסיפה. חייבת לדבר עם האוכלוסייה שלה לפחות פעם בשנה כדי להעביר תקציב. ועד מקומי לא חייב לדבר עם האוכלוסייה שלו בכלל. בא לבחירות פעם בחמש שנים, עושה ישיבות, מקבל החלטות. כמו המליאה, אגב. גם ראש מועצה נבחר, הוא לא, אין לו חובה לעשות, לבוא... אין לו חובה דמוקרטית מבחינת כינוסים, מלבד המליאה. הוא לא חייב לעשות אסיפות, אוקיי?
עכשיו, הסיפור הזה של תהליכי מיון, הוא סיפור שלם שפתח פתח להמון אנשים שרצו את איכות החיים המסוימת הזאת, בואו נדבר על זה. אפשר לדבר על העניין הכלכלי?

מר אריק דניאל: כדאי.

מר רפי נשיא: אז בואו שנייה נבין קצת, במבט על, על הרשויות המקומיות בכלל במדינת ישראל. שימו לב לנתון הבא – מדינת ישראל היא המדינה, בין המובילות בעולם, בפערים הכלכליים בין הרשויות המקומיות.
ה-OECD הוציא את הנתון הבא – הפער בין הרשות, הפער בשיעור הצמיחה השנתית הממוצעת, בין היישובים באשכול החברתי הנמוך ביותר, לאשכול החברתי הגבוה ביותר, מדינת ישראל נמצאת פה, וקנדה, בריטניה וכו', ואתם רואים את המדינות האלה, זה עוד פער שהלך והצטמצם.
זאת אומרת, הפערים בין הרשויות העשירות, לרשויות העניות, הוא מהגדולים בעולם. למה זה קורה? מי יודע למה יש הבדל מועצה, או עירייה עשירה לעירייה ענייה.

מר אריק דניאל: מקורות ההכנסה.

מר תמיר בוקובה: אזורי תעשייה.

מר רפי נשיא: אך ורק מדד אחד, מהו?

רויטל דג'אווי בן יעקב: ארנונה.

מר רפי נשיא: לא, איזה ארנונה?

מר תמיר בוקובזה: עסקית.

גב' נעמי סלע: תעשייה.

מר רפי נשיא: וארנונה מאנשים, ככל שיש יותר אנשים, המועצה, העירייה, מהי?

מר תמיר בוקובזה: מפסידה.

מר רפי נשיא: מפסידה יותר. זה אתם אמורים לדעת, חברי מליאה יקרים, אתם

בטח כבר שמעתם את זה 200 פעם. כל תושב חדש במועצה, אני אמור להוציא, הרבה יותר ממה שהוא משלם, זה ידוע.

מה הופך רשות לעשירה, ארנונה מעסקים. עכשיו, מה זה ארנונה מעסקים? במקרה יצא שאני מועצה ליד, עירייה ליד מקום שיש בו הרבה עסקים, זכיתי בפיס, אוקיי?

מר תמיר בוקובזה: זה לא בדיוק ככה, זה נחמד להציג. רשויות הקימו אזורי תעשייה, השקיעו בהם...

מר דודי אלון: כן, אבל הם היו ליד כביש שש, או ליד נתבי"ג, או ליד...

מר תמיר בוקובזה: אחזקה... מועצה אזורית מטה יהודה, שהקימה את הרטוב, אזור תעשייה ענק, פיתחה אותו, השקיעה בו מיליונים,

מר דודי אלון: ובאה המדינה ותיקנה את זה לבית שמש.

מר תמיר בוקובזה: אריה דרעי, בשנת 2008 אם אני זוכר נכון,

מר רפי נשיא: נכון, הוא צודק.

מר תמיר בוקובזה: בא ואמר – רגע, יש לי את עיריית בית שמש, אין לה מספיק, אני חותך לכם את זה,

מר רפי נשיא: אתה צודק. תודה שאתה מחזק את מה שאני אומר. בית שמש ענייה, מטה יהודה עשירה, באה המדינה ועשתה תיקון.

מר תמיר בוקובזה: אבל זה לא במקרה, זה לא שאזור תעשייה ממש צמח לידה, היא הקימה אותו.

מר רפי נשיא: לא, זה במקרה. השטח שמה לא, הוא לא היה חייב להיות שלה, והוא שלה. אם שר הפנים היה מתעורר לפני עשרים שנה, לפני שהם היו מקימים את אזור התעשייה ואומר – את אזור התעשייה הזה, אדון...

דובר: אבוטבול ודדון.

מר רפי נשיא: לא, ראש המועצה וראש העיר, עכשיו זו ראשת העירייה – אתה לא תפתח אותו, ומי שיפתח אותו, זו עיריית בית שמש.

עכשיו, מה זה המזל הזה? אני בכוונה הקצנתי. זה שאתה נמצא ויש לך קרקע לעשות דברים כאלה, זה נתן לך. עכשיו, ברור שאתה צריך לדעת לנצל את מה שנותנים לך, זה ברור, אין ספק. אבל אם אני מלווה היום את מועצה אזורית מגילות, ואת מועצה אזורית תמר, בתוכנית אסטרטגית ארץ ים המלח, ואני מדבר על שתי מועצות, כן? שאמורות לשתף פעולה בתוכנית שמדברת על... תוכנית לאומית. תוכנית לאומית מרתקת על ארץ ים המלח, ואני מסתכל על מועצה שיש בה, אולי, 2000

תושבים, תמר, מועצה באמת, טובעת בכסף. אנחנו מכירים את זה.
עכשיו, למה היא טובעת בכסף? מפעלי ים המלח, אתה בא להגיד לי שהמועצה עשתה החלטות,
תהליכים וכו'? קיבלה את מפעלי ים המלח.

מר תמיר בוקובה: לא, ואותו דבר קרה גם עם עיר הבהדים עכשיו, שהוציאו אותה
מרמת נגב,

מר רפי נשיא: נכון.

מר תמיר בוקובה: ומעבירים לירוחם, כדי שיהיה להם כסף.

מר רפי נשיא: מה שאני רציתי לבוא ולומר, שיש פערים מאוד גדולים, בסדר? למה
זה קורה וכו', זה עניין אחר.

עכשיו, מה המדינה עושה? היא עושה כמה דברים כדי לתקן את זה. עכשיו, אני אומר שוב, למה זה
חשוב? כי המדינה נכנסת לתוך הכלל שאומר – אתה עירייה, ואתה תרוויח מה שאתה יכול מהעירייה
שלך, והיא באה ואומרת, אני מתערבת בתוך זה, כי יש פה פערים. זו התערבות של המדינה. והמדינה
מתערבת בכל מיני שיטות, היא מנסה לפתור את הבעיה הזאת.

עכשיו, למה אני מדבר על המדינה? כי גם מועצה עושה את זה ביישובים שלה. זה בדיוק הסיפור הדו
רובדי. כשאני בא למדינה, אני בא ואומר שיש כל מיני כלים, תקציבים ייעודיים. מדינה מעבירה
תקציבים ייעודיים למועצה אחת, לעירייה אחת, ולא לעירייה אחרת.

אגב, אתם נהנים מתקציבים של עוטף עזה. מגיע לי, לא מגיע לי, זה דיון אחר. אבל המדינה באה
ואמרה – אני נותנת יותר למועצה שנמצאת פה, ולא נותנת את הכסף הזה לתל אביב, זו העדפה, זו
החלטה לתת למישהו יותר, נכון? כי למה זה קשור למה שקיבלנו? כי אתה, כמועצה, יש לך יותר
הוצאות על ביטחון. אז אתה מסכן, אז צריך לתת לך יותר.

זו בדיוק השאלה, שהמדינה מתערבת. תגיד מה זה קשור, תרוויח כסף, יהיה לך. תעשה או לא תעשה.
אבל לא, למדינה יש אחריות. יש ועדת גבולות. ועדת גבולות זה סיפור חבל על הזמן, סיפור מטורף.

מה זה ועדת גבולות?

המדינה באה ומשנה את השטח שלך, ונותנת לזה שלידך. מותר לעשות את זה? כן, כי זו המדינה. יש פה עוד, תלכו לשדות נגב, תלכו לשער הנגב, תראו איזה מריבות יש שמה, איזה הפגנות. אוקיי? נתיבות ושדרות.

תלכו לחוף אשקלון עכשיו, עם הסיכום של הסכמי הגג עם אשקלון, יש כל יום, ביום ביום, תלכו להרטוב, מטה יהודה ובית שמש, כל הזמן יש, תכנסו לפרוטוקולים של ועדת גבולות, אתם תופתעו, תשתגעו.

אתם תראו רשימה ארוכה של ועדות גבולות שלא נגמרות. למה? כי המדינה מנסה לעשות תיקונים, בסדר? עושה תיקונים.

עכשיו, אתם תראו גם צורות מוזרות, הרי יש מועצות שהן בנויות בצורה מוזרה. למה? למשל, מועצה אזורית שדות נגב, יש לה שני קיבוצים שנמצאים אצלכם. למה? את סעד ועלומים, למה? הם דוסיס דתיים,

גב' נעמי סלע: הם לא אצלנו.

מר אמיר פלג: שער נגב...

מר רפי נשיא: גיאוגרפית, אם אני עושה בעיוור למה רעים ולא עלומים? למה בארי
...

דובר: קח את פארק הבשור שהוא שייך ל... ולא לנו.

מר רפי נשיא: נכון, אז יש המון כאלה.

מר גדי ירקוני: לא, לזה יש הסבר.

מר רפי נשיא: תלכו למועצה אזורית הר חברון, שקיבלה את זה. תלכו לתמר

שפתאום יש לה את... לא את שני, את נו? אני כבר...

מר עידו ליבנה: את חירן ואת זה שם בהר. את החדש למעלה.

מר גדי ירקוני: נו, את הקיבוץ הזה, נו?

מר רפי נשיא: למעלה. איך קוראים לקיבוץ שם?

מר גדי ירקוני: הר המסע.

מר רפי נשיא: מה הקשר בין הר המסע לתמר, מישהו נסע, שיראה מה הקשר. אין

קשר. אבל המדינה אמרה, אני, יש כסף לתמר, אני אשים אותם שייהנו מזה. והם צריכים, הם משתגעים מזה, הם צריכים להביא משאית זבל, כשיש משאית זבל קרובה ממועצה אחרת. זה סיפורים מטורפים. אבל למה זה נעשה? בואו נבין את ההיגיון.

המדינה באה ואומרת – יש פה אי צדק, ילד אחד עני, ילד אחד עשיר, ולא בגלל שהוא לא מסוגל, בגלל שהוא לא יכול. הוא לא יכול. העיר לא יכולה. למה תל אביב, רמת גן, אתם... בקיצור, יש מלא דוגמאות, בסדר?

והדבר השלישי זה מענקי איזון. הכלל הזה של מענקי איזון, זה כלי מטורף. המדינה באה ונותנת כסף למועצה, לעירייה, שהיא במצוקה.

מר דודי אלון: גירעונית.

מר רפי נשיא: עכשיו, כל העסק הזה התחיל עם ועדת סוארי בשנת 93. זה היה

בתקופת רבין, היה שר פנים, אני לא יודע אם אתם מכירים אותו, קוראים לו אריה דרעי, והוא הקים ועדה שנקראת ועדת סוארי.

הוועדה הזאת גיבשה מודל של מענקי איזון, פעם ראשונה. והמודל הזה הוא מודל מקצועי לגמרי, אין בו שום השפעות פוליטיות, אוקיי? זה מודל שבא ואומר – יש נוסחאות מורכבות, לא משנה מה, אבל המדינה מעבירה כסף לרשויות חלשות, שנובע, לא מתפקוד לא תקין, אלא ממה?

מר תמיר בוקובה: חוסר יכולת.

מר רפי נשיא: חוסר הזדמנויות, חוסר יכולת, אוקיי? עכשיו, המודל הזה השתנה עם ועדת גדיש בשנת 2001, ברק הקים את ועדת גדיש, שרנסקי היה שר הפנים, ואריק שרון אימץ את ההמלצות שלהם ב-2003, עשו שינויים במודל. ושרת הפנים הנוכחית, שעוד מעט הולכת הביתה, איילת שקד, הקימה ועדת שראל. הוועדה הזאת, עכשיו, הגישה המלצות ביניים, גם לשינוי של המודל, אבל גם לשינוי הזה. למרות שזה שראל, שהוא ... זה מרתק בפני עצמו, גם השינוי הזה, עדיין אומר – צריך לשלם ליישובים חלשים.

עכשיו, תבינו, זה עומד בניגוד לכל כלל, כאילו, שבא ואומר – זה מה שיש לך, תעשה הכי טוב. למה לי בקיבוץ אומרים – אל תעשה, זה מה שיש, אבל זה לא ככה. עכשיו, בואו נדבר, הגענו ליישובים קהילתיים, בסדר? קודם כל ברור הסיפור הכלכלי ברמה הלאומית? עכשיו, בואו נדבר על הסיפור של יישובים קהילתיים. אז קודם כל...

מר אמיר פלג: באשכול?

מר רפי נשיא: לא, מיד אחרי זה נדבר באשכול, אבל ברמה הלאומית, דיברנו דמוגרפיה וזה, ומיד נדבר על הזה, אבל כדי להבין מה קורה באשכול, בואו נבין מה הסיפור של יישובים קהילתיים. אתם עדיין איתי? הכול בסדר? קודם כל צריך להבין, כשאני אגיד מעכשיו והלאה יישוב קהילתי, אני מתכוון ליישוב קהילתי במועצה אזורית. חשוב להגיד את זה. אנחנו לא מדברים על יישוב קהילתי שהוא במועצה מקומית, שהוא בפני עצמו – מיתר, עומר, להבים וכו'.

מר אדוארד קוברסקי: עומר קודם כל מושב.

מר רפי נשיא: מה?

מר אדוארד קוברסקי: קודם מתחיל מהמושב. יש שם חקלאות קרקעיות.

מר רפי נשיא: נכון, אתה צודק.

גב' מזל ערוסי: היום הוא ישוב קהילתי.

מר רפי נשיא: זה היסטורי. עכשיו, מה הבעיה בשיטה? בוא נבין מה הבעיה בשיטה, וכאן אנחנו ניגשים, ואתם תסתכלו ותגידו לי, אתם תגידו אם זה רלוונטי גם למועצה האזורית אשכול.

המודל הקיים של יישוב קהילתי, מקשה על פיתוח עצמאי של כלכלה מקיימת. המודל, לא משנה אם זה עשיר או לא, המודל עצמו של יישוב קהילתי, ההגדרה 'יישוב קהילתי', איך שהיא בנויה, מקשה לקיים כלכלה. מסכימים איתי?

למה? כי מה הוא שונה? בעיקר בגלל שאין לו אגודה שיתופית חקלאית. ביישוב הקהילתי אין אגודה שיתופית חקלאית, ולכן הוא לא מקבל הקצאת משאבים, קרקע ומים, מהמדינה, אוקיי? והוא לא יכול לקיים פעילות מניבה. אחד.

דבר נוסף, שהוועד המקומי, מבוסס על בסיס האצלת סמכויות של המועצה האזורית. הוא לא עצמאי, הוא לא יכול לעשות הרבה דברים, תלוי מאוד במועצה האזורית.

דבר נוסף, הוועד המקומי לא יכול לגבות מיסים, אלא רק על בסיס צו מיסים של משרד הפנים, עד 30% מגובה הארנונה.

עכשיו, חשוב להגיד לכם את זה, כדי שתבינו, יש, כולנו עובדים משלמים מיסים, הסיפור של מיסים, שנבין מה זה, כל אחד משלם ארנונה. מותר לוועד מקומי, בהתאם לבקשה שהמועצה מגישה למשרד הפנים שיוציא צו מיסים, לגבות מס ועד מקומי, שבא דרך הארנונה, עם הארנונה, עד 30% מגובה

הארנונה. זה סכומים מגוחכים.

אבל, כשהיישוב הוא גדול, זה קצת יותר כסף. אבל בכל מקרה, זה מה שהוועד... הוועד המקומי לא, אין לו שום צד ב... הוא לא יכול להעלות את זה, הוא לא יכול.

רויטל דג'אווי בן יעקב: הוא לא יכול לחרוג מזה.

מר רפי נשיא: אוקיי? בסדר? עכשיו, כשאני מדבר על מיסים ליישוב, אני יכול, אם אני באגודה הקהילתית.

מר אדוארד קוברסקי: רק... אתה שכחת...

מר רפי נשיא: רק אני אגמור את המשפט, מיד. אם יש לי אגודה קהילתית, הציבור מתחיל להיות מבולבל, למה?

מר תמיר בוקובה: כי יש מיסי אגודה.

מר רפי נשיא: עכשיו, מיסי אגודה, כמה מותר לגבות?

גב' דנה אדמון: יש לי שאלה,

מר תמיר בוקובה: חופשי.

מר רפי נשיא: כמה שאתם רוצים.

גב' דנה אדמון: יש לי שאלה.

מר רפי נשיא: בבקשה.

גב' דנה אדמון: אולי...

מר רפי נשיא: את עוקבת אחריי אני רואה, כן.

גב' דנה אדמון: אולי היא מטומטמת. מי המציא את החיה הזאת 'ישוב קהילתי'?
כאילו, איך זה...? מה?

מר רפי נשיא: זה אני אגיד לך,

מר אליהו און: הצורך הדמוגרפי.

מר רפי נשיא: אני אגיד לך מתי הוקמו היישובים הקהילתיים, אני מקווה,

גב' דנה אדמון: במשפט.

מר רפי נשיא: אני אגיד במשפט אחד, המצפים בגליל 1900... תסתכלו מתי התחילו המצפים בגליל. ב-1980, זה הכוכבים בגליל שהיו כדי לתפוס שטחים בגליל. אז לא היו, עד אז, יישובים קהילתיים. אז הוגדרו יישובים קהילתיים, כי אמרו – אנחנו לא נותנים להם... חיפשו דרך להקים התיישבות, בלי לתת להם חקלאות.

מר דודי אלון: לא, אבל צוחר ואלה קמו לפני, בתור משהו מקדים.

מר רפי נשיא: לא, אני לא מדבר על יישובים שהם יישוב... בואו נעשה אבחנה – יש יישובים שהוקמו כיישובים מיוחדים, שהם נקראים יישובים מוסדיים. למשל – ניצנה, למשל –

מעגלים פה קרוב, למשל מדרשת בן גוריון, למשל מרכז ספיר, מרכז צוחר, אתם רוצים עוד דוגמאות?
אלה יישובים שהם לא הוקמו כיישובים.

אני היום, אבנת, אני מלווה את מגילות, יש שם את אבנת, לא מצליחים, רוצים להגדיר אותו, ועדיין קשה לנו לגרום לו להיות יישוב ממש. כי זה מעבר לקו הירוק, וזה סיפור מסובך. אז זה...

דובר: כמה הגדירו את צוחר?

מר רפי נשיא: רגע, מיד. צוחר זה סיפור באמת מיוחד.

גב' דנה אדמון: לא, אז מה זה?

מר רפי נשיא: אבל ככה הוקמו יישובים קהילתיים.

גב' דנה אדמון: מה זה הדבר הזה? איזו ישות זאת?

מר רפי נשיא: אני אגיד לך למה, הדרך היחידה להגדיל את האוכלוסייה במועצות

אזוריות בצורה משמעותית, היא לא דרך המיונים שלך בקיבוץ ובמושב.

גב' דנה אדמון: אוקיי.

מר רפי נשיא: זה הכול. המדינה באה ואומרת – אני רוצה להקים התיישבות, אני

מקימה יישוב קהילתי, תפסיקו... מה אני צריך? לתת לכם קרקע? עשרות דונמים לכל בן אדם? מים?
אני רוצה מגורים, שיעבדו בעיר.

גב' דנה אדמון: זה בעצם אמצעי של המדינה...

מר רפי נשיא: נקודה. עכשיו, חבר'ה, אני הראיתי לכם, זה הגידול... זה 280%

בכמה? בכלום זמן. אז שנבין, זה הסיפור. וזה סיפור הצלחה מבחינה דמוגרפית.

מר דודי אלון: אז זה רק יפתור בעיות מגורים, כי כלכלי זה לא, צמיחה דמוגרפית.

מר רפי נשיא: מה זה לא כלכלי?

מר דודי אלון: צמיחה דמוגרפית.

מר רפי נשיא: רגע, יש מחיר כלכלי שמיד נדבר עליו, אבל כן. זה מאפשר מגורים.

מר תמיר בוקובזה: בהסתכלות של המדינה, שאתה אומר, ההקמה של היישובים

הקהילתיים, זה שלב ביניים לפני מועצה מקומית? או שהם במטרה להישאר ככה?

מר רפי נשיא: אז זה השקף הבא.

מר תמיר בוקובזה: אוקיי.

מר רפי נשיא: בסדר?

מר תמיר בוקובזה: סבבה.

מר רפי נשיא: עוד דקה. תרשה לי אם אני לא, ותזכיר לי בכל מה שמרצים...

מר אדוארד קוברסקי: רפי?

מר רפי נשיא: כן, אדוארד?

מר אדוארד קוברסקי: אתה זוכר...

מר רפי נשיא: תראה איך אני זוכר את השם, אדוארד, כן?

מר גדי ירקוני: מי לא יזכור?

מר אדוארד קוברסקי: תסתכל, ב-30% אתה כפוף לחוקים של משרד הפנים.

מר רפי נשיא: כן.

מר אדוארד קוברסקי: מי שמקבל את ההנחה,

מר רפי נשיא: תודה אדוארד. אדוארד יודע על מה הוא מדבר. אדוארד יודע על מה

הוא מדבר.

מר אמיר פלג: מה הוא אמר?

מר רפי נשיא: מס וועד מקומי, המס של הוועד המקומי המהולל הזה, הוא זהה

לארנונה.

גב' נעמי סלע: ברור.

מר רפי נשיא: זאת אומרת, אם אני מבוגר, עולה חדש, עיין ערך אבשלום, ואני

מקבל הנחה של 80% בארנונה, אז גם ה-30 שלי יורד ל-80%?

גב' נעמי סלע: ברור.

מר רפי נשיא: ואז תבינו כמה כסף נשאר לוועד המקומי.

מר תמיר בוקובזה: רגע, אז בוא נשליך את זה גם מצד שני. אם אנחנו, בעוטף עזה,

מקבלים 45% הנחה בארנונה, אנחנו זכאים גם לקבל 45% הנחה על ה-30%?

מר רפי נשיא: חייב.

מר גדי ירקוני: כן, כן.

מר תמיר בוקובזה: כדי לקבל השלמה מהמדינה. זה אומר שהתושב ישלם 17%, נגיד, לא

משנה כמה, 17% מהסכום, והיישוב יקבל שלושים, אוקיי?

מר רפי נשיא: לא, זה לא אמרתי.

מר תמיר בוקובזה: למה לא?

מר רפי נשיא: לא אמרתי.

מר תמיר בוקובזה: המדינה צריכה להשלים.

מר רפי נשיא: לא, במס הכנסה המדינה עובדת מול הפרט, לא מול...

מר תמיר בוקובזה: לא מס הכנסה.

מר רפי נשיא: אתה מדבר על ארנונה? המועצה משופה, והיא צריכה לשפות את היישוב.

מר גדי ירקוני: גם המס עצמו, חבר'ה, חבר'ה,

מר רפי נשיא: אתה מדבר על השיפוי? כן.

מר גדי ירקוני: אנחנו המלצנו ליישובים לקחת את זה לתוך העוטף,

מר תמיר בוקובה: שמה?

מר גדי ירקוני: המלצנו ליישובים בתוך העוטף לעשות את זה בדיוק לנקודה הזאת, של ה-45%. אני חושב שאחרי זה, אחרי שהייתה עם זה בעיה, והם...

מר אדוארד קוברסקי: לא, גדי גדי גדי,

מר גדי ירקוני: אחרי זה המדינה מצאה איזה טריק,

מר תמיר בוקובה: היה על זה דיון...

מר רפי נשיא: אבל אני לא רוצה להישאב לשם, בואו נתקדם רק שנבין את זה, בסדר? אוקיי, דבר נוסף – לוועדים המקומיים, תקשיבו טוב, אין זכויות במקרקעין של נכסים ציבוריים ביישוב, בשונה מהאגש"חים בקיבוצים ובמושבים, שנבין את הדבר הזה. לאגש"ח – לאגודה שיתופית חקלאית, יש זכויות במקרקעין, במקרקעין יש לו זכויות. אני יכול לעשות הרבה דברים על האדמה שלי, כאגודה חקלאית. שלי, אני פותח סוגריים אומרים –

עאלק שלך, אבל שלך. המדינה מרשה לך להרוויח, או לעשות משהו בזה. לוועד מקומי אין זכויות על המקרקעין של הנכסים הציבוריים. אין לו זכויות, הוא לא יכול, אוקיי?
 דבר נוסף, בחלק מהיישובים הקהילתיים, יש אגודה קהילתית, מה שמאפשר לנסות ולגייס כסף מהקהילה, ואז אנחנו מגיעים עם ... אחרת, מאוד קשה.

גב' רבקה בן ארי: מה המניע?

מר רפי נשיא: מה?

גב' רבקה בן ארי: מה המניע שתהיה אגודה שיתופית?

מר רפי נשיא: אגודה קהילתית שיתופית.

גב' רבקה בן ארי: אגודה קהילתית.

מר רפי נשיא: אז קודם כל, אני ממליץ תמיד שתהיה אגודה קהילתית, אם אין אגודה חקלאית, ואם נקלטים אנשים לא לאגודה חקלאית. כי אגודה קהילתית מאפשרת לקיים תהליך של דמוקרטיה פנימית, גביית כספים פנימית, והחלטות,

גב' רבקה בן ארי: וזו החלטה שלהם?

גב' מירב וידל: בוודאי.

מר דודי אלון: כן.

מר רפי נשיא: היא צריכה להיות מאושרת על ידי רשם האגודות. עכשיו, בואו נבין

מה המדינה עושה. אז מה המדינה עושה...

מר תמיר בוקבזה: שאלה,

מר רפי נשיא: אוקיי. אמרו לכם שזה עד...

מר תמיר בוקבזה: עד עשר, אחת עשרה גג.

מר רפי נשיא: כן כן.

מר תמיר בוקבזה: יישובים קהילתיים אסור להם, לא יכולים להקים, לצורך העניין, אזור תעשייה, אזור מסחרי? זה מה שאתה אומר?

מר רפי נשיא: כן.

מר גדי ירקוני: עד היום לא יכולים.

מר תמיר בוקבזה: לא יכולים.

מר גדי ירקוני: בחוק. עכשיו רוצים לתת ... לכולם.

מר רפי נשיא: אתה תמיד רץ קדימה למצגת הבאה, מה יהיה?

מר חנניה אוקרט: אני אגיד לך מה המדינה עושה.

מר רפי נשיא: תגיד לי, תחסוך את ההרצאה.

גב' נעמי סלע: כיבוי שריפות.

מר חנניה אווקרט: מביאה חבורה של טעוני טיפוח ולא יודע מה,

מר רפי נשיא: מאיזה יישוב הוא?

מר חנניה אווקרט: ... למועצה, יש לכם אלפי דונמים, זו בעיה שלכם, טפלו בהם.

מר רפי נשיא: אוקיי. אז אני לא בא להגן על המדינה, ואני יכול להגיד שאתה צודק בהרבה מקרים, שהרבה פעמים עושים צעדים בלי לבדוק את המשמעויות.

מר דודי אלון: רפי, תגיע ל...

מר רפי נשיא: אז בואו נציג מה המדינה עושה. לאט לאט מחלחלת ההבנה שהמודל הוא בעייתי. אין אחידות של משרדי ממשלה. משרדי ממשלה עובדים בצורה שונה, מול כל מיני ישובים בצורה כזאת או אחרת, זה פשוט מטורף לראות. חלק מגייס כספים, חלק לא. יש ניסיון מצד רמ"י, החלטה שהתקבלה ב-8.8.20, תיקון להחלטת רמ"י בנושא הקצאה, ושם יש החלטה שאפשר לרשות, לרמ"י להקצות קרקע למטרת תעסוקה, לאגודה ביישוב קהילתי באזור עדיפות או בקו עימות. זאת אומרת, זה דבר חדש...

מר אליהו און: חדש, חדש. המודל הראשון שייבדק, זה בשלושת היישובים שלנו.

מר רפי נשיא: לא, זה כבר התחילו במרחב עם.

מר אליהו און: סליחה, מרחב עם, ותמר ושלומית.

מר רפי נשיא: כן, יש עוד כמה שכבר אתה, שרצים על זה. אבל זה כסף קטן, זה נראה לכם הרבה. המועצה האזורית, מתוקף אחריותה על הוועדים המקומיים, עדיין צריכה להתמודד עם הסיפור. זאת אומרת, ליישוב קהילתי קטן, אין התכנות לקיום כלכלי עצמאי. אם הוא מתבסס רק על נוסחת תקצוב שוויונית של המועצה האזורית. הוועד המקומי, סובל ממיעוט סמכויות ומחסור משאבים. זה הסיכום של הדבר הזה. עכשיו, בואו נבין גם עוד היבטים, יש גם שונות שנובעת ממאפייני האוכלוסייה. אנחנו מדברים על ישוב עם תודעה עירונית, לרוב מדובר באוכלוסיה שבאה מהעיר, מה שהיא מכירה, זה שהיא מקבלת שירות מהעירייה, היא עירונית במנטאליות שלה, לא מבינה מה זה שלטון דו רובדי, וזה יוצר הרבה בלגאן, והם מצפים שהמרחב הציבורי שלהם יטופל על ידי העירייה, כמו שמטופל בעיר. מה זה ועד? הם לא חיים את הדבר הזה. עכשיו, כל מה שאני אומר, לא רלוונטי לאשכול, אני מדבר ברמה הלאומית, אתם תחייכו, תגידו אשכול.

מר דודי אלון: בטח שרלוונטי.

מר רפי נשיא: אוכלוסיה הטרוגנית – אוכלוסיית היישובים הקהילתיים, לרוב מגוונת יותר. היא פחות הומוגנית. מורכבות ניהולית – אין כמעט בעלי תפקיד בשכר, גם בגלל שאין איך להעסיק אותם. ההתבססות על מתנדבים, בעיקר של הוועד המקומי, או של האגודה הקהילתית. יש פער גדול, לפעמים, בין העושר של היישוב, העוני של היישוב, לעושר של הבודדים. אתם תראו יישובים עניים ברמות על, עם תושבים עשירים מאוד. כי השיטה כזאת ש...

מר אליהו און: מדרשת בן גוריון.

מר רפי נשיא: לא, כן, מדרשת בן גוריון. לכו, יש גם מושבים... לא מושבים, אבל יש הרבה דוגמאות.

תהליכי צמיחה מואצים – לרוב מדובר גם ביישובים שגדלים בקצב היסטרי, הרבה יותר מהיר. וכשאני גדל, אמרנו, לממן הרי תושב, זה עולה הרבה יותר. גם קצב הגידול שם גדול יותר. ויש פערי ציפיות, מגיעים תושבים שבאו עם ציפייה לאיכות חיים גבוהה, ועם רצון להשתלב בחיי הקהילה, והם רוצים יותר שירותים. סקרתי, ניסיתי על רגל אחת להגיד מה הבעיה בלהיות יישוב קהילתי.

מר גדי ירקוני: לא, אבל הם לא רוצים מה שאמרת בהתחלה, הסעיף השני.

מר רפי נשיא: לגבות כסף.

מר גדי ירקוני: בדיוק.

מר רפי נשיא: ברור. הם לא רוצים כי הם משלמים ארנונה, כי בעיר אני משלם רק ארנונה. יש פה מנטאליות, יש פה סיפור לא פשוט.

מר גדי ירקוני: הם רוצים יותר קהילתיות,

מר רפי נשיא: בסדר, אני לא נותן ציונים, אני אומר, נקודת המוצא היא בעייתית, במבנה שלה. עכשיו, בואו תבינו מה קורה כשהיישובים מגיעים לגודל מטורף. כשהיישובים הקהילתיים מגיעים לגודל מטורף, אני אתן לכם פה דוגמאות לארבעה יישובים קהילתיים, שאני מכיר מקרוב, שהתאגדו ביחד למצוא פתרון, והמועצה מסכימה שזה יקרה – מטה יהודה, מועצה אזורית מטה יהודה, זו מועצה מאוד גדולה, הכי גדולה בארץ,

מר גדי ירקוני: 54 יישובים.

מר רפי נשיא: הכי גדולה בארץ, יש לה 58 יישובים, עם 60 אלף תושבים, 9000 תושבים גרים בצור הדסה. יש שם, בממוצע, 1000 ביישוב, 9000 תושבים גרים בצור הדסה. מועצה אזורית חוף הכרמל – יש שם את עתלית. מועצה אזורית עם 32 אלף תושבים, ו-27 יישובים, עתלית לבדה, מונה 7000 תושבים. מועצה אזורית בת חפר, עמק חפר, גלית מתמודדת שמה עם סיפור שלם, 41 יישובים יש לה, 43 אלף תושבים, ממוצע אלף וקצת, יש שם את בת חפר, עם 6000 תושבים. מועצה אזורית דרום השרון, צור יצחק, ישוב עם 5000 תושבים, במועצה של 34 אלף תושבים ב-31 יישובים, התאגדו ביחד ואמרו למדינה – תוציאו אותנו מהמועצה, המועצה גם מבקשת שיוציאו אותם. למה? כי אומר לי ניב בצור הדסה, הוא אומר – כל מה שאני מקבל מהמדינה, אני חייב לתת להם, הם כאלה גדולים, הם שואבים לי את כל... אין פרופורציות. עכשיו, יש עוד יישוב שאני לא מראה לכם פה, תלכו לנחל שורק, את יד בנימין, שמעתם עליו?

מר גדי ירקוני: כן.

מר רפי נשיא: יד בנימין זה יישוב של 5000 תושבים, במועצה של 10000 תושבים. חצי מהמועצה בתוך יישוב אחד. עכשיו, לך תבנה עם זה משהו, לך תנהל את המערכת הזאת. הרי אתם יודעים ששירות לקיבוץ, שירות ליישוב, זה לא רק לפי תושבים. הרי אני צריך לנסוע לכל מקום, מה זה משנה אם גרים שם 10,000 תושבים או אלף, המועצה מוצאת את עצמה בבעיה קשה מאוד. זה בלתי אפשרי. לכן, הסיפור הזה,

מר חנניה אוקרט: יש לה 50% מהמנדטים במועצה?

מר רפי נשיא: אז מה עושים? ואז אני אתן לכם דוגמאות, מה עושים ומה ניתן לעשות כאן? אני לא הולך להמליץ לכם, כי זה החלק הבא שלנו, אני רוצה לשמוע מכם. אני נותן לכם דוגמאות, ואני מצלם כאן את הדוגמאות לכמה יישובים קהילתיים.

יש אפשרויות שונות, מה המועצה יכולה לעשות? 1 – האצלת סמכויות דיפרנציאלית. מה זה אומר?
שאני עושה חלק מהשירותים במקומך, אוקיי? ואני, זה יוצא שאני משלם על זה יותר, בכסף.

גב' נעמי סלע: יש את מרכז תושיה, לצורך העניין.

מר רפי נשיא: נכון. זה נעשה במקומות אחרים. פתרונות לאמצעי ייצור, רגע, אז
הנושא הזה למשל, זו תמונה של... לא, אני אלך על באר גנים. באר גנים, ניצן, מכירים? מועצה
אזורית חוף אשקלון, שני יישובים קהילתיים.

באר גנים קפצה במהירות, הכול בגלל ההתנתקות, לא משנה. אגב, זה כל פעם אני עושה תחרות מי
יודע, זה ראשי תיבות של שבעת היישובים שפוננו מעזה, וכל אות זה יישוב אחר, אבל אחרי זה נעשה
לכם את התחרות.

באר גנים, שמה המועצה, ראש המועצה – איתמר רביבו, מקצה חברה שלמה שעושה שם גינון, הרבה
יותר מכל מקום אחר. נכנסים לשמה. עכשיו, זה לא שבספרים הוא מביא יותר כסף מכל תושב, אבל
הוא נאלץ, באמת, בגלל ההרכב המיוחד של היישוב הקהילתי הזה, לשים יותר.

הכלי השני, זה אמצעי ייצור וקבלת שטחים מניבים. עכשיו, זה קצת, זה מורכב. אבל אני אתן לכם
דוגמא, כולם מכירים את המגדל הזה? אשלים – כל מי שמכיר את המגדל הזה, רואים אותו, אומרים
שרואים אותו מהחלל גם. זה מגדל שהוקם בשטחים ליד אשלים, מגדל סולארי, שעובד על... זה
במקום מה שאתם מכירים אצלכם בקיבוצים, מושבים, הסולארי הרגיל – זה סולארי שמחמם דוד
ענק של מים, וזה הכוח האנרגיה. לא משנה.

בקיזור, אני עבדתי באשלים לפני 15 שנה, לא יודע מה, לפני עשרים שנה. יישוב קשה, קהילתי, עם
משברים, עם קשיים, כמו שאתם מכירים. ממש בעיות.

היום תגיעו ליישוב הזה, הוא פורח. אתם יודעים בזכות מה הוא פורח? המועצה המקומית התעקשה
שהיישוב ירוויח מהדבר הזה. ירוויח מהדבר הזה. אני נדהמת, אני יושב שם עם ועדות, יושב שם,
פתאום יש ועדות אני מספר – חבר'ה, פתאום היה מוות, היה מריבות, היה זה. יש שם ועדות ועובדים
והכול.

אפילו עכשיו, המועצה יצאה לתביעה של 40 מיליון ₪, נגד ה... לא משנה, החברה, כי היא רוצה

שהישוב ירוויח כסף שמגיע לו וכו'.

מר אליהו אוזן: גם בגלל איתי דבינסקי.

מר רפי נשיא: מה?

מר אליהו אוזן: גם בגלל איתי דבינסקי,

מר רפי נשיא: כן, עזוב עכשיו. כל אחד מורשת קרב שלו. אבל מה שאני אומר, זה שנבין שפה המועצה באה ואמרה – אנחנו רוצים שהישוב ירוויח מהדבר הזה. וזה עסק רציני, לא סתם.

מר טל בורנשטיין: איך?

מר רפי נשיא: איך, זה דיון אחר. אני לא רוצה עכשיו לפרטים... יש דרכים לעשות את זה.

מר יובל בר: בקיצור, שלושה מגדלים ואנחנו מסודרים.

מר רפי נשיא: בדיוק. השתתפות פעילה בניהול יישובים, ... כשאני נכנס ליישוב,

מר גדי ירקוני: ... הכי קרוב ליישוב.

מר רפי נשיא: זה הכי קרוב, אני לא יכול לתת לו.

מר גדי ירקוני: חבריה, היה שם, צמוד ליישוב, היישוב היה מתנגד, היה שם תן וקח

די ארוך.

גב' נעמי סלע: עדיין יש שם...

מר רפי נשיא: לא, זה היה... גדי צודק, זה אף פעם לא הולך בקלות, תמיד יש

מריבות. זו הדוגמא שלי למריבות, באר אורה, יישוב שאני נמצא בו היום הרבה, יישוב שאני עושה תהליך דומה לפה. באר אורה, מועצה אזורית חבל אילות, ביקשה ממני לעשות תהליך דומה לפה, זו מועצה רק של קיבוצים, עם באר אורה, יישוב קהילתי, ושחרות – יישוב קהילתי. אבל אני עושה עבודה בשני היישובים האלה, ואנחנו אמורים לבנות מודל על באר אורה.

באר אורה, זה יישוב שנמצא מול שדה התעופה רמון. עכשיו, כשאנחנו באים מאילת, יש את קיבוץ אילות, ממשיכים הלאה, יש את באר אורה. באר אורה, זה יישוב שהולך וגדל, עוד מעט הוא יהיה חצי מועצה. כל השאר זה קיבוצים, הרוב שיתופיים. זאת אומרת, ממש מועצה של קיבוצים.

ושם, יש מריבות וויכוחים, והרבה אנרגיות. זה לא פשוט, אבל הכול נע סביב הכסף, והם מראים מודלים, והם הלכו למשרד הפנים, על הארנונה שגובים ככה, גובים אחרת, לא נלאה אתכם. אבל, ברור לגמרי שכדי לעשות יישוב בר קיימא, אני צריך למצוא פתרון, ויש שם דיונים על זה. זה הסיפור. אז אפשרות נוספת, זו השתתפות פעילה בניהול יישובים. אני אכנס יותר לניהול של היישוב. היה לכם ועד ממונה בצוחר, עד לפני שנה, אוקיי? הגדרת רף הכנסות בסיסית, שאני כמועצה בא ואומר – יישוב, כל יישוב, אני בודק, עושה מתמטיקה, מגיע לגובה, זה הסכום שחייב להיות לו. כמה הוא יכול לגבות? אם מה שחסר, אני משלימה. זו דרך לעשות את זה.

אפשרות אחרת, זה גיבוש מענים נקודתיים. חסר שמה, אין להם כסף להחזיק בעל תפקיד, אנחנו נתנים לזה מענה בצורה כזאת או אחרת, קולות קוראים וכו'. גיבוש מענה כולל, חיזוק הנהגות מקומיות, עידוד גביית מיסים, איפה שיש אגודה קהילתית, שזה סיפור מאוד לא פשוט, מאוד קשה ביישובים האלה לעשות. נתן רק דוגמאות לדברים שעושים במקומות אחרים. בואו נדבר על אשכול.

גב' דנה אדמון: אני רוצה שנייה, על השקף הקודם,

מר רפי נשיא: כן?

גב' דנה אדמון: בעצם, רוב הפתרונות האלה, הם לא פתרונות אמיתיים. הם פתרונות שמשאירים את היישוב מאוד תלוי.

מר רפי נשיא: לא, זה לא.

גב' דנה אדמון: השאלה אם משהו... חוץ מאמצעי הייצור.

מר רפי נשיא: זה הסיפור, נכון. זה, את צודקת לגמרי.

גב' דנה אדמון: אם אני רוצה לשאוף לפתרון טווח ארוך,

מר רפי נשיא: זה הדבר היחיד שנותן לו בר קיימא.

מר דני ברזילי: תן לו חכה, ולא דג.

מר רפי נשיא: נותן לו חכה.

גב' דנה אדמון: אז לשם אנחנו שואפים, לא?

מר רפי נשיא: אני עוד לא ממליץ המלצות, אני רוצה לשמוע מכם, כדי לגבש...

גב' דנה אדמון: אני רוצה לשמוע שאתה שואף לשם.

מר רפי נשיא: אבל אני אומר שאת צודקת, שאם זאת המטרה, אלה כלים בדרך.

הרי זה תהליך, זה לא הולך בקלות.

מר דודי אלון: יש איזה מספר של תושבים, שברגע שמגיעים אליו...

מר רפי נשיא: יש דיון מתני, מה?

מר דודי אלון: יש מספר שאם אין... רק ממייסים, מגיע לאיזון כלשהו?

גב' דנה אדמון: אני צריכה לראות...

מר רפי נשיא: יש כאלה שטוענים שצריך 250 משפחות כדי להגיע לאיזון. אני כופר בזה.

מר גדי ירקוני: תלוי באיזה מיקום.

מר רפי נשיא: למה? בדיוק, תלוי בהרבה דברים אחרים – תלוי ביכולת הגבייה, תלוי במיקום, תלוי במקורות הכנסה נוספים. אתם תראו שבשלושת היישובים, יש יישוב אחד שתראו שהוא מגלגל הרבה כסף, זה כאילו יש לו הרבה כסף. לא, שלומית למשל, זה לא נכון, הוא פשוט עושה הרבה פעילויות דרכו של הכנסות והוצאות. בקיצור...

מר אדוארד קוברסקי: בהתחלה היה...

מר רפי נשיא: ההיבט הכלכלי פה צריך פתרון נקודתי. במועצה האזורית אשכול,

מר גדי ירקוני: זה התושבים נותנים הרבה,

מר אדוארד קוברסקי: רגע רגע, גדי, תב"ע 500, מה זה? בונים בחמש שניות בתים? לא, או משכירים...

מר גדי ירקוני: בינתיים, בינתיים, הם נותנים שם הרבה...

מר אדוארד קוברסקי: מה אתה מתחיל... ככה סוגרים את האגודה וזהו.

מר רפי נשיא: לקח זמן עד שרבתם ביניכם. עכשיו, מה למדתי על אשכול – האצלת סמכויות פעם בשנה – מועצה אזורית אשכול מאצילה סמכויות פעם בשנה, מודל אחיד...

מר גדי ירקוני: ... רביבו.

מר רביבו קובי: לא הבנתי מה הוא אמר בכלל, אין לי מה להגיב בכלל.

מר אדוארד קוברסקי: מה לא הבנת?

מר רביבו קובי: לא הבנתי מה אמרת.

מר דודי אלון: אני הבנתי, אבל לא מצאתי...

מר אדוארד קוברסקי: אצלי 154 היא תב"ע, אצלך 500...
 (מדברים ביחד)

מר גדי ירקוני: כל תושב שם, תשאל כמה, אתה יודע כמה כל תושב...

גב' דנה אדמון: זה לא משנה את העובדה, גדי.

מר רבינו קובי: תראו, רק אני אגיד שני משפטים, א' – אני לא רב עם אף יישוב קהילתי, כאילו, מה הפתרונות ומה לא. כל עוד יש יישוב קהילתי שמצליח, וכל הנתונים שלו למקסם איזושהי הכנסה, על מנת שהוא יוכל עדיין להמשיך לחיות, אני לא רואה בזה שום פגם כהוא זה. אז הוא קצת יצירתי. שנייה, זה שנייה, רגע רגע, סתם ספציפית לטענה...

מר אליהו אוזן: עוד מעט יהיה גם באבשלום, אל תדאג, יהיה מחזור כספים יותר גדול משל שלומית, יהיה בסדר.

מר אדוארד קוברסקי: רגע, אוזן, אני ממש אומר את זה עכשיו מול כולם. אתם מתחילים לנגוע בוועד האגודה, אגודה. אני סוגר את האגודה.

מר רפי נשיא: אני יש לי מה להגיד על אבשלום, אני מכיר...

מר אליהו אוזן: תן לשים רגל בדלת, מה אתה כבר מתחיל?

מר גדי ירקוני: חבר'ה, א' – יש לנו עוד עשרים דקות,

מר רפי נשיא: אני רוצה לעבור מהר, אנחנו במועצה אזורית,

מר גדי ירקוני: ב' – לא נפתור היום.

מר רפי נשיא: קודם כל, כמה דברים בקצרה, ככה מהסיכום שעשינו. אנחנו, אין לנו מודל דיפרנציאלי במועצה, אין סל יישובי.

מר אמיר פלג: אתה יכול רק להגיד מה עשית עד כה?

מר רפי נשיא: אמרתי בהתחלה.

מר אמיר פלג: בהתחלה.

מר רפי נשיא: שקיימתי פגישות עם כולם, אספתי חומרים לכל, ואנחנו עכשיו בשלב של עיבוד החומרים, ופגישה עם המליאה לחשוב ולשמוע אתכם. יש שונות גדולה פה בין שלושת היישובים, כלכלית וארגונית, ואני חושב שצריך להיזהר מלבוא ולהגיד פתרונות... יש פה דברים שצריכים להיות לכולם, ויש דברים שצריכים להיות תפורים לפי מידה לכל יישוב. יש שונות גדולה מאוד לשלושת היישובים. ליישובים הקהילתיים,

גב' דנה אדמון: הוא מתאר מה יש באשכול, הוא לא אומר...

מר רפי נשיא: עכשיו אני מדבר על אשכול. היישובים הקהילתיים – תלות כלכלית במועצה, הם נתפסים כילדים בעלי צרכים מיוחדים, לפי אחד הציטוטים פה ששמעתי. תלות כלכלית מלאה במועצה. זאת אומרת, יש פה ברצות המועצה עוזרת. מצד אחד, אין תקצוב מיוחד ליישובים, יש 120 אלף ש"ח, מעבירים אחת ל... בסופו של דבר זה מסתכם לסביבות ה-300, וכל פעם היישובים מתדפקים על דלתות המועצה.

מר תמיר בוקובה: לכל יישוב? או לכולם?

מר רפי נשיא: לכל יישוב.

גב' דנה אדמון: לכל יישוב, וזה גם לא מדויק.

מר רפי נשיא: לכל יישוב. אבל זה גם לא מדויק, כי יש המון שווה כסף וכו'. אין

נוסחה לפי גודל יישוב, אלא יישוב, בלי קשר לגודלו, ובפועל מחלקות המועצה, באמת, מסייעות ככל יכולתן. אני עובר מחלקה מחלקה, מספרים לי – שמע, ביישוב הזה יש יותר קשיים, אני עוזר להם וזה, זה מעבר.

גב' נעמי סלע: מחלקות זה פר תושב, לא פר יישוב.

מר רפי נשיא: לא, מול יישוב. אני מדבר על המחלקות שעובדות, יש להן שיטות, יש להם עבודה בפרקטיקה שלהם. כבר פיתחו פרקטיקות שהן מותאמות ליישובים, ואני אומר שיש הרבה פעמים צורך לעזור, גם אם אין להם תוספת תקציבית למחלקות, הן מנסות לעשות ככל יכולתן.

יש פערי ציפיות, חוסר אמון, משבר גדול, חוסר אמון בין חלק מהיישובים, מול המועצה. כל המערכת הזאת, מחייבת לבנות משהו.

גב' מזל ערוסי: אני רוצה לציין משהו. זה גם מאוד תלוי באופי האוכלוסייה.

מר רפי נשיא: נכון.

מר גדי ירקוני: זה מה שהוא אמר.

גב' מזל ערוסי: אז יש אוכלוסייה, כמו נגיד בשלומית, באמת, עם כל המחמאות שלי אליהם, הם מוכנים להשקיע, לתת, לשלם ולעשות הכול. וביניהם יש כמה...

מר רפי נשיא: אז היה לי פרק שלם שאמר לך למה זה גם אוכלוסייה שונה, ואמרתי שיש שונות בתוך היישובים.

אין להשוות יישוב ותיק כמו אבשלום, עם האוכלוסייה הוותיקה שלו והחדשה שלו, בתוך היישוב, עם שונות, לבין יישוב צעיר – שלומית, שהוא חברה שבאו והקימו מושב. אפשר להגיד כל דבר על כל

אחד, זה לא משנה, אבל השונות קיימת, את צודקת.

גב' מזל ערוסי: תיקח את צוחר, ותראה למה אנחנו הרבה פעמים מעלים את הנושאים ואנחנו לא מצביעים בעד.

מר רפי נשיא: אני מסכים.

מר גדי ירקוני: הוא מסכים איתך,

גב' מזל ערוסי: למה?

מר גדי ירקוני: רגע,

גב' מזל ערוסי: כי כמה אפשר להיות...?

מר רפי נשיא: אני מסכים.

מר גדי ירקוני: רגע, הוא מסכים מזל. עכשיו אנחנו אומרים, עם השונות הזאת, איך אנחנו רוצים לעזור לכל יישוב? הוא לא אמר שכל האזור צריך להיות אותו הדבר.

מר אליהו אוזן: אבל הנקודה היא יותר בסיסית. שאחרי הכול, בכל מצב צריך תגבור מועצה. כי אם אתה אומר – זה בגלל זה, בגלל זה, אבל כולם נכים בצורה כלכלית, או צרכים מיוחדים, אז יש פה משהו בסיסי שצריכים להרים, ועל גבי זה לתת את הצרכים של כל יישוב, להתאים לו.

מר רפי נשיא: בואו נשלים את התמונה...

גב' מזל ערוסי: יש כאן משהו בסיסי, שמחכים שכל הזמן יתנו להם.

מר אליהו אוזן: בסדר, בסדר.

מר רפי נשיא: רגע, בואו, אני מיד אדבר על המחכים, אבל בואו נשלים את התמונה. עוד היבטים – זה חוסר הבנה של השלטון הדו רובדי, אמרתי. קושי ביישובים בגיבוש מודלים כלכליים, אין להם את היכולת.

תרבות ארגונית חלשה, זאת אומרת, יישובים, עם מסורות ניהוליות, ארגוניות לא כל כך חזקות ויציבות כמו בלא מעט מהיישובים האחרים. אין תוכניות מגירה מספיקות, כשיש קול קורא ואני בא מקיבוץ, הוא שולף לי תוכנית מגירה ביישובים קהילתיים, בהרבה חסרות תוכניות מגירה לעשות את הדברים האלה.

הנראות של רובם, הנראות שלהם לוקה בחסר. אצל אחד יותר מהאחרים, אבל בצורה משמעותית יחסית ליישובים אחרים.

יש פוטנציאל קליטה גדול מאוד. זאת אומרת, כל מה שאמרתי, למרות זאת יש פוטנציאל קליטה מאוד גדול, ויש המון תוכניות, ויש צורך גדול בחיזוק האכיפה. לקט של מלא מלא דברים, שעלו בשיחות שקיימנו עם היישובים עצמם. אני לא בטוח שכדאי שנכנס לתמונת מצב בכל יישוב.

מר אמיר פלג: מה הכוונה לחיזוק אכיפה?

מר רפי נשיא: חיזוק אכיפה מצד המועצה. זאת אומרת,

מר אמיר פלג: מבחינת גביית ארנונה וכאלה?

מר רפי נשיא: לא, אני מדבר יותר על פסולת, פיקוח...

מר אמיר פלג: אבל המועצה החליטה להוריד מסדר היום את הפקח הרב תכליתי.

מר רפי נשיא: זה דיון אחר, אני אומר לך מה זה... מה היו הציפיות מהתהליך, אני

מדלג על שלושת היישובים, מה היו הציפיות?

הציפיות, וזה אני רוצה לשמוע מכם בזמן שנותר, אני בזמנים שלי... למה אתם עושים לי פרצופים?

מה אני תרגמתי מהתהליך. אני ישבתי עם אנשים ושאלתי אותם מה הם רוצים, מה הציפיות שלהם?

מר אמיר פלג: של היישובים האלה?

מר רפי נשיא: לא, שעדיין המועצה ביקשה וגם היישובים, שזה קשר למועצה.

גב' דנה אדמון: אנחנו היינו שמחים שכן תיתן...

מר אמיר פלג: כנס טיפה ליישובים, כי זה מהות הדיון.

מר רפי נשיא: אני יכול להיכנס, אבל אני רוצה שנייה לשמוע מכם את התובנות

שלכם...

גב' דנה אדמון: אנחנו לפני,

מר רפי נשיא: אז בואו שנייה, אז בואו נגדיר שנייה את הציפיות. קודם כל, יש

ציפייה לגבש מודל בשלבים ליישובים ברי קיימא בעצמאות כלכלית. להגיע למציאות בטווח רחוק,

שהיישובים יוכלו לקבל את כל החכות האפשריות כדי לנהל את עצמם.

מר גדי ירקוני: חמש שנים.

מר רפי נשיא: כן, חמש שנים, וזה דיון שצריך לבוא ולבנות אותו. שיפור האמון ההדדי בין המועצה ליישובים, אני לא יודע אם זה באסכולה בתוך הסקופ שלי, אבל הרבה אנשים אמרו שזו ציפייה שזה יצא נראה אם נצליח...
הסדרת מערכת יחסים מועצה – יישובים במישורים השונים, זה הנושא הדו רובדי. זאת אומרת, צריך לבוא ולקבוע פרקטיקה שקובעת משהו.
חיזוק המענה הארגוני בתוך היישובים, ועדות ובעלי תפקידים מלווה, מועצתי. זאת אומרת, יכול להיות שצריך לעשות...

גב' דנה אדמון: זה הציפיות מהתהליך איתך?

מר רפי נשיא: זה לא חייב להיות איתי, אבל אני חושב,

גב' דנה אדמון: מהתוצר.

מר רפי נשיא: מהתוצר הסופי. אני אמור לתת את חלקו, אבל זה מה שצריך להיות.

צריך להגדיר שזה מה שצריך להיות.

ועל התוכנית להיות מותאמת לשונות בין היישובים, שזה סיפור מאוד גדול פה, נותנת מענה לצמיחה הדמוגרפית הצפויה, כי אתם הולכים לקלוט הרבה מאוד, אתם יכולים לקלוט הרבה מאוד אנשים, ישימה, לא משהו ככה באוויר, משהו ישים, ומוסכמת גם על המועצה, וגם על היישובים. זה לא פשוט, אבל היישובים חייבים להיות מחוברים לתוך זה, כדי שייקחו על עצמם אחריות.
יש פה המון עבודה, פנים יישובית, כדי לפתור את הבעיות שהיא אמרה. אנשים שמגיעים עם חוסר מוטיבציה, עם המון אנטי, עם המון כעסים, לא משנה אם הם צודקים או לא, זה סיפור שלם.

מר גדי ירקוני: רגע רגע רגע,

גב' דנה אדמון: ממש חסר.

- מר אמיר פלג:** אתה יכול לחזור... לפרט על היישובים?
- מר רפי נשיא:** עכשיו המטרה היא לקיים דיון, לשמוע מכם הצעות...
- מר אמיר פלג:** אבל אין לך את המציאות ביישובים.
- מר רפי נשיא:** אני יכול להציג לכם את המציאות ביישובים.
- מר אמיר פלג:** לשמוע, כי עד עכשיו לא שמענו כלום על היישובים עצמם.
- גב' נעמי סלע:** רגע, פתרונות יצירתיים, יש?
- מר אליהו אוזן:** כן, כן, אני כתבתי על זה חוברת.
- מר רפי נשיא:** אז זהו, אנחנו...
- מר גדי ירקוני:** חבריה, בואו רגע.
- מר רפי נשיא:** השלב הבא זה לגבש המלצות שבאופן הדרגתי נבנה תוכנית שהיא בטווח של חמש שנים, שהיישובים יצליחו להגיע בסוף חמש שנים למציאות ברת קיימא. מה שאני מבקש כאן,
- גב' נעמי סלע:** למה חמש?
- מר גדי ירקוני:** כדי שלא שמונה.

מר רפי נשיא: כי זה הגיוני יותר מבחינת תהליך הדרגתי, אבל זה יכול להיות בארבע שנים, וזה יכול להיות גם בשש. זה לא... זה.
עכשיו, מה שאני כן רוצה לשמוע, את הדברים שלכם, בתפיסה שלכם, שישפיעו על ההמלצות האלה. מה אתם חושבים שצריך לעשות במציאות הנוכחית? כן?

גב' דנה אדמון: אתה יוצא מנקודת הנחה שאנחנו מכירים את המציאות בתוך היישובים. לא כולנו מצויים בפרטים, וכן חשוב לנו להבין בקצרה, בגלל הזמנים הקצרים, כן מה אתה ראתה, מה הכנת ובהתאם לזה, אנחנו נוכל לתת את שלנו. אבל בגדול, אנחנו חייבים איזשהו בסיס, כדי להתאפס על המערכת, כי לא כולם מצויים בפרטים של מה שקורה.
חלק גדול מאוד מנותקים ממה שקורה ביישובים, ולא מכירים בכלל את המערכים.

מר תמיר בוקובה: יותר גרוע, חלק גדול ניזונים מחצאי אמיתות ושמעות. ואז אני בא עם התרשמות שיש איזשהו אסון מטורף, שכלום לא מטופל ביישוב מסוים, כי זה מה שאני שומע. ויכול להיות שהמצב, אחרי שאתה ישבת ובדקת אותו בצורה שקולה ורגועה, אתה תציג תמונה אחרת לגמרי.

מר רפי נשיא: לא, אז אני רוצה לעשות אבחנה בשני מישורים, וזו תשובה לשניכם – אני רוצה, אני חושב שמליאה כמליאה, לדעתי כן? אתם תחליטו, מליאה כמליאה, צריכה לקבל החלטות שהן חוצות יישובים. בלי קשר לשונות הנקודתית. יש שונות נקודתית, ברור לגמרי שקיימת שונות גדולה בין צוחר, אוקיי? צוחר כשיישוב, כטסט קייס בפני עצמו, הוא מחייב טיפול הרבה יותר מעמיק, הרבה יותר יסודי, שונה בהרבה מובנים מהיישובים האחרים.
עכשיו, אם נכנס לפרטים, זה יהיה מיותר. מה שאני מנסה לבוא ולומר, זה שהמועצה כמועצה, בסוף המודל שאנחנו צריכים לגבש, זה מודל, קודם כל, עקרוני שבא ואומר – יישוב קהילתי, בשיטה הקיימת היום, צריך לשנות, צריך לעשות משהו כדי שתהיה לו את היכולת הכלכלית.
מליאה צריכה לקבל החלטות בהמשך, לבוא ולומר שאנחנו כן רוצים לקיים... להרוויח...

מר תמיר בוקובזה: אבל רשמת את זה בשקף עם החמשת דברים, תעבור שני שקפים אחורה, ברור שזה מה שאנחנו רוצים.

מר רפי נשיא: לא יודע, מה זאת אומרת?

מר אמיר פלג: הנה, את התמונת מצב.

מר רפי נשיא: אין לכם מה להיכנס ל...

מר תמיר בוקובזה: שנייה, עוד אחד, לא איפה הלכת?

מר אמיר פלג: רגע,

מר אליהו אוזן: אני רוצה להגיד משהו.

מר רפי נשיא: אני יכול להיכנס לכל יישוב, אבל חבל, כי אתם לא צריכים לתפור מידה ליישוב, זה באמת אני חושב.

מר אליהו אוזן: אני רוצה לתפור מידה לא ליישוב. יש לי כיוון, אני רוצה...

מר גדי ירקוני: חנניה...

מר חנניה אוקרט: התובנה הכי משמעותית שלי מהדיון הזה, זה שהמליאה הזאת, האחריות של כולנו, ושל המועצה, בראש ובראשונה זו בעיה שלנו. אם לא נעשה, לא נחליט החלטה ולא נעשה מעשה, הנושא הזה לא ייפתר.

אנחנו יכולים לצעוק עד מחרתיים – המדינה כן נתנה, לא נתנה, לא היה... זו עובדה. ולכן, אני חושב שהמועצה צריכה להתחיל להתנהל, אנחנו צריכים להתנהל, בכל מה שקשור למשאבים הכלכליים של המועצה, באופן יותר הוליסטי.

למשל, היו פה זעקות מפה ועד הודעה חדשה על נושא של תקציבים לעוטף, וצריך להפסיק עם העובדה הזו, לחשוב אחרת, שהכסף הזה הולך עד ארבעה קילומטר, עד שבעה קילומטרים, ושני מטרים אחרי זה לא מקבלים כלום. יש נוסחאות אחרות. לא באופן שווה, אבל באופן יותר הוליסטי, יותר מדורג.

דבר נוסף שאני רואה בעתיד, זה אם יתממש בעתיד הרעיון שגדי העלה,

מר גדי ירקוני: הרעיונות.

מר חנניה אוקרט: של הסולארי לאורך...

מר גדי ירקוני: רעיונות.

מר חנניה אוקרט: רעיונות, של הסולארי לאורך כל הרצועה, אז גם כאן, לא יכול להיות שרק יישובים קו הגבול נהנים, אלא צריך להסתכל על זה אחרת, כולל דגש יותר משמעותי לגבי היישובים האלה שאין להם.

מר אליהו און: אני הכנתי יחד עם רפי, משהו שהוא רוחבי. אמרתי לרפי – בוא נשב איתך, אני חושב שקצת הפתעתי אותו. מה, לפי דעתך, יישוב צריך להיות כדי להיות, מה שנקרא, ברובד הכי תחתון של המינימום של המינימום.

ישבנו, ניסחנו כמה עולה חשמל, כמה עולה מים, כמה עולה זה, כמה עולה גינון, כמה עולה... המינימום של המינימום, מזכיר הכי גרוע בעולם, מזכירה הכי פשוטה בעולם, הרכז נוער הכי פשוט, הגענו למיליון ש' הוצאות בשנה.

עכשיו, צריכים לבדוק, אין דבר כזה יישוב לא מקבל את המיליון ש' האלה, אם הוא לא מקבל,

המשמעות היא שהישוב הזה, בעצם, הוא נכה. זה כמו, זה הומלס. זה כמו אדם שצריך, כדי לטפל בעצמו צריך שירות בריאות, אין בריאות, אז הוא מת מוקדם, מהר. אין שירות בריאות, אז השיניים שלו לא מטופלות, זה נתון.

עכשיו, נשאר, זה צריך להיות מטופל ברמה של שנה ראשונה, ליישר קו של אישור. עכשיו, אמר רפי בצדק רב – אנחנו צריכים לאתגר את היישובים ולהגיד – רבותי, אני הולך, מקפיץ אותך בתקציבים, אני במקביל גם מאתגר אותך שאתה צריך, גם כן, לגבות מיסים כלשהם, ופה אני חולק עליך, אי אפשר שהתושבים לא יהיו מעורבים.

מר אדוארד קוברסקי: רגע,

מר אליהו אוזן: רגע רגע, בסדר, נדבר על זה, אתה עוד תצעק עליי אחרי זה.

מר רפי נשיא: אני חושב, מה שהוא אומר זה שהוא מצטט אותי, אז אני...

מר אליהו אוזן: הוא אמר לי, ומה עם היישוב? אמרתי לו – בסדר.

מר רפי נשיא: אני חושב ששום נוסחא לא יכולה להיות חד צדדית.

מר אליהו אוזן: נכון, נכון.

מר רפי נשיא: בגלל זה החינוך לא קשור.

מר אליהו אוזן: אני מקבל את זה, אז בוא גם אל תגדיר, עשינו חשבון שיישוב, להכניס

הכנסות מיסים שלו, 400 אלף ש"ח, יישוב בגודל, בוא נגיד, כמו שלומית, זה יפה מאוד בשנה. ועדיין, 600 אלף ש"ח חסרים בכל המערכת כולה וזהו. זה הבסיס. על גבי זה, צריכים ללכת ... למשל, עזרה בשינויי התב"ע, לקבל תעסוקה ומסחר, באבשלום בדקתי במקרה, השטח לתעסוקה ולמסחר – אין

להם.

אין להם, אם לא יעשו שינוי תב"ע במהירות, בעזרת המועצה, אז אם נבוא עם רעיונות של תעסוקה ומסחר לאבשלום, מה שבדיוק עכשיו אני מגלגל, יחד עם ... ורחבעם בשלומית, אז זה לא יקרה, כי גם אם תרצה, מאיפה תביא כסף כדי לעשות שינוי תב"ע? צריך לעזור נקודתית בדברים האלה. ומה שדיברו על כל תקציבי, התקציבים הנוספים החלים בתוך חלל היישוב, במדרשת בן גוריון, יש תופעה איומה ונוראה, שכל מה שמניב שם כסף, שייך לאיזה גוף אחר, שכחתי איך קוראים לו,

מר רפי נשיא: תאגיד,

מר אליהו אוזן: תאגיד בן גוריון,

מר רפי נשיא: למדרשת בן גוריון יש תאגיד...

מר אליהו אוזן: למדרשת בן גוריון, שיש שם 600 או 700 משפחות, וכולן איכותיות

מאוד, לא מקבלת גרוש מהדבר הזה. והדבר הזה הוא לא הגיוני.

צריך להגיד, רבותיי, למרות שהחוק אומר שאין לך בעלות על הקרקע, אני קובע שכל ההכנסות שנכנסות עקב קרקע במקום, לפני שינוי החוק, אגב שינוי חוק, אני קובע שאם אתה תיתן את ההשקעה, תבין אותם, הם יהיו בבעלותך.

ונושא אחרון ונוסף, הנושא הזה של יישובים קהילתיים, בגלל שהם אגודה ללא נכסים, היא לא יכולה לקחת שום הלוואה לא שום דבר שהיא רוצה.

פה, בזמנו עשיתי ברמת נגב, הסכימו איתי עם זה, שהאגודות יוכלו לקחת לדברים טובים, מקובלים, בהסכמת המועצה, הלוואות בערבות מועצה. כי ערבות מועצה, הבנקים מוכנים. ערבות יישוב, מי מוכן להתעסק איתך? אתה אין לך שום בטחונות, אתה מותר בהגדרה החוקית, מי מסתכל עליך בכלל?

ואז יוצא שאתה עוד שלב אחורה מבחינת היכולות, כי אני כאגודה בבני נצרים, אני רוצה להקים רפת, לוקח הלוואה, משעבד נכסים, מריץ את הלוואה. כך קיבוץ, כך מושב. פה אני עוד שלב

אחורה...

מר רפי נשיא: אתה יורד לרזולוציות...

מר דודי אלון: שים נקודה.

מר אליהו אוזן: וזה עוד רק בקצת.

מר גדי ירקוני: רגע, אני מחלק רשות דיבור. מי אמר גדי? תמיר, אתה לא רוצה לדבר? מה קרה?

מר תמיר בוקובזה: דיברתי.

מר גדי ירקוני: סתם בצחוק, אל תענה. דורון.

מר דורון צמח: קיבלתי זכות?

מר גדי ירקוני: דורון, ואם אחריו אף אחד לא רוצה, סוגרים את הדין.

מר דורון צמח: אני רוצה להתייחס למה שדנה אמרה. אני מרגיש כמו עב"מ. באמת, אני מקיבוץ בארי, אני מרגיש כמו עב"מ.

מר דודי אלון: זה בגלל שאתה מבארי.

מר דורון צמח: באמת, אני לא מכיר את שלושת היישובים, אני המון שנים פה במליאה, ואני לא מכיר, ממני, לפחות, לא תשמע עצה.

מר רפי נשיא: כן, ברור.

מר דורון צמח: אם אנחנו נלמד קצת... אז אני באמת...

גב' מזל ערוסי: טוב, זה לא המקום להתחיל עכשיו לפרט על כל...

מר רפי נשיא: אני מסכים שצריך...

(מדברים ביחד)

מר אמיר פלג: בשביל זה ביקשנו את הדיון.

מר רפי נשיא: אני אתן דקה וחצי על כל יישוב, בסדר. בואו נעשה את זה קצר, אין

לי מה להסתייר, זה עובדות.

מר גדי ירקוני: רגע, חבר'ה, יש לנו עוד שמונה דקות לדיון הזה. אם נרצה עוד אחד,

נעשה... רגע, צריך להבין, תנו לי את מסגרת הדיון. מסגרת הדיון היום,

גב' דנה אדמון: אז אל תבזבו לנו שמונה דקות.

מר גדי ירקוני: מסגרת הדיון הזאת, היא הייתה הצגה, בשביל להגיד מה אנחנו עשינו

עד עכשיו, והאם יש פה חברים שמכירים את הסוגיות, ורוצים לתת את האינפוט שלהם, שהוא לא

דיבר...

לרדת לרזולוציות עכשיו, הוא אמר שהוא עוד ירד בדקה וחצי, הכוונה היא לא לרדת פה לרזולוציה

של כל יישוב ויישוב. הרזולוציה הזאת תחזור פעם אחת, כשנבנה את המסגרת הכללית ליישובים,

ופעם אחת שנחליט שכל יישוב באותה מסגרת, יש את ה...

מר רפי נשיא: תתי סעיפים שלו.

מר גדי ירקוני: תתי סעיפים שלו. אני אומר עוד פעם,

מר רפי נשיא: אני גם מסכים, אין טעם שאתם,

מר גדי ירקוני: תן להם דקה וחצי, רגע, תן דקה וחצי. אבל אני אומר עוד פעם, המטרה, באמת, אנחנו לקחנו לנו כמטרה, וזה מה שזה, אנחנו רוצים בגדול בחמש, שאלו למה חמש? בגלל שלא שמונה, כל מספר יכול, חמש זה תמיד מספר שאנחנו, נראה לנו שגם אפשר להיות רציניים, גם אפשר לעשות מהלכים, וגם אחרי זה לשחרר את הציפור. בחמש שנים, לנסות ולהביא את היישובים האלה למצב שהם לא כמו היום, כל הזמן באותו מקום, ואנחנו לא מצליחים להעלות אותם מדרגה אחת למעלה – גם במצב הקהילתי, עזבו רגע את שלומית, שהמצב הקהילתי שלהם טוב באמת, וגם במצב הכלכלי, שהם הולכים לפעמים ביחד, אחד מזה, ... על השני. זאת המטרה שלנו.

מר רפי נשיא: אוקיי, כן?

מר אמיר פלג: אני רק רציתי להסביר את עצמי. שעצם ה... כל פעם, כמו שתמיר אמר, מגיע גל שמועות. היה לאבשלום, וקיבלנו מכתב מהוועד שככה וככה. ואז היה בצוחר, עד עכשיו, לצערי, מתגלגל איזה אסון אקולוגי של פסולת, שאני עומד, גם כוועדת איכות סביבה, לצערי לא יידעו אותנו על זה, אבל לא משנה. עכשיו, הדיון הבסיסי שביקשנו, עוד לפני הדיון הזה, שגם היה מעולה ובאמת, הרצאה מעולה, היה להבין מה קורה ביישובים בקצרה. להבין מה זה משבר הפסולת בצוחר, להבין מה זה המשבר בין הוועד המקומי לבין המועצה באבשלום, להבין את הפרטים. אנחנו יושבים פה, כמו שדורון אמר, במליאה, פתאום שולחים לנו אימיילים וזה, ואנחנו לא מבינים. וזה לא צף, לצערי, מדרג ההנהגה של המועצה, אלינו למליאה. ולכן, התעקשתי על שתי דקות על כל

ישוב. אני חושב שצריך הרבה יותר, צריך דיון על כל יישוב במליאה, ולקבל ולהביא את הוועד,

מר אליהו אוזן: ולהביא את הוועדים, צריכים להביא את הוועדים.

מר אמיר פלג: ולהבין מה קורה. בדיוק.

מר רפי נשיא: אני מאוד מקווה שאני אצליח...

מר אמיר פלג: אבל כל הזמן זה איכשהו מוסווה כזה, נשאר מתחת לפני השטח.

מר גדי ירקוני: טוב, תן לו.

מר רפי נשיא: אז בוא נעשה אבחנה. אני לא מתעסק בסוגיות שוטפות ביישובים מול המועצה, כי זה לא נכון. צריך לא להישאב לשם.

מר אמיר פלג: בסדר.

מר רפי נשיא: אני גם מאוד מקווה שהמודל שלי לא יושפע מפרסונות כאלה ואחרות בהנהגות יישובים.

מודל נכון, מודל רב שנתי, שאינו תלוי במערכת יחסים נקודתית בין יישוב כזה, בין אדם כזה, או ראש מועצה, לחבר מליאה, או לבעל תפקיד. ולכן אני בא ואומר, אני מכיר את מה שאתה מדבר, כי אני שומע את זה בפגישות, אבל זה לא צריך להשפיע על ההמלצות, זה צריך להיתפס כהבנה שיש מתחים, ויש יחסי, ויש חוסר אמון, ויש סוגיות, והסיפור הסביבתי בצוחר הוא סיפור.

למה לא עשו משהו, או לא, זה לא מעניין אותי. אני יודע שיש סיפור, ואני יודע שהסיפור בין הוועד באבשלוס, לבין המועצה, הוא סיפור. אותי מעניין רק שאני אדע שיש סיפור. אני לא נכנס, זה לא במסגרת המודל שלי. זה אתם, המועצה, זה לא בסקופ שלנו.

תראו, אבשלום אנחנו מדברים על יישוב עם 103 בתי אב, בין 300 ל-380, תלוי מי סופר, של אוכלוסיה, גודל משק בית קרוב ל-4. יש לנו צפי של עוד 75 יחידות דיור בעשור הקרוב, אם אני מנתח את כל הנתונים שקיבלתי.

מחזור כספי, אתם לא יכולים ללמוד ממנו הרבה, אבל אני רוצה רק להראות לכם בהשוואה, 600 אלף ש"ח, פערים במאפייני אוכלוסייה. יש שם הרצאה שלמה על לבוא ולספר מה זה הדור הוותיק של היישוב, ומה זה הדור החדש. אבל באמת, החבר'ה החדשים שנקלטו שמה, הם אנשים עם תודעה מאוד מאוד חזקה של מעורבות ורצון לעשות.

הקליטה האיכותית של אוכלוסיה עם מודעות גבוהה, תנופת בנייה, יש שם פוטנציאל מאוד גדול, שני ועדים, קהילתי ומקומי, קיום מבני ציבור, יש שם הרבה מבני ציבור במקום, שמאפשרים חשיבה על אפשרויות כאלה ואחרות, ויש תחושת חוסר אמון, שזה במשפט אחד, משהו שהוא מצטט את כל מה שאמרת.

אני לא שם לכם כאן את כל הדיונים שעשיתי עם ההנדסה וכו', כדי למפות את האפשרויות, שאם יוחלט פה כן לבוא ולנסות, ולייצר הכנסות, מה אפשר לעשות שם. זה לא המקום כאן לדבר. אבל זה פחות או יותר אבשלום על רגל אחת, אוקיי? כי אני שם שקף מאוד מתמצת.

צוחר – אנחנו מדברים על 160 בתי אב. שימו לב לפער בנתונים באוכלוסיה, בין 440 ל-600, למה יש פער?

מר אליהו און: כי אנשים לא הודיעו שהם משנים...

מר רפי נשיא: זה היישוב שאתם צריכים לעשות עליו מחלקה שלמה, נפרדת. יישוב מאוד מעניין. אתם מכירים טוב, אני שומע שחלק לא מכירים, אבל צוחר אתם צריכים לעשות סיור שם כמליאה אולי, כי חלק לא היו שם אף פעם.

זה סיפור באמת שונה, ברמה הלאומית אני אומר. המיקום שלו, הצורה שלו, הקשר שלו עם הסביבה. הבעיות הקיימות שם בפנים, חוסר הקשר בין התושבים למקום.

גב' דנה אדמון: אבל מה זה הפער הזה באוכלוסיה?

מר רפי נשיא: מה?

גב' דנה אדמון: איפה ה-200 איש?

מר רפי נשיא: זה הפער בין אלה שהכתובת שלהם שם, לבין אלה ש... למס זה מה

אני מדווח, מרשם תושבים, זה מה אני רשום. וזה יישוב עם פער גדול בין השניים. מעניין.
 גודל משק בית קטן, אבל במרשם האוכלוסין הוא יותר גדול, כי אלה שלא מדווחים, הם יותר צעירים. מעניין.

אבל תחזית צמיחה קטנה, בכל מקרה, יש שם ועד ממונה היה שם עד לפני שנה. המציאות היום לא משהו להתפאר בו. הדירוג הסוציו אקונומי, ממה שאני מבין, הנמוך ביותר במועצה. יישוב חלש ביותר, מצב קשה ביותר, תחושת מרירות, תקיעות, ייאוש. חלק גדול מהתושבים בשכירות, בעיה קשה ש...

מר דודי אלון: זה סעיף שמסביר הרבה דברים.

מר רפי נשיא: בעיה קשה של ניקיון, לכלוך במרחב הציבורי, חוסר חיבור של

התושבים למקום, קושי באכיפה, כל מילה פה יש לה פירוש, אני הכנתי מצגת, לא את הזה... תפיסת המועצה כעירייה על כל המשמעויות,

גב' מזל ערוסי: אתה מדבר גם על צוחר ב', יחד?

מר רפי נשיא: כן. יש הבדל בין צוחר א' ל-ב', אם את רצית שאני אכנס גם לשם...

גב' מזל ערוסי: לא לא, ממש לא.

מר רפי נשיא: יש הבדל בין צוחר אי-ל-בי. מה שנקרא, אם ... לכו, תלמדו, תקראו כדי להשלים את המידע.

פוטנציאל קהילתי קיים שם עם צוחר ג', אוקיי? וקרוב למתחם קהילתי, בית ספר, המיקום שלו. זה סיפור שהרבה ראש צריך לעשות כדי להתמודד איתו, וגם יש המון נכונות של הסביבה שם לעזור. כי באמת באמת, הילד עם הקשיים הגדולים ביותר שלנו.

שלומית – מעט בתי אב, הרבה מאוד ילדים, בין 5 ל-5.5 בגודל משק בית, אוכלוסיה בסביבות 400, ותחזית צמיחה, שימו לב, 190 יחידות דיור בעשור הקרוב. שלומית זה ישוב קטן, שהולך להתפתח מאוד מהר. המחזור הכספי שם 3.5 מיליון, משפחות גדולות, מה זה?

מר גדי ירקוני: אני חושב שפוטנציאל הצמיחה שאמרת בשני היישובים השניים, הוא הרבה יותר גדול.

מר רפי נשיא: אוקיי, זה הנתונים שקיבלתי מהמועצה.

מר גדי ירקוני: אז אנחנו נעבור על זה...

מר רפי נשיא: אז יאללה, זה הנתונים של שנה שעברה, מה שקיבלתי.

מר אליהו און: צוחר הבעיה היא תב"עית.

מר גדי ירקוני: לא, אין בעיה.

מר אליהו און: שם היה בתלמי אליהו, ובצוחר.

מר גדי ירקוני: צוחר יש 161 מגרשים בטבעת מאושרת, וגם בתכנון מפורט.

מר אליהו אוזן: אחרי פינוי?

מר גדי ירקוני: צריך לפנות את החממות.

מר אליהו אוזן: זהו. על זה אני מדבר.

מר רפי נשיא: בכל מקרה, שלומית מאוד שונה. מחזור כספי, בגלל כל הדברים שאמרו, בשלומית, יש סיפור שלם, הסיפור הכספי. הניסיונות שעשו שם בניצול המציאות הזמנית, ובכספים שהצליחו לגייס ממקורות חיצוניים, הגדילו מאוד את תקציב היישוב, הגדלה זמנית. אבל זה קרה, פי 6 מכל...

גב' מזל ערוסי: תראה איזה תקציב, לעומת שני היישובים האחרים.

מר דודי אלון: הוא גובה לעצמו את המים, הוא עושה כל מיני פעולות,

מר רפי נשיא: יש המון פעולות, הן פעולות זמניות, הן לא יכולות להיות הרבה זמן. אבל זה בהחלט, היישוב קיבל הרבה מאוד כסף. אגב, זו לא ברכה גדולה. במובן אחר, זו ברכה גדולה, במובן אחר צריך להחזיק את כל הדברים האלה אחר כך, וזה סיפור שצריך לראות אותנו. אבל משפחות גדולות, האוכלוסייה...

מר אליהו אוזן: היישוב הקהילתי היחידי שיש לו שטח חקלאי.

מר רפי נשיא: רגע, שנייה.

מר גדי ירקוני: אני מבקש...

מר אליהו אוזן: קיבלתי כבר מכתב.

מר גדי ירקוני: מה?

מר אליהו אוזן: קיבלתי מכתב, שהקצו לי...

מר רפי נשיא: בואו לא נכנס לזה.

מר גדי ירקוני: שמעת מה הוא אמר?

מר אליהו אוזן: מה?

מר גדי ירקוני: בואו לא נכנס לזה...

מר אליהו אוזן: עובדה, קיבלתי מכתב מרמ"י.

מר רפי נשיא: בכל מקרה... אני נותן לכם על רגל אחת, כל השאר... יש שם משפחות גדולות, אוכלוסיה הומוגנית יחסית, צעירה, דתית. אוכלוסיה עם הרבה תנופת בנייה, עם קליטה, אוריינטציה קהילתית גבוהה מאוד, וועדות פעילות, ועדות מאוד פעילות שמה, לדעתי פעילות מדי, אינטנסיבי מאוד, זה תמיד קורה ביישובים צעירים, שהם מזדקנים מהר מאוד, אחרי שנה שנתיים, כי הם באים שלוש פעמים בשבוע לוועדה, אני מכיר את זה. אז שם הבעיה שלי, אחרי שנתיים הם כבר ותיקים, אין להם כוח, הם צריכים אחרים שיחליפו אותם.

מר רביבו קובי: הזדקנו.

מר רפי נשיא: נדבר על זה, אבל יערה עכשיו אמורה לעזור לכם.

גיוס תקציבים גדולים ממקורות חוץ לתמיכה וחלוקה לפרויקטים פנימיים, יוזמות נקודתיות להגדלת הכנסות שנעשו במקום. בעצמאות שלהם, ללא ראייה מועצתית, שזה דיון שלם. צריך לראות מה הם עשו טוב, בואו נלמד, ומה עשו לא טוב. מה זה, צריך ללמוד את זה, אבל היה פה רצון פנימי לגייס כספים ועשו את זה.

אגודה קהילתית פעילה, וגובה מיסים האגודה הקהילתית הזאת, ויש שם תשלומי מיסים מאוד גבוהים יחסית ליישובים אחרים.

מר גדי ירקוני: חבר'ה, אני אומר לכם, המיסים שם מאוד גבוהים.

מר רפי נשיא: ניסיתי על רגל אחת לשים, אוקיי? כל מה שרציתי זה ליצור פה,

מר אדוארד קוברסקי: רגע גדי, תיקח מזקנה שמקבלת 2500 ₪,

מר אליהו אוזן: אז לא ניקח מזקנה, תירגע. לא ניקח מזקנה. תירגע, ניקח ממישהו שיש לו כסף. ניקח מאדוארד, מרוויח מיליונים בחממות.

מר רפי נשיא: אדוארד, זה לטובתך. כל מה שאני מנסה, כל מה שניסיתי, כל מה שאני ניסיתי בשעה וחצי שעמדתי פה לפניכם, זה לנסות... אני מסיים... זה שעה וארבעים, צודק. יאללה. אני מצטער שגנבתי לכם את הזמן כשדיברנו, אבל אני ניסיתי להכניס אתכם להבנה של הנושא, ולהגיע להבנה שצריך לעשות פה משהו, בואו נראה שיש את הלגיטימציה מכם לעשות.

מר גדי ירקוני: תודה רבה.

(מחיאות כפיים)

מר גדי ירקוני: חבר'ה, בואו נמשיך, יש לנו עוד כמה נושאים ותב"רים.

מר ניר ים: בכל זאת, שתי מילים לסיום. בגדול, מה שרפי נשיא עושה עכשיו, מסכם את העבודה שלו, מביא את ההמלצות. הן יבואו למליאה, ואם צריך לקבל החלטות, אז נקבל אותן כאן.

רפי כן מצפה, ואנחנו מצפים, לאיזה שהם אינפוטטים מחברי המליאה. אז אני חושב שחוץ מההערה של אליהו, על זה שצריך תקצוב ברמות אחרות, אז לא שמענו פה משהו שמאיר את עינינו, אז יש לנו זמן. אני חושב שיש פה רעיון, שצריך לשתול אותו, כבר בבסיס...

מר אליהו און: בחוברת שלי כתבתי את זה.

מר ניר ים: אוקיי, אז,

מר אליהו און: ביישוב הקהילתי, יש חוברת.

מר ניר ים: יש חוברת.

מר תמיר בוקובזה: אפשר להעביר לנו את המצגת הזאת?

גב' דנה אדמון: גם רציתי לבקש.

מר חנניה אוקרט: מה עם ההצעה שאני העליתי?

מר ניר ים: ההצעה שאתה העלית,

מר גדי ירקוני: על מה?

מר ניר ים: אוקיי, בגדול, אתה מדבר, למעשה, על מצב שבו אנחנו חוצים את הגבולות,

מר חנניה אווקרט: לוקחים אחריות.

מר גדי ירקוני: תן...

מר ניר ים: בבקשה.

מר גדי ירקוני: יש שם, יהיו שם שני תשלומים. יש תשלום אחד שאנחנו נגיע ליישובים, עבור זה שהקרקע שלהם צמודה לגדר, ויש שם תשלום אחר שהמועצה תקבל. המועצה אמורה לקבל הרבה כסף מהפרויקט הזה. את הכסף הזה, המועצה תוכל לחלק איך שהיא רוצה. את הכסף של היישובים, רק צריכים לזכור, זה גם יהיה הם, ככה זה מוצג לרמ"י, ככה זה יהיה. הם עושים את עסקת החכירה מול היזמים, והכסף הולך אליהם. אבל אני אומר עוד פעם, התוכנית, אני מקווה שהיא גם תתקבל, היא לא מופקרת, בשביל שנקבל שקל וחצי על כל מטר מרובע. זה אומר, שתעשו את המכפלות, אם יהיו 15 או 20 אלף דונם, כמה אנחנו, המועצה תגיע לשם, ליזמות + הארנונה. את הכספים האלה, כשיבוא היום, אני מקווה שהוא יבוא במהרה, המועצה תוכל להחליט, אני חושב שסוברנית...

מר חנניה אווקרט: בוא נקבל החלטה עכשיו.

מר גדי ירקוני: לא לא לא.

מר חנניה אווקרט: עקרונית.

מר גדי ירקוני: לא לא לא.

מר חנניה אווקרט: עקרונית.

מר גדי ירקוני: לא, אני אגיד לך למה לא. סלח לי, אבל תן לי להגיד לך למה לא, אוקיי? אתה תקבל, אני חושב, את העמדה שלי. לצערי, הפרויקט עוד רחוק. כשנתפוס את הדוב ונדוג אותו, לא מאוחר מדי. נצוד. נתפוס אותו, ואחרי זה צריך גם לצוד אותו. אנחנו נוכל לחלק, יש עוד מספיק זמן לקבל את ההחלטות האלה היום. אני אגיד לכם גם יותר מזה, בגלל שאנחנו רוצים שהתוכנית, התוכנית הזאת תתחיל לעבוד בשנה הבאה, של היישובים הקהילתיים, זה בעצם לשים משהו נורא רחוק ולהגיד – פעם עוד יהיה. אנחנו נהיה צריכים לקבל החלטות עכשיו ומיד. לא יודע מה, אבל נהיה צריכים לקבל. אני מקווה שנכנסים להתחלת שנה, אני לא רואה שמגיעים להתחלת שנה, אבל במהלך השנה הבאה, על מנת שהיישובים האלה, כל מה שנחליט, כבר נוכל לעשות בגלל שאמרת, המטרה היא חמש שנים, להגיע לאיזה מצב שהיישובים האלה, הם במצב אחר לגמרי. אני טוען את זה, בעצמאות כלכלית וקהילתית, חמש שנים. אני מקווה מאוד שנגיע לזה. אם לא, נצטרך... בגלל זה היום, זה נראה לי לא רציני. לא בגלל שאני נגד, אני בכלל לא...

מר חנניה אווקרט: לא, יותר קל ויותר פשוט לקבל עכשיו את ההחלטה, כשלא רואים את הכסף. כשיתחילו לראות את הכסף...

מר דני ברזילי: לא יודעים בכלל שיהיה כסף.

גב' נעמי סלע: ניר אפשר? ניר?

מר ניר ים: כן.

גב' נעמי סלע: אני יכולה להגיד שלפני פלוס מינוס עשר שנים, היה בדיוק את אותו דיון, עם חיים ילין, בזמנו. והיה כבר ממש שלד של תוכנית להקצאת קרקעות לצורך ולאבטול. בזמנו זה היה פרדסים, היום זה בטח...

מר גדי ירקוני: את יודעת רק מה לא בדקו.

גב' דנה אדמון: תשלימי, תשלימי את הדברים, שאנחנו גם נבין.

גב' נעמי סלע: כדי, אי אפשר לספק שטחי תעשייה כי זה בעייתי, אבל היה מקום למצוא דרך להקצות קרקעות, לשני היישובים האלה, כדי שתהיה להם הכנסה. כך או אחרת, לא תהיה שום אפשרות אחרת שהיישובים האלה יצמחו, אם אתה לא משלים, איכשהו, הקצאה נוספת של כספים,

מר גדי ירקוני: את יודעת למה זה היה...

גב' נעמי סלע: אלא אם כן, הוא קיבל 10000 ש"ח מכל משפחה...

מר גדי ירקוני: רגע, אבל רציתי להגיד לך למה ההחלטה ההיא לא הייתה שווה כלום. בגלל שלא בדקו עם המדינה אם היא מוכנה ללכת אליה. והמדינה שמה וטו. אז אנחנו יכולים לקבל איזה החלטות שאנחנו רוצים, תיאורטיות,

גב' נעמי סלע: ואנחנו... אני לא אפתח עכשיו תיבת פנדורה, כי יש פה...

מר גדי ירקוני: עזבי. אפשר איזה החלטות שאנחנו רוצים, אבל בסוף,

גב' נעמי סלע: יש לא מעט קרקעות שאפשר להשתמש בהן.

מר גדי ירקוני: אין, תקשיבי, המדינה לא מאשרת, בינתיים, ליישוב קהילתי לקבל קרקע למטרות אחרות, חוץ מהשבעה דונם, שעכשיו זה ב...

גב' נעמי סלע: שבעה דונם לא...

מר גדי ירקוני: אבל עכשיו זה הדבר היחיד שאנחנו מנסים להריץ, וזה יהיה בדיקה כמה זה טוב.

גב' נעמי סלע: מה תעשה עם שבעה דונם? אפילו לא...

מר אליהו אוזן: תעסוקה.

גב' נעמי סלע: מה אתה עושה שם? איזו תעסוקה? משרדים? איזו תעסוקה?

מר חנניה אוקרט: מה עם אפשרות, שכל יישוב,

גב' נעמי סלע: בדיוק מה שרציתי להגיד.

מר חנניה אוקרט: שיש לו הכנסה, לא מעבודת כפיים, חקלאות, אלא מנכסים אחרים, כתוצאה משימוש בקרקע, כמו מתקנים סולאריים, יש לו, אין לו, כשיהיה לו, אז מעשר, עשרה אחוז, ילך לטובת היישובים האחרים.

גב' מזל ערוסי: זה לא ריאלי. אף יישוב לא יסכים לעשות את זה.

מר גדי ירקוני: אני בעד.

גב' מזל ערוסי: האנשים לא יסכימו לעשות את זה.

מר טל בורנשטיין: אתה מפעיל בריכה ומקבל כסף פרטי, אתה תרצה שעשרה אחוז מהעסק שלך, אתה מוכן למסור לשכן שלך?

מר חנניה אוקרט: מה זה השכן שלי? זו בעיה של כולנו.

מר טל בורנשטיין: נכון.

מר ניר ים: בואו, אנחנו,

מר חנניה אוקרט: כשיש במושב אנשים עם בעיות,

מר טל בורנשטיין: והשכן שלך, שרעב ללחם, ויגנוב, זו לא בעיה שלך?

מר ניר ים: אוקיי, חברים, אנחנו ברשותכם.

מר טל בורנשטיין: צריך לפתור את זה, אבל לא ככה.

מר חנניה אוקרט: אז איך פותרים?

גב' דנה אדמון: למה? אני... רעיון מעולה בעיניי.

מר חנניה אוקרט: תציעו הצעות. אני מציע להכניס את היד לכיס. מי שיש לו.

מר איתן אהרון: אני מציע שקודם כל נשמע מה הבעיות של היישובים האלה. שיבואו וישמיעו פעם מה הבעיות. חוץ מכסף, עזוב, שורה תחתונה. יש בעיית אמון קשה בין היישובים למועצה, את זה אנחנו צריכים לשמוע, מה הבעיה?

מר אמיר פלג: זה מה שביקשנו.

מר איתן אהרון: לא לשמוע על יישובים כלליים, באופן כללי בארץ, ושבמועצה הזאת יש 5000 ופה יש 7000, זה לא מעניין עכשיו. צריך דיון על היישובים הקהילתיים האלה שפה. מה קורה איתם. למה אין אמון,

גב' מזל ערוסי: וזה לא היה הנושא להיום.

מר איתן אהרון: אני לא יודע, רשום לי פה דיון... יישובים קהילתיים. בואו נשמע מה הבעיות.

מר אמיר פלג: מזל, אבל זה לא מה שביקשנו, ביקשנו דיון, קודם כל, על מה שקורה ביישובים הקהילתיים.

גב' מזל ערוסי: לא הביאו את זה כי אתה ביקשת.

מר אמיר פלג: בטח שכן.

גב' מזל ערוסי: הם הביאו את זה,

גב' דנה אדמון: כי דרשנו.

מר ניר ים: אנחנו נעשה, מי שיש לו את תמונת המצב, מי שיודע היום מה קורה בכל יישוב, איפה הבעיות, למה יש אותו, קיים או לא קיים חוסר אמון, קיימת או לא קיימת אפשרות לממן את השירותים המוניציפאליים בתוך היישוב. יש הנהגה יישובית, או אין הנהגה יישובית, מה קורה שמה בפנים, ומה אנחנו מציעים כדי לטפל בבעיות האלה. זה כרגע, לצורך העניין, החבר רפי נשיא, שאוסף את הנתונים ושמביא את ההמלצות, מקבל אותן, משפר אותן, נגרע מהן לא חשוב מה, ונלך באיזשהו כיוון, לא חשוב, כדי לעשות את המצב בעתיד יותר טוב.

תוכנית חמש שנים? תוכנית חמש שנים. חלק מהדבר הזה מאוד קשור לכספים, צריך לראות מאיפה באים, חלק מהדבר עוד קשור להתארגנות, לגורמי ייצור שאולי צריך לשייך, להתארגנות פנימית, מי מוביל את היישוב, איך מובילים את היישוב, איך אוספים את האנשים ומובילים אותם ביחד.

מר איתן אהרון: תזמין נציגי של הוועדים לפה, ניר.

מר ניר ים: נכון לעכשיו, אנחנו פה במליאה, גם אם נבין,

מר איתן אהרון: תזמין נציגים של הוועדים, שיודעים להציג את הבעיה של היישובים שלהם. שיבואו וידברו בפנינו, מה?

מר ניר ים: עוד פעם, היישובים שמציגים את הבעיות, מציגים אותן כרגע, חלק מזה אנחנו מכירים, כמועצה, לרפי נשיא, מספרים לו. א', ב', ג', ד', בדיוק איפה הבעיות שהם רואים אותן, וכל תפקידו, בהיותו יועץ, להביא המלצות, איך לפתור את הבעיות האלה בטווח זמן קצר, ארוך יותר,

מר אליהו און: אבל אם הוא רוצה שנהיה יצירתיים בלהעלות רעיונות, חלק מזה זה להבין את הבעיות.

מר אמיר פלג: בדיוק!

מר ניר ים: לא אמרתי שלא.

מר אליהו און: אני חושב שגם...

מר ניר ים: לא אמרתי שלא. כרגע, נכון להיום, שמענו מה הוא עושה, שמענו לאיזה כיוון הוא מתקדם. אני לא חושב שהמליאה כרגע נמצאת במצב שיכולה לקבל איזה שהן החלטות. מה קורה בכל יישוב, אתה יודע, תלוי ממי שומעים את זה, גם זה דבר שחשוב לדעת. אז אני חושב שאנחנו מתקדמים כרגע בדרך נכונה, יש לנו כוונה לעשות עם זה משהו, ונחכה. נחכה לדיון.

דרך אגב, לדיון המסכם, שצריך להיות בסדר גודל של עוד מספר קצר של שבועות, הוא כבר לקראת הסוף. אם לא היינו מפריעים לו, הוא כבר היה שם.

מר דודי אלון: הוא חייב לסיים את זה לפני התקציב, זו כל המטרה שלהם הייתה.

מר ניר ים: יכול להיות שבמקביל לתקציב, לא משנה.

מר דודי אלון: זו הייתה המטרה.

מר ניר ים: ברשותכם, אנחנו... עידו, אתה מוכן לתב"רים בעמוד 15? בבקשה. רק אני בזריזות?

5. תב"רים למליאה

מר עידו ליבנה: טוב, נתחיל לעבור על רשימת התב"רים, נעשה אותם אחד אחד,

אנחנו נצביע, כפי שאנחנו רגילים.

682 – מיגון מוסדות רווחה ומרכזי יום. בסדר? זה תב"ר שכבר רץ תקופה ארוכה, יש פה הגדלת התחייבות של היישובים ב-162 אלף ₪ כדי להשלים את המוסדות אצלם ביישוב. אין פה קרנות מועצה. מי בעד?

מר דורון צמח: רגע, רגע.

גב' סילביה גרין: איזה יישובים?

מר דורון צמח: אנחנו כבר כמה פעמים מבקשים שיצרפו את ההתחייבויות של היישובים.

מר עידו ליבנה: יצא אקסל מסודר, הוצאנו את זה הכי מסודר שאפשר. ההנהלה גם קיבלה רשימה, מאחורה, את כל ההתחייבויות.

מר דורון צמח: אז אנחנו,

מר עידו ליבנה: לא, בסדר, אני יודע.

מר גדי ירקוני: לא, תן לי רגע. אין לי התנגדות, אבל דורון, דורון, דורון, אתה שומע? אני לא רואה אותך פשוט.

אני חושב שלפחות לי, גם אני לא ראיתי את ההתחייבות של היישוב, אבל כשגזבר אומר לי – קיבלתי התחייבות, אני חושב שגם למליאה וגם לנו זה צריך להספיק.

מר עידו ליבנה: לא, בדרך כלל אנחנו מצרפים בחומר, פשוט... קלסרים, אנחנו מוציאים אקסל מסודר. במייל, אנחנו מוציאים אקסל מסודר, פשוט... לגבי, אם צריך להדפיס.

מר תמיר בוקובזה: לא.

מר עידו ליבנה: בסדר?

מר תמיר בוקובזה: עידו, יש מצב שמגיע סעיף כזה לפני שהתקבלה ההתחייבות של היישוב?

מר עידו ליבנה: לא. לא מבחינתי, לא.

מר תמיר בוקובזה: לא. זאת אומרת זה יעצור, אתה לא תביא אישור למליאה, לפני שהיישוב חתם על ההתחייבות.

מר עידו ליבנה: לא, אני לא...

גב' סילביה גרין: שלא נגיע למה שקרה...

מר גדי ירקוני: חבריה, באחריותו, חבריה.

מר עידו ליבנה: זו האחריות שלי.

מר תמיר בוקובזה: זו גם אחריותנו. אז אם הוא אומר עכשיו שזה לא קורה, מבחינתי, גוד אינף, אני לא מערער...

מר עידו ליבנה: אני אומר, ואנחנו גם דואגים לצרף, בסדר? אני שם את זה על זה, אנחנו דואגים לצרף, אנחנו לא לוקחים את זה, זה לא אות מתה, בסדר?

גב' סילביה גרין: על איזה יישובים מדובר?

מר תמיר בוקובה: התוספת היא של מבטחים.

מר עידו ליבנה: בסדר? מי בעד?

מר ניר ים: 19. מתן, תהיה איתי.

מר מתן שטרית: סליחה, 19 בעד.

מר עידו ליבנה: מי נגד?

מר ניר ים: נגד, סליחה, אדוארד, איפה אתה? בנגד?

מר אדוארד קוברסקי: לא, בבעד.

מר ניר ים: מי נגד? אין נגד. מי נמנע? אין נמנעים.

מר עידו ליבנה: אין נמנע.

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר את תב"ר 682 – מספר יישובים – מיגון מוסדות רווחה ומרכזי יום.

מר עידו ליבנה: אוהד – תכנון תשתיות ופיתוח נחלות, שבעים נחלות במושב אוהד.

אני אומר, זו הגדלה, זה שלב נוסף בהגדלה, כי היישוב כרגע, מה שנקרא, מאגם את הכספים.

התקבלה הרשאה של משרד השיכון, על 2,380,000, הגדלת התב"ר, אנחנו רושמים את זה כהגדלת תב"ר, כדי שאפשר יהיה להתקדם עם התכנון והביצוע הראשוני. מי בעד?

מר ניר ים: 21 בעד.

מר עידו ליבנה: מי נגד?

מר ניר ים: נמנעים אין, מתנגדים, גם אין.

מר עידו ליבנה: מתנגדים אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את תב"ר 1274 – אוהד – אוהד – תכנון תשתיות ופיתוח ל-70 נחלות.

מר עידו ליבנה: 1325 – אורים – פיס ירוק. היישוב מוסיף 90 אלף כדי להשלים את הפרויקט אצלו ביישוב, את הבינוי. מוסיף עוד 90 אלף, סך הכול 120,000 נ"ח שהישוב מביא. מי בעד?

מר תמיר בוקובזה: רגע עידו, פה, היה על זה דיון בוועדת המכרזים, על הסיפור הזה של המכרזים שיוצאים, ואין התחייבות מלאה של היישוב.

מר עידו ליבנה: נכון.

מר תמיר בוקובזה: תפרט על זה שנייה, ושיבינו על מה מדובר, וזה משליך גם על האירועים האחרים.

מר עידו ליבנה: אני אעשה את זה ככה על רגל אחת, כדי ... אחד האתגרים שיש לנו כרגע בוועדת המכרזים, שיש לנו מכרזים כאלה, עם התמחרויות שעוברות את האומדן הראשוני. אנחנו לוקחים אומדן מהישובים, לוקחים התחייבות מהישובים בהתאם לאומדן, יש לנו לא מעט מקרים לאחרונה, שהמכרז יוצא יותר גבוה מהאומדן, ואז אנחנו נדרשים ללכת ליישוב עוד פעם, כדי להוציא את המכרז לדרך, אנחנו הולכים עוד פעם ליישוב, כדי להגדיל את ההתחייבות. מה שאנחנו עושים כרגע, אנחנו עובדים, להוציא להם, מה שנקרא, סוג חדש של התחייבויות, שבעצם אמור לשפות את הנושא הזה. זה לא כל כך פשוט, כי חלק מהישובים זה השקל הוא אחד לאחד, לא מדבר על יישוב שיש לו בקופה. יש יישובים שקשה להם עם זה, אבל כדי להימנע מההגדלה הזאת של עוד 10/עוד 20, פה זה גם בקשה לפעולות נוספות, אנחנו הולכים לשנות את התחייבות. אבל...

מר תמיר בוקובזה: הבעיה היא אחרת,

מר גדי ירקוני: פה יש רק התחייבות חדשה אחרי ההעלאה, ואם הוא לא חותם, אין אישור.

מר תמיר בוקובזה: לא.

מר עידו ליבנה: לא, אבל לוועדת המכרזים, כדי להקצות את המכרזים, צריכים את ההסכם המלא.

מר תמיר בוקובזה: שנייה, אני אסביר את הבעיה שנייה שיש לנו, והיא בעיה שמסכנת את המועצה בסוף.

היישוב פה ביקש התחייבות על 90 אלף ₪ בסך הכול, כשמפעל הפיס נותן 170. מבחינתנו, הכול בסדר, 260 אלף ₪. יצא מכרז, שהאומדן הוא 260, בפועל הקבלן הציע 290 אלף ₪.

מר גדי ירקוני: אוקיי.

מר תמיר בוקובזה: אוקיי? ברגע שיש הצעה שהיא פחות מהפרש של שלושים אחוז מהאומדן, אנחנו מחויבים לקבל אותה כוועדת מכרזים. זאת אומרת, אני לא יכול להגיד לו עכשיו, אני מבטל לך את הזכייה.

מר גדי ירקוני: למה? ואם אין לך כסף?

מר תמיר בוקובזה: אין – אין לי כסף. אם יצאתי למכרז, עד הפרש של 30% מהאומדן, אני מחויב להצעה מול הקבלן. ואז זה אומר, שנייה,

מר דודי אלון: זה לא כאן, זה פנימי של ועדת מכרזים והגזברות,

מר תמיר בוקובזה: לא, זה חשוב להבין את זה פה. זה חשוב, זה כסף של המליאה בסוף, וכשה יקרה דבר כזה, והמליאה תצטרך עכשיו להכניס את היד לכיס, זה לא ועדת מכרזים, זה המליאה. אז אני מסביר שנייה איפה הבעיה, כי מה שעלול לקרות, פה זה 30 אלף ש"ח ואפשר להגיד שזה שטויות, אבל בתב"ר אחד למעלה, ב-70 נחלות של אוהד, זה יכול להגיע למיליונים.

מר דודי אלון: אז אמרנו, פתרנו את זה בעניין שעד האחוז שמותר לאשר מכרזים, שזה כבר לא כאילו חריגה, אנחנו דואגים,

מר תמיר בוקובזה: נכון, ועד שלושים, ההתחייבות תהיה עד שלושים אחוז.

מר דודי אלון: דואגים להתחייבות, זה בק טו בק.

מר תמיר בוקובזה: וצריך להבין גם שהישוב מסוגל לעמוד בהתחייבות כזאת, כי אם יש לנו 13 מיליון ש"ח באוהד, אני כבר לא זוכר איפה, ואני אגיד לו 30%, לא בטוח שהוא מסוגל לעמוד

בזה בכלל.

מר ניר ים: אתה חייב לתת את הפרויקט. כאילו, בוא נביא את הסיכום עד הסוף.

ישוב, נגיד במקרה על יישוב כמו אורים, חברים דקה, שנבין את זה כולנו.
 יישוב כזה כמו אורים בא, אמר אני רוצה פרויקט במאתיים אלף ש, כמו הרבה יישובים אחרים.

מר תמיר בוקובזה: לפי אומדן.

מר ניר ים: הנגלות האלה של כספי מפעל הפיס. אמרנו – אתה משתתף בשלושים,

אנחנו מביאים לך 170. עד כאן, הכול בסדר.

עכשיו, הדבר הזה יצא למכרז. מה שאומר תמיר, והוא צודק, אם תוצאות המכרז היו גבוהות יותר מ-200 אלף ש, לצורך העניין, 250 אלף ש, אנחנו מחויבים לבצע מול הזוכה. במקרה הזה, אנחנו לא מכוסים, לא מכיוון... מכיוון מפעל הפיס כן, כי אנחנו יכולים להשיג כספים, אבל לא מכיוון היישוב, כי הוא מתחייב רק על שלושים. איפה מביאים את ההפרש? את זה צריך לסגור מראש. זאת אומרת, שהיישוב מראש יבוא ויגיד – אני מתחייב לא לשלושים, אלא לצורך העניין, ל...

מר עידו ליבנה: זה ל-30% על כל הכסף. זה מורכב... דיברנו על זה.

מר ניר ים: אז זה מנגנון שצריך לבנות אותו, אני מבין את זה לגמרי.

מר עידו ליבנה: בסדר?

מר ניר ים: כן.

גב' סילביה גרין: עידו, סליחה. אני פשוט עכשיו רוצה להבין, עברו תב"רים, פעם אחת,

את הדבר הזה של מפעל הפיס, אוקיי? עכשיו, עוד פעם? זה תוספת?

- מר עידו ליבנה:** כן.
- גב' סילביה גרין:** זאת אומרת שעכשיו צריכים להביא עוד פעם את כל הדברים?
- מר גדי ירקוני:** לא לא לא.
- מר עידו ליבנה:** לא, רק את ההגדלה.
- מר דודי אלון:** רק עדכון תקציב.
- מר גדי ירקוני:** רק עדכון הגדלה שהקיבוץ נותן...
- גב' סילביה גרין:** מה הקיבוץ צריך להביא עכשיו?
- מר תמיר בוקובזה:** כסף.
- מר עידו ליבנה:** להביא התחייבות.
- גב' סילביה גרין:** לא, התחייבות? תגידו כמה.
- מר עידו ליבנה:** הוא מביא התחייבות, תוספת של 90 אלף.
- גב' סילביה גרין:** הוא הביא כבר?
- מר עידו ליבנה:** כן.

גב' סילביה גרין: או שצריך להביא?

מר עידו ליבנה: הוא הביא, הביא.

גב' סילביה גרין: הביא, הכול בסדר.

מר עידו ליבנה: כן, אני מביא את זה להצבעה, אחרי שהוא מביא. טוב, 1325.

מר ניר ים: 1325.

מר עידו ליבנה: מי בעד?

מר ניר ים: 21 בעד. נמנעים? אין. מתנגדים, אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את הגדלת תב"ר 1325 – אורים – פיס ירוק – מגרש משחקים באורים.

מר עידו ליבנה: 1315 – זה תב"ר של עדכון רישום, המועצה קנתה אוטובוס. הכסף לא

עובר כולו דרכנו, חלקו עובר דרך פיס ישר למשכ"ל, של מי שהתקשרנו איתה ברכישה. יחד עם זה, זה

נכס מועצתי, צריך להירשם בספרי המועצה. אז אנחנו, אחרי התייעצות עם רואה החשבון, אנחנו

מגדילים את התב"ר ב-634 אלף ש, מעמידים אותו על 814 אלף ש. מי בעד?

מר גדי ירקוני: לא הוספנו כסף, כן?

מר עידו ליבנה: לא, לא הוספנו כסף. זה רישומי.

מר גדי ירקוני: רישומי בלבד.

מר עידו ליבנה: רישומי חשבונאי.

מר ניר ים: 18 בעד, נמנעים? אין. מתנגדים, אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (18 בעד) לאשר את תב"ר 1315 – מועצה – רכב להסעת תלמידים.

מר עידו ליבנה: 1016 – יישוב צוחר ג' – פה זו גבייה מתושבים, זו גבייה כבר בפועל

של תושבים, של הסכומים. היה פה פער רישומי בתב"ר הזה, מגדילים אותו ב-4,670,000.

מר איתן אהרון: מה זה? פיתוח של מגרשים?

מר עידו ליבנה: כן. זה כסף שכבר נגבה מהתושבים בפועל, בסדר?

מר איתן אהרון: אוקיי. מי מפתח? המועצה מפתחת שם?

מר עידו ליבנה: כן.

מר איתן אהרון: יש שם בלעדיות לאיזשהו מישהו?

מר עידו ליבנה: יש שם, אני לא מכיר את כל ההסכם. ככל שאני מבין, יש שם חברה

שמפתחת את הבתים, קבלן שמפתח את הבתים. אנחנו מפתחים את התשתיות, אנחנו לא עובדים מול הקבלן.

- מר איתן אהרון:** חברה של מרטין.
- מר גדי ירקוני:** לא על כל המגרשים, לפי דעתי.
- מר אמיר פלג:** אז בעצם הקבלן שעובד יחד עם היועמ"ש, קיבל פה בלעדיות...?
- מר גדי ירקוני:** אני לא בטוח שעל כל המגרשים. על כל המגרשים בסוף?
- מר עידו ליבנה:** שאלת אותי אם יש חברה שעובדת שם, אני אומר לך שכן. אם המועצה עובדת עם פיתוח התשתיות, אני אומר לך גם שכן.
- מר דודי אלון:** עד איזו מכסה הוא קיבל?
- מר ניר ים:** בלעדיות ממני?
- מר איתן אהרון:** אם אני רוצה לקנות מגרש בצוחר, למי אני מתקשר?
- מר ניר ים:** אם אתה רוצה לקנות?
- מר איתן אהרון:** לקנות מגרש בצוחר.
- מר ניר ים:** ליישוב.
- מר איתן אהרון:** יפה, התקשרתי ליישוב, למי יפנו אותי?
- מר ניר ים:** למי שהם רוצים?

- מר גדי ירקוני:** למי שהם רוצים.
- מר איתן אהרון:** באמת?
- מר גדי ירקוני:** ויש להם עסקה איתו.
- מר ניר ים:** אנחנו לא בעסק שלהם.
- מר עידו ליבנה:** יאללה, חבריה, בואו.
- מר ניר ים:** נתקדם. הבנו.
- מר אמיר פלג:** הקבלן הוא מרטין, והשותף שלו, או הנאמן שלו בצוחר, הוא עורך דין חי חיימסון.
- מר גדי ירקוני:** מה זה קשור עכשיו?
- מר אמיר פלג:** מאוד קשור, כי זה טבוע בכל דבר שקורה במועצה הזאת.
- מר ניר ים:** בסדר.
- מר אמיר פלג:** ואתם יכולים להמשיך לקבור את הראש בחול.
- מר ניר ים:** בסדר, בואו.

- מר אמיר פלג:** אנחנו לא ניתן לזה לקרות.
- מר ניר ים:** בבקשה.
- מר עידו ליבנה:** 1016 – מי בעד?
- מר אדוארד קוברסקי:** זה תשתיות.
- מר ניר ים:** 18 בעד. נמנעים? מתנגדים? מה אתם?
- מר אמיר פלג:** מתנגד.
- מר ניר ים:** נמנעים או מתנגדים?
- מר אמיר פלג:** מתנגדים.
- מר ניר ים:** שניים מתנגדים.
- גב' דנה אדמון:** שלושה.
- מר ניר ים:** שלושה מתנגדים.
- גב' דנה אדמון:** ארבעה.
- מר ניר ים:** ארבעה מתנגדים. בואו, התקדמנו, עידו.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (18 בעד, 0 נמנע, 4 נגד) לאשר את תב"ר 1016 – צוחר – צוחר – שכונה ג' – סבסוד תשתיות ל-53 יח"ד מתוך 73.

מר עידו ליבנה: תב"ר 297 – פריגן, תשתיות ל-29 יחידות. הגדלה של התחייבות היישוב, היישוב גובה מול התושבים, ועוד מיליון וחצי ₪. סך הכול היישוב העמיד את ההתחייבויות שלו על 2.2 מיליון, בנוסף על משרד השיכון, שנתן שם כ-900 אלף ₪. 297, מי בעד?

מר טל בורנשטיין: רגע, שאלה, בהקשר למה שמקודם ניר אמר, זה אפשרי גם כן? כאילו, בדקנו שעורכי הדין,

מר עידו ליבנה: שהיישוב מה, נתן את ההתחייבות? 297 כן.

מר טל בורנשטיין: אוקיי, סבבה

מר ניר ים: מי בעד, אמרנו? בבקשה להרים את היד.

מר תמיר בוקובזה: מי בעד?

מר ניר ים: 20 בעד. נמנעים? מתנגדים? אין. אתה יכול להוריד את היד אדוארד. אדוארד, אפשר להוריד יד.

מר אדוארד קוברסקי: כן.

החלטה: הוחלט פה אחד (20 בעד) לאשר את תב"ר 297 – פריגן – פריגן תשתיות ל-28 יחידות.

מר עידו ליבנה: חבריה, בואו נרוץ את זה. חולית, 1062, תב"ר שהיה פתוח על קרנות

מועצה לתכנון, משרד החינוך הביא את ההרשאה שלו של התכנון למעון היום. סך הכול העמיד את התב"ר על 3,449,847. גדי, אתה רוצה לתת לגבי מעונות? או שנדלג על ההערה הזאת?

גב' דנה אדמון: זו העלות של הפרויקט? 150?

מר עידו ליבנה: לא, זה כבר בינוי.

(מדברים ביחד)

מר עידו ליבנה: זה שם התב"ר, ככה הוא נפתח, הוא רץ ככה בספרים.

מר איתן אהרון: אוקיי.

מר עידו ליבנה: נצביע וניתן הסבר, מי בעד?

מר תמיר בוקובה: רגע, לפני מי בעד, ה-150 אלף ש, חוזרים אלינו לקרנות?

מר גדי ירקוני: לא בשלב זה.

מר עידו ליבנה: לא, לא בשלב זה... ואני אתן את ההסבר למה.

מר תמיר בוקובה: לפני ההצבעה?

מר גדי ירקוני: רגע, רגע, אני אגיד.

מר עידו ליבנה: מה?

מר תמיר בוקובזה: אולי לפני ההצבעה?

מר עידו ליבנה: אז גדי ייתן את ההסבר.

מר גדי ירקוני: אני אגיד לפני ההצבעה. חבר'ה,

גב' מזל ערוסי: זה לא חוזר, זה עוד 150 אלף מקרנות המועצה.

מר גדי ירקוני: חבר'ה, אנחנו שמים, בדרך כלל, בין 100 ל-150 אלף ₪ לתכנון. אנחנו מוציאים אותם, במקרה הטוב, בסוף הפרויקט, אם נשאר, בשביל שלא נהיה צריכים לעשות ... בדרך כלל, בפרויקטים כאלה, לפעמים נשאר, לפעמים חסר הזה, ואז אנחנו נותנים את זה. אין מה...

מר עידו ליבנה: מי בעד?

מר גדי ירקוני: אני אגיד בכל מקרה, על המעונות והגנים, אנחנו עושים אותם תכנון, עד שלא נקבל תוספת תקציב, חוץ ממעון אחד או שניים שהיישובים נותנים התחייבות, שאם הם עושים, הם יתנו את הדלתא, אנחנו לא מתחילים.

מר תמיר בוקובזה: אבל פה יש מלא.

מר גדי ירקוני: מה?

מר תמיר בוקובזה: פה יש מלא כבר, אין לנו בעיה תקציבית.

מר גדי ירקוני: אין לנו מלא.

מר עידו ליבנה: לא, זה לא מלא. העלות האמיתית היא בערך,

מר גדי ירקוני: חסר כאן מיליון ₪.

מר עידו ליבנה: כן, מעל מיליון ₪ הפער שצריך,

מר גדי ירקוני: מיליון וחצי מינימום.

מר תמיר בוקובזה: מה מיליון וחצי?

מר דודי אלון: בין מה שמתמחרים במשרד החינוך, לבין מה שעולה.

מר עידו ליבנה: בין התמחור של משרד החינוך, לבין מה שעולה בפועל.

מר תמיר בוקובזה: 3,450,000 יש, אתם אומרים שחסר עוד מיליון?

מר עידו ליבנה: אנחנו אומרים שאם... תצא למכרז, אם נעביר את זה בוועדת

המכרזים, טכנית אני יכול להעביר את זה בוועדת המכרזים, נעביר את זה בוועדת המכרזים, ויצא לנו עוד...

מר גדי ירקוני: 5-6.

מר עידו ליבנה: מיליון, מיליון וחצי. אנחנו קיבלנו החלטה שם, שמבחינת המשחק

הזה אנחנו עוצרים, כי זה כבר, כמו שאתה אומר, גם חושף אותנו מול המציעים, וזה גם לא נכון. אי אפשר לעבוד ככה בצורה הזאת, שהמועצה עכשיו, כל מעון שצריך להשקיע מיליון ומשהו, אנחנו פשוט לא עומדים בזה. זו הוצאה מוגזמת.

עושים את העבודה מול משרד החינוך, מול משרד ראש הממשלה, לנסות להביא את הכספים הנוספים, אבל צריך גם, המליאה צריכה להכיר את זה, בסדר? זה לא שמחר מתחילים לבנות שם מעון.

גב' נעמי סלע: אנחנו עדיין לא יודעים מה מצב הקרנות, בכלל מצב כספי.

מר אמיר פלג: עידו, למה לא הבאת סיכום של מצב הקרנות? התחייבתם.

מר גדי ירקוני: מפני שלא מוציאים כסף מהקרנות.

גב' דנה אדמון: בטח שמוציאים.

(מדברים ביחד)

מר עידו ליבנה: הצבענו, נכון? 1062, הצבענו?

מר ניר ים: על איזה תב"ר אתה, 1062?

מר עידו ליבנה: 1062.

מר ניר ים: הצבענו על זה, או עוד לא?

מר עידו ליבנה: הצבענו?

מר ניר ים: תב"ר חולית 1062, מי בעד?

גב' נעמי סלע: אני יכולה להגיד...?

מר ניר ים: אם החברים שלך יתנו לך.

מר תמיר בוקובה: שקט! נעמי מדברת.

גב' נעמי סלע: שאלה, אין לי שום בעיה, מוסדות חינוך זה משהו שאנחנו חייבים לשלם ולפתח ולהגדיל. אבל אני חוזרת על הדיונים שבזמנו חנניה הוביל, וכולנו שואלים. יש בעייתיות מגיל אפס ועד גיל שלוש, ובכלל, ומבחינת רישום גנים, שלא לדבר על בתי ספר.

מר גדי ירקוני: איזו בעייתיות?

גב' נעמי סלע: מחר אני יולדת, אני רוצה לשים את הילד שלי, או את הילדה שלי בחולית, יש לי אפשרות?

מר דודי אלון: כן.

גב' דנה אדמון: לא.

גב' נעמי סלע: סליחה? יש לי אפשרות?

גב' דנה אדמון: התשובה היא לא.

(מדברים ביחד)

גב' דנה אדמון: היום אין. היום יש לפחות אני יכולה לספור, עשר יולדות שיושבות בבית, ואין להן מענה, במועצה.

- מר גדי ירקוני:** מה?
- גב' דנה אדמון:** מה שאתה שומע.
- מר גדי ירקוני:** איפה הן להן?
- גב' דנה אדמון:** אני אביא לך את הרשימה מחר בבוקר.
- מר גדי ירקוני:** לא, אין להן איפה שהן רוצות? או אין להן מענה?
- גב' דנה אדמון:** אין להן איפה.
- דוברת:** אין להן בקיבוצן גם?
- גב' דנה אדמון:** גם בקיבוצן.
- גב' נעמי סלע:** אז מה אנחנו עושים?
- גב' דנה אדמון:** אבי מודע לזה.
- מר גדי ירקוני:** חבר'ה, הבנתי, אני מחר מברר את זה, עזבו את זה. זה לא קשור לאיפה נותנים, אלא שאין מקום בכלל.
- גב' נעמי סלע:** יכול להיות שיש מקומות שאפשר...
- מר אליהו אוזן:** יש בעיה של מטפלות, זו הבעיה העיקרית.

- מר גדי ירקוני:** פעם ראשונה שאני שומע את הדבר הזה.
- מר אליהו אוזן:** גדי, הבעיה העיקרית זה מטפלות.
- גב' מזל ערוסי:** נעמי, זה מרחבי הרישום, ומרחבי הרישום לא פתוחים אצלנו.
- גב' נעמי סלע:** אבל זו בעיה.
- מר גדי ירקוני:** דנה, את אומרת שיש אמהות שרוצות לשים?
- גב' דנה אדמון:** אני יכולה להגיד לך כמה יש בחבל שלום.
- גב' נעמי סלע:** מה עושים? אנחנו מועצה, אנחנו אמורים...
(מדברים ביחד)
- מר עידו ליבנה:** חברי מועצה, אני מבקש להתקדם עם התב"רים.
- מר גדי ירקוני:** בואו לא נתפשר.
- מר עידו ליבנה:** חבריה, אני מבקש להתקדם בתב"רים. ברור לנו, כולם, חבריה דקה. ברור לנו שאם משרד החינוך, שנייה, אני אסכם רק על התב"ר הקודם. ברור שאם משרד החינוך הכיר בצורך, מכירים שיש צורך, ואם זה צורך ולא בונים, ייווצר פער. אני אומר את זה, מה שנקרא, בלי להכיר את הנתונים שיש לי. אבל זה המצב כרגע.
- חבריה שנייה, שאלו פה שאלה, אני צריך לענות עליה, ואני צריך גם לבקש את כולם לאשר. הפער אצלי הגיע לישיבת ההנהלה מצב הקרנות. אני כרגע, מהקרן שאני מבקש, אני אקריא את הסכום

שיש בה כרגע, ואני אדאג להפיץ את זה מחר על הבוקר, גם את מצב הקרנות. בקרן ההשבחה של המועצה, יש כרגע 1,036,166 ₪, זו היתרה בקרן ההשבחה.

גב' דנה אדמון: אז אנחנו מרוקנים אותה עד העצם כרגע.

מר עידו ליבנה: נכון, כדי לתכנן את שני בתי הספר האלה, אנחנו מוציאים מתוכן, יש לנו פה שני בתי ספר.

גב' דנה אדמון: מיליון שאישרנו,

מר עידו ליבנה: מה זה?

גב' דנה אדמון: עידו, מיליון שאישרנו למרכז הקהילתי לפני...

מר עידו ליבנה: מה שאישרנו למרכז הקהילתי, כבר ירד מקרן העודפים שלנו.

גב' דנה אדמון: אז איך זה לא הגיע למרכז?

מר עידו ליבנה: מה זה? למה לא הגיע למרכז? מי אמר לא הגיע?

מר גדי ירקוני: איזה מרכז לא הגיע?

מר עידו ליבנה: הגיע אליהם הכסף.

גב' דנה אדמון: אני...

- מר עידו ליבנה:** מעל 50% מהכסף כבר הגיע אליהם.
- גב' דנה אדמון:** מיליון שקלים שאישרנו פה במליאה למרכז הקהילתי, הגיעו?
- מר עידו ליבנה:** מעל 50% מהכסף כבר הגיע.
- מר גדי ירקוני:** אבל למה, יש מנהלת למרכז הקהילתי, מה הבעיה?
- גב' דנה אדמון:** הבעיה שיש...
- מר עידו ליבנה:** דנה, אישרנו כסף,
- מר תמיר בוקבזה:** לא אישרנו חצי מיליון?
- מר עידו ליבנה:** אישרנו מיליון.
- מר תמיר בוקבזה:** רק למרכז הקהילתי.
- מר עידו ליבנה:** תוסיף למרכז הקהילתי גם מימון, מה שנקרא, מקדמה לכסף.
- מר תמיר בוקבזה:** זה היה מיליון, לא חצי מיליון?
- מר עידו ליבנה:** מיליון. מעל חמישים אחוז הגיע...

החלטה: הוחלט פה אחד (20 בעד) לאשר את תב"ר 1062 – חולית – חולית – תכנון מעון יום.

מר עידו ליבנה: תב"ר 1301, בסדר? תכנון בית ספר לבנות ביישוב נווה. שמנו 100 אלף

ש, אנחנו רוצים להגדיל מקרן היטל השבחה 400 אלף ש' נוספים. סך הכול חצי מיליון, בסדר? אנחנו מבקשים את אישור המליאה.

מר אמיר פלג: כסף שאנחנו אמורים לקבל חזרה בעתיד?

מר גדי ירקוני: כן, כן, כן. רגע, כשנקבל, אחרי שאנחנו גומרים לתכנן, אנחנו אמורים לקבל כסף ממשרד החינוך לתכנון, וגם לבניה, ואז למשוך את הכסף הזה חזרה לקרנות. את ה-400. יש הבדל בין מאה לארבע מאות. 400 זה סכום גדול ואנחנו נחזיר אותו. אם נחליט שאנחנו צריכים שם עוד סכום, נביא למליאה. זה חד משמעית. יש הבדל בין 100-150 אלף ש', לבין 400. זה בכלל לא...

מר תמיר בוקובה: כש-400 אלף חוזרים, חוזרים להיטל השבחה? או לקרנות הכלליות?

מר עידו ליבנה: לא לא, ברגע שאתה לקחת מהיטל ההשבחה, אתה מחזיר להיטל ההשבחה. החוקים מאוד ברורים.

גב' מזל ערוסי: אתה מאמין שמהו יחזור?

מר גדי ירקוני: כן. ה-400 כן. אולי אחרי זה נרצה עוד מיליון, אבל זה לא קשור. בסוף זו החלטה שלנו אחר כך, אוקיי? אני מזכיר לכם שאנחנו משקיעים במוסדות חינוך, גם שלנו גם שלהם, עזבו עכשיו את הויכוח...

גב' מזל ערוסי: אני לא... בכלל לא...

מר עידו ליבנה: אני אעשה את זה בצורה הכי ברורה, וגם שלא יהיה פה זה. כשאנחנו נכנס לבניה, בסדר? כשאנחנו נקבל את האומדן הסופי, וצריך להגדיל את התב"ר בהתאם, כולל

האומדנים, כולל עם או בלי תוספות, זה חוזר לנו, זה בא למליאה. כאשר המליאה עם תוספות, הכסף לא יודע לחזור.

גב' מזל ערוסי: יפה, ואז אנחנו, נאמר שלא נאשר, אז מה?

מר עידו ליבנה: יכולים להיות שני דברים – או שאפשר לבנות את בית הספר בלי תוספות, או שלא בונים את בית הספר.

מר גדי ירקוני: אני אגיד לכם, בואו נגיע לגשר. יש שתי אפשרויות, הן גם ריאליות, אני לא מסתיר. כמו שהשקענו במוסדות שלנו המון, יכול להיות שנחליט גם שם להשקיע משהו, אם זה לא יספיק. לא אמרתי כמה, במליאה נביא את זה. מצד שני, יש שני בתי ספר, ויש הכרה בצורך לשניהם, אוקיי?

אחרי זה, בואו נראה גם, גם הויכוח יהיה עוד עם משרד החינוך קודם, כמה הם מאשרים, עכשיו מאושרים 10 מיליון ₪ בתיאוריה, אנחנו חושבים שצריכים לאשר לנו יותר בגלל המיגון, נגמור את הויכוח הזה אחרי התכנון, בואו נראה...

גב' מזל ערוסי: בית ספר לוקח בין עשרה ל-13 מיליון.

גב' נעמי סלע: רק לבית ספר אחד.

(מדברים ביחד)

מר גדי ירקוני: חבר'ה,

גב' נעמי סלע: הוא מדבר על שמונה כיתות לכל בית ספר.

מר גדי ירקוני: תנו לי להסביר,

גב' מזל ערוסי: אין שמונה.

מר גדי ירקוני: לא, אל תעשי סתם. באמת, חבר'ה, יש היגיון. לא, את עושה סתם ככה, יש היגיון. יש בית ספר אחד של בנות, שהוא בנווה, שהוא בית ספר, היום, צומח קוראים לו. שלצערי, אנחנו כל שנה, בגלל שאנחנו מתעכבים בבנייה, גם מוציאים כסף על יבילים, אם אתם זוכרים. 50% אנחנו כבר מקבלים. מצד שני, יש היום הכרה בצורך, ואפשר להתחיל לבנות, לתכנן, ואחרי זה ישר נקבל כסף לביצוע. אותו הדבר, בבני נצרים, בנות ובנים. בית הספר הזה, הוא לבנים ובנות עכשיו ביחד. יש הכרה בצורך, ששם צריכים עוד בית ספר, אחד, או לבנים או לבנות, זה לא משנה מה, ובית הספר הקיים יישאר לאחד מהם. אז יש הכרה, צריכים אותם, ולא אנחנו מחליטים.

גב' מזל ערוסי: גדי, לידע כללי, למה לא בונים בית ספר אחד, גדול?

מר גדי ירקוני: מה?

מר תמיר בוקובזה: למה לא עושים קריית חינוך,

גב' נעמי סלע: קריית חינוך, כמו שיש...

מר גדי ירקוני: רגע, אני אגיד לכם למה.

מר אליהו און: יש אחד ממלכתי דתי, אחד מוכר...

(מדברים ביחד)

- מר אליהו און:** זה להבדיל, כמו חרדים וחרדים לאומיים.
- גב' דנה אדמון:** יש בית ספר לכל זרם.
- מר דודי אלון:** כן.
- גב' דנה אדמון:** פה יש ממלכתי, ויש... אחד לכל זרם.
- מר גדי ירקוני:** הממלכתי דתי הוא מעורב, כמו השומר הצעיר...
- מר דודי אלון:** ... מבנה אחד גדול, שמחולק לשני מבנים, באחד יש בנות, באחד יש בנים. בנווה יש תלמוד בנים בנוי, והבנות הוא...
- מר תמיר בוקובה:** מה שפה עכשיו זה רק בנים.
(מדברים ביחד)
- מר גדי ירקוני:** אני לא זוכר את המספרים, בדקו את זה. אני אגיד לכם יותר מזה.
רגע, את רוצה לדעת? אנחנו על הגבול...
- גב' נעמי סלע:** אנחנו גם רוצים זרם,
- גב' דנה אדמון:** הקימו כבר זרם.
- מר גדי ירקוני:** חבר'ה, הלוואי שפה היה... שאלתם שאלה...
(מדברים ביחד)

מר איתן אהרון: עידו, תשע ועשרה.

גב' מזל ערוסי: אמרתי, עד שנאשר כבר יהיו ארבעה.

מר גדי ירקוני: את צודקת.

מר עידו ליבנה: תב"ר 1301 – הגדלה ב-400 אלף, מי בעד?

מר ניר ים: 1301, גדי, דודי 12, נגמר. נמנעים, אין. מתנגדים, אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (12 בעד) לאשר את תב"ר 1301 – נווה – תכנון בית ספר לבנות ביישוב נווה.

מר עידו ליבנה: 1330, דיברנו עליו, זה אותו המשך, התב"ר התאום שלו, גם הגדלה ב-400 אלף.

מר ניר ים: מי בעד?

מר תמיר בוקובזה: למה אחד יוצא מחינוך ואחד מהנדסה?

מר ניר ים: זה סמנטיקה.

מר עידו ליבנה: רישומים שלנו, פנימיים. זה אפילו לא מופיע בדף התב"ר.

מר ניר ים: חברים, ידיים באוויר. 14 בעד, נמנעים? מתנגדים?

החלטה: הוחלט פה אחד (14 בעד) לאשר את תב"ר 1330 – בני נצרים – תכנון בית ספר בנות נועם נצרים.

מר עידו ליבנה: 1367 – אבשלום – שדרוג, היישוב זה צמוד לאבשלום, זה לא של אבשלום. תן לי שנייה. אני מכיר את הזה. זה ליד יישוב אבשלום, זה נקרא תחת שם התב"ר, זה לא של אבשלום, זה מגרשים של המועצה, בסדר? מגרשי ספורט צמודים לבריכה.

גב' דנה אדמון: אני ביקשתי לשנות את השם.

מר עידו ליבנה: נכון.

גב' דנה אדמון: ואני עכשיו אומר את זה שוב, לצערך, בגלל שיש הקלטה, אז אני מבקשת שזה יהיה מוקלט. זה לא מגרש של אבשלום, זה מגרש של המועצה, וצריך לשנות את השם.

מר עידו ליבנה: ולכן אנחנו נעשה שני דברים, דיברנו על זה בישיבת ההנהלה – אחד, אנחנו נבקש להגדיל את התב"ר ב-48,736,000 ש"ח מקרנות המועצה, אני מדווח כרגע למועצה שקרן עודפי תקציב רגיל, עומדת על 68,854 אלף ש"ח, אז אני מבקש לאשר.

מר תמיר בוקובזה: זה לפני ההוצאה.

מר עידו ליבנה: זה לפני ההוצאה.

מר תמיר בוקובזה: נשארנו עם 20 אלף ש"ח בקרנות.
(מדברים ביחד)

מר עידו ליבנה: חבר'ה, אני אגיד את זה בצורה מאוד ברורה.

גב' נעמי סלע: אין כסף למועצה.

מר עידו ליבנה: אני אגיד את זה יותר ברור. תראו, מדווחים, מביאים ומאשרים. אתם תמיד יכולים לא לאשר. תמיד יש לנו לאשר את הצורך, אבל זה המצב, זה הכסף. ולכן, אנחנו עושים שני דברים, אחד – אנחנו מבקשים לאשר, 2 – אנחנו באותה הזדמנות, נבקש לשנות את שם התב"ר להלן,

גב' דנה אדמון: מגרש ספורט,

מר גדי ירקוני: לא...

גב' דנה אדמון: למה לא? זו לא פרוצדורה גדולה.

מר גדי ירקוני: לא בגלל...

מר תמיר בוקובזה: זה לא להחלטת המליאה, תעשה מה שאתה רוצה.

מר ניר ים: עידו, עידו,

מר גדי ירקוני: אמרתי לך מההתחלה,

גב' דנה אדמון: אתה אמרת שכן, אמרת שאין לך שום בעיה.

מר גדי ירקוני: לא, אמרתי לך, תקשיבי טוב מה אמרתי.

מר תמיר בוקובזה: זה דיון מיותר. רגע, עידו. שנייה, מה שחשוב מאוד פה, אני מבקש, זה עוד לפני מכרז, זה לפי אומדן, נכון? התב"ר הזה כרגע, ההגדלה.

מר עידו ליבנה: כן.

מר תמיר בוקובזה: אני מבקש שכשיצא מכרז, הוא יצא בתנאים שלא יחרוג מהאומדן הזה. אוקיי? אפשר לקבוע את זה בתנאי המכרז,

מר גדי ירקוני: נכון.

מר תמיר בוקובזה: שלא יחרוג מהאומדן, אם תהיה הצעה גבוהה מהאומדן, אנחנו נהיה רשאים לפסול אותה, אוקיי? זה יהיה רשום בתנאי המכרז, כי אנחנו לא נחרוג פה, ולא נכנס עכשיו למינוס בקרנות, בגלל שקבלן יציע...

גב' מזל ערוסי: לא נשאר לך, כמה נשאר לך?

מר תמיר בוקובזה: 20 אלף ש"ח, זאת הבעיה.

גב' מזל ערוסי: שזה כלום.

מר תמיר בוקובזה: מבחינתי אנחנו אפס. אנחנו באפס בקרנות, ואני לא מוכן שתהיה חריגה.

מר עידו ליבנה: ההערה נרשמה. 1367, אני מבקש לאשר, מי בעד?

מר ניר ים: 19 בעד.

מר עידו ליבנה: מי נגד?

מר ניר ים: נמנעים? מתנגדים? אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר את תב"ר 1367 – אבשלום – שדרוג מגרש ספורט אבשלום

מר עידו ליבנה: תב"ר אבשלום – השלמת פיתוח ומסירת שכונה ג' – 52 יחידות באבשלום. משרד השיכון נתן לנו הרשאה קצרת מועד, שהוסיף 250 אלף ₪ לטובת הפרויקט הזה. תב"ר 1368 – לפתיחת תב"ר ואישור הסכום הזה. מי בעד?

מר חנניה אווקרט: על מה להגדיל, אם יש כאלה בעיות?
(מדברים ביחד)

מר עידו ליבנה: הביאו הרשאה, צריך לפתוח לזה תב"ר.

מר דודי אלון: החיים לא עוצרים, חנניה.

מר ניר ים: 19 בעד, מי מתנגד? אין. מי נמנע? גם אין.

החלטה: הוחלט פה אחד (17 בעד) לאשר את תב"ר 1368 – אבשלום – השלמות פיתוח למסירה שכונה ג' 52 יח"ד באבשלום.

מר עידו ליבנה: מעון, 1369, מעון יום.

גב' דנה אדמון: אתה חייב...

מר עידו ליבנה: אני יודע שאני חייב לך תשובה,

גב' מזל ערוסי: אדוארד, אתה מקבל הערב...

מר עידו ליבנה: שנייה, תנו לי שנייה,

גב' מזל ערוסי: אבשלום, אבשלום, אבשלום.

מר עידו ליבנה: מעון יום כיתתי באבשלום, 3,299,847, הרשאה של משרד החינוך, פתיחת תב"ר. הייתה שאלה בישיבת ההנהלה, איך נקבע? הייתה בדיקה של צורך עם מנהל אגף החינוך, אישר אותם אגף החינוך מול משרד החינוך, משרד החינוך הכיר בצורך.

גב' דנה אדמון: שמה? של מעון יום?

מר עידו ליבנה: שיש צורך.

גב' דנה אדמון: עוד מעון?

מר עידו ליבנה: כן. שאלת, עשינו בירור, חזרו אליי עם מייל מסודר.

מר דודי אלון: לפני שנייה אמרת שיש עשר אמהות שאין להן איפה לשים את הילדים בגן.

גב' דנה אדמון: לא בגלל שאין מבנה, יש מבנים ריקים.

מר אריק דניאל: מה זה כיתתי?

מר עידו ליבנה: ככה נקראת ההרשאה.

מר אריק דניאל: מישהו יודע להגיד מה זה ?

מר עידו ליבנה: אני לא יודע. ככה נקראת ההרשאה בהרשאות שלהם, ככה הם מוציאים. מעון יום כיתתי. חבריה, שנייה. מי בעד?

מר ניר ים: מי בעד?

מר עידו ליבנה: מי נגד?

מר ניר ים: 13 בעד, נמנעים? מתנגדים?

מר עידו ליבנה: תודה רבה.

מר ניר ים: חברים תודה רבה.

החלטה: הוחלט פה אחד (13 בעד) לאשר את תב"ר 1369 – אבשלוס – מעון יום כיתתי באבשלוס.

ניר ים
מנכ"ל המועצה

גדי ירקוני
יו"ר המועצה

ריכוז החלטות

8.1 אישור להעסקת אליהו אוזן באבשלום

החלטה: הוחלט פה אחד (24 בעד) לאשר את העסקתו של אליהו אוזן באבשלום, וקיצור תקופת הצינון.

2. אישור פרוטוקול מליאה 2022#15

החלטה: הוחלט ברוב קולות (20 בעד, 0 נגד, 1 נמנע) לאשר את פרוטוקול מליאה 2022#15

3. אישור פרוטוקול מליאה 2022#16

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את פרוטוקול מליאה 2022#16

5. תב"רים למליאה

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר את תב"ר 682 – מספר יישובים – מיגון מוסדות רווחה ומרכזי יום.

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את תב"ר 1274 – אוהד – אוהד – תכנון תשתיות ופיתוח ל-70 נחלות.

החלטה: הוחלט פה אחד (21 בעד) לאשר את הגדלת תב"ר 1325 – אורים – פיס ירוק – מגרש משחקים באורים.

החלטה: הוחלט פה אחד (18 בעד) לאשר את תב"ר 1315 – מועצה – רכב להסעת תלמידים.

החלטה: הוחלט ברוב קולות (18 בעד, 0 נמנע, 4 נגד) לאשר את תב"ר 1016 – צוחר – צוחר – שכונה ג' – סבסוד תשתיות ל-53 יח"ד מתוך 73.

החלטה: הוחלט פה אחד (20 בעד) לאשר את תב"ר 297 – פריגן – פריגן תשתיות ל-28 יחידות.

החלטה: הוחלט פה אחד (20 בעד) לאשר את תב"ר 1062 – חולית – חולית – תכנון מעון יום.

החלטה: הוחלט פה אחד (12 בעד) לאשר את תב"ר 1301 – נווה – תכנון בית ספר לבנות ביישוב נווה.

החלטה: הוחלט פה אחד (14 בעד) לאשר את תב"ר 1330 – בני נצרים – תכנון בית ספר בנות נועם נצרים.

החלטה: הוחלט פה אחד (19 בעד) לאשר את תב"ר 1367 – אבשלום – שדרוג מגרש ספורט אבשלום

החלטה: הוחלט פה אחד (17 בעד) לאשר את תב"ר 1368 – אבשלום – השלמות פיתוח למסירה שכונה ג' 52 יח"ד באבשלום.

החלטה: הוחלט פה אחד (13 בעד) לאשר את תב"ר 1369 – אבשלום – מעון יום כיתתי באבשלום.